

Chồng Cũ Nuôi Tôi

Contents

Chồng Cũ Nuôi Tôi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	57
10. Chương 10	64

Chồng Cũ Nuôi Tôi

Giới thiệu

Chồng trước của cô thực sự rất quái lạ! Ngày ấy hẳn không thèm quan tâm đến những tiểu thư đoan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-cu-nuoi-toi>

1. Chương 1

Chương 1

Trên trần nhà ánh đèn vàng vọt thoát nhìn rất ấm áp, nhưng hoàn toàn không thể giảm đi cái lạnh tràn ngập trong căn phòng.

Quảng Nhân Nhân đắp kín chăn nằm bệt trên giường đọc tiểu thuyết, mặc dù trên người là lớp chăn dày bằng bông, dưới thân lại là lớp thảm điện ấm áp, nhưng tay chân vẫn lạnh cứng như cũ.

Đáng ghét! Buổi sáng lúc đi làm, bởi vì chỉ tập trung vào công việc, nên cô không có cảm giác lạnh đến như vậy, thế nhưng trời vừa tối, cảm giác lạnh thấu xương lập tức ập, cô có dùng cách nào làm nóng cơ thể cũng không có ấm lên được.

Cô nhin không được liền tăng thêm nhiệt độ cho thảm điện, rồi kéo chăn bông trùm kín cơ thể thêm một týt, sau đó lại vùi đầu đọc tiểu thuyết tiếp.

Gần đây tiểu thuyết lãng mạn rất thịnh hành loại nội dung vợ trước chồng trước gương vỡ lại lành, khiến người đọc cảm thấy đây chính là hạnh phúc viên mãn nhất, tràn đầy những hi vọng. Thế nhưng tiểu thuyết vẫn chỉ là tiểu thuyết thôi, cuộc sống thực tế, vợ chồng một khi đã ly hôn làm sao có thể gương vỡ lại lành được, hơn nữa còn có thể tiếp tục ân ái với nhau sao?

Không đâu, đừng nói là gương vỡ lại lành, hay là ân ái với nhau, ngay cả việc gặp lại nhau hoặc cùng nhau chuyện trò trong hòa bình cũng đã rất khó khăn rồi.

Từng là hai con người rất yêu thương nhau, vì cái gì lại trở nên giống như hai kẻ thù đối đầu, căm thù ghét bỏ lẫn nhau như thế? Cô đến giờ vẫn không thể nghĩ ra được.

Cô nhớ hẳn, thế nhưng vẫn là không nên nhớ đến.

Hai năm rồi, đã hai năm trôi qua, vì cái gì cô vẫn không thể quên được hẳn?

Kí ức quay về khiến trong mắt cô dâng lên một màn sương mỏng, khiến cô không thể nhìn rõ bất cứ chữ nào trên trang sách. Cô đặt quyển tiểu thuyết sang một bên, vươn tay tắt đèn, cả người chui vào trong chăn khê nhắm mắt đi ngủ.

Lạnh quá.

Cô thực sự rất nhớ cái được gọi là hoạt động ấm áp của trước đây, lúc đó cô tuyệt đối không sợ lạnh, cho dù có bị dòng nước lạnh tạt vào người, hay nhiệt độ có hạ xuống thấp nhất, trên người dù chỉ mặc có hai lớp quần áo như bình thường, vẫn không cảm thấy lạnh lẽo.

Khi đó mỗi một mùa đông đến, mọi người đều hâm mộ cô luôn có một vòng tay ấm áp dịu dàng, nhưng cô lại không để tâm, mãi cho đến khi mất đi rồi mới cảm thấy hối hận.

Mất đi rồi... mới biết được hối hận là gì mà...

Thứ cô đánh mất không phải chỉ là một vòng tay ấm áp dịu dàng của ai đó thôi đâu?

Cơ thể cô không tự chủ mãnh liệt run lên một cái, Quảng Nhân Nhân không thể phân biệt được cái lạnh này là do cơ thể của cô cảm thấy lạnh, hay là trong lòng cô cảm thấy trống trải, lạnh lẽo.

“Chị Hạ, đây là hoa mà vị Trần tiểu thư nào đó muốn tặng cho Triển Hựu Dực tiên sinh, giao cho chị nè.” Quảng Nhân Nhân đem bó được bọc thật đẹp đưa đến trước mặt tiền bối cùng làm chung trong tiệm hoa, cười meo meo nói.

“Giao cho chị làm gì?” Hạ Mỹ lạnh lùng nói.

“Dạ?” Quảng Nhân Nhân ngẩn người ra, hoàn toàn không nghĩ tới cô lại có phản ứng như vậy.

Không phải lần trước chị Hạ đặc biệt căn dặn cô, chỉ cần là hoa đưa đến “Đường Vĩ Khoa Kỹ” thì phải giao cho chị ấy sao? Nhất là hoa đưa đến cho Triển Hựu Dực tiên sinh của “Đường Vĩ Khoa Kỹ”?

Nghe đâu, vị Triển Hựu Dực kia chính là một siêu cấp đại soái ca, không chỉ có vẻ ngoài tuấn mỹ không chút khuyết điểm, phong độ hiên ngang, mà còn đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong “Đường Vĩ Khoa Kỹ”, theo truyền thuyết thì không lâu nữa sẽ thăng chức làm phó tổng của công ty, bất kể là đường tương lai hay đường tiền đều sáng lạng vô cùng, khiến cho bao cô gái chưa lập gia đình đều phải ngày đêm mơ tưởng, kể cả Hạ Mỹ tiểu thư trong tiệm hoa của các cô đối với hẳn cũng là vừa gặp đã ái mộ.

Nhưng bây giờ đang xảy ra chuyện gì vậy?

Nhìn Hạ Mỹ hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng quay đi chỗ khác làm việc, Quảng Nhân Nhân liền dùng khuôn mặt mù mịt chả hiểu chuyện gì mà nhìn xung quanh, hi vọng có ai đó có thể giải được nghi vấn của cô.

“Nhân Nhân.” Lý Linh, bà chủ tiệm hoa lén lút vẫy cô lại gần.

“Chị Lý, rốt cục là có chuyện gì vậy?” Cô nhanh chóng đi về phía trước, vội vàng nhỏ giọng hỏi.

“Hôm qua em đổi ca nên không biết.” Lý Linh nhỏ giọng nói.

“Biết gì cơ ạ?”

“Hôm qua cũng có hai bó hoa chỉ đích danh muốn tặng cho vị Triển Hựu Dực tiên sinh này, Hạ Mỹ dĩ nhiên là không nhường chuyện đưa hoa cho người khác, nhanh chóng nhận lấy, lúc đi đưa bó hoa thứ nhất, vị Triển đại soái ca này hình như có nói chuyện gì đó với em ấy, làm cho em ấy vui vẻ cả buổi, kết quả lúc đưa bó hoa thứ hai, liền đặc ý đến quên hết mọi việc, cùng đối phương nói cái gì đấy, ai mà biết được người tặng hoa lại ở ngay một bên, thế là hai cô gái mới tranh nhau ầm ĩ hết cả lên, kết quả, em có biết vị Triển đại soái ca này nói gì không?”

“Nói gì ạ?” Quảng Nhân Nhân hai mắt tròn xoe, hỏi.

“Hắn nói, ngư tử tâm ngư, mã tâm mã.”

“Woah!” Quảng Nhân Nhân không nhịn được mà phát ra một tiếng kinh ngạc.

Mặc dù cô chỉ tốt nghiệp một trường Đại học loại 3, nhưng cũng biết “Ngư tử tâm ngư, mã tâm mã” chẳng phải là lời hay ý đẹp gì cho cam, đại khái là nói đối phương xấu xa như nhau, đều không phải hạng người tốt đẹp gì, thế này cũng khó trách chị Hạ lại giận đến như vậy.

Nhưng mà nói gì thì nói, vị Triển Hựu Dực tiên sinh thật là tài giỏi nha, có thể nói thể với một mỹ nữ yếu điệu thực nữ như chị Hạ, quả thực thần kỳ mà.

“Rất thần kỳ đúng không?” Lý Linh hỏi.

Nàng ra sức gật đầu.

“Từ chuyện này có thể thấy được vì sao có nhiều cô gái sẵn sàng vứt bỏ sự rụt rè để theo đuổi tình yêu của hắn. Tuyệt đối không phải chỉ là vì cái lý do nông cạn đại loại như hắn đẹp trai đâu nha.”

“Là sao?” Quảng Nhân Nhân lộ ra vẻ mặt nghe mà chẳng hiểu gì.

“Em nghe vậy mà vẫn không hiểu sao?”

Cô thành thật lắc đầu.

Lý Linh thở dài một hơi rồi mới giải thích rõ ràng.

“Có mấy người đàn ông vì vẻ ngoài không tệ, thành ra trắng hoa lăng nhăng, tự cho rằng mình là người tình của công chúng, đối với con gái tự động đưa đến cửa lại có ít kẻ cự tuyệt. Nếu trong ví mà có chút tiền thì càng kinh khủng hơn, tự cho như vậy là đương nhiên, nhưng Triển đại soái ca này lại không có chút động tĩnh gì, lại còn nghĩ tất cả con gái tự động đưa đến cửa đều là hạng “Ngư tử tâm ngư, mã tâm mã”, có thể thấy được hắn nhất định có suy nghĩ đằng hoàng, là loại người có nguyên tắc của riêng mình. Quan trọng nhất chính là, mẫu người này không lăng nhăng, không trắng hoa, biết cách tự kiềm chế, có nguyên tắc, người đàn ông mà mỹ nữ có ngồi trong lòng cũng không dễ dàng động tình, mà một khi đã rung động rồi thì đó là chuyện cả đời, hiểu chưa hả?”

“Ý chị là nói, nếu được hắn yêu, có nghĩa là có được tình yêu chung thủy cả một đời của hắn ư?” Quảng Nhân Nhân đoán.

“Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.” Lý Linh mỉm cười gật đầu, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cô. “Cố gắng lên nhé!”

“Cố gì cơ ạ?” Cô chớp chớp mắt, chẳng hiểu chuyện gì.

“Đàn ông phẩm chất ưu tú như vậy rất khó mà gặp được nha, đương nhiên là phải nắm lấy cơ hội rồi, cố gắng lên, đem hắn biến thành của mình.” Lý Linh nói với cô như thể đương nhiên, cuối cùng lại xoa xoa cổ tay, thở dài nói: “Tiếc là chị đã kết hôn rồi.”

“Chị Lý, chị đang giỡn em thôi, đúng không?” Quảng Nhân Nhân nhú mày im lặng một lúc, lại nhìn không được mà nói tiếp.

“Sao lại nói thế?” Lý Linh hỏi.

“Đến như chị Hạ điều kiện tốt thế kia còn bị người ta vùi dập cho tan tành xác pháo, giờ chị Lý muốn em cố gắng, khác gì mang em ra giỡn chứ? Với bộ dạng này của em, đừng nói là cố gắng hơn nữa, cho dù em có uống dầu thay nước, một ngày uống năm mươi lít, cũng nhìn theo không kịp.” Quảng Nhân Nhân lắc đầu, nói.

Không phải cô coi thường bản thân mà là tự biết lấy mình.

Nhìn cô mà xem, không nói đến chuyện chỉ tốt nghiệp một trường đại học hạng ba, thành tích xếp cuối bảng cũng chẳng nói làm gì, không có sở trường, cũng không nói đến chuyện cô sinh ra trong một gia đình đơn thân, mấy năm trước mẹ nói vì lo cho hạnh phúc của cô mà đi thêm bước nữa - đây là nói để nghe thôi, nói cho đúng là khiến cô vì cảm thấy mất hết thể diện của phụ nữ mà cật lực duy trì khoảng cách, đến bây giờ thì hai người đã chẳng khác gì người dưng nước lã, nói với nhau chẳng được mấy câu, đơn giản, chỉ nói đến về ngoài của cô là được rồi. Cao một mét sáu, nhưng lại nặng đến 65 kí, cả người nhìn qua vừa to lớn lại tròn quay.

Cho dù có người nói đường nét trên khuôn mặt cô không tệ chút nào, đôi mắt to tròn, cái mũi cũng khá thẳng, đôi môi vừa căng mọng lại vừa đỏ, thật khiến người nào nhìn thấy cũng muốn cắn thử một ngụm hoặc hôn thử một cái xem sao, nhưng những thứ này đều là lúc nhìn cô ở cự ly gần, chỉ cần khoảng cách tăng lên một chút, trừ khuôn mặt to tròn cùng thân thể mập mạp kia thì chẳng còn thấy gì khác nữa. Cô thực sự chẳng được chỗ nào tốt, cho dù là lúc còn đi học ở trường, hay là lúc ra đời làm việc cũng như nhau, vĩnh viễn đều là kẻ bị bỏ quên, mà cô cũng đã quen với chuyện này rồi.

“Sao lại nói bản thân như vậy cho được?” Lý Linh cau mày nhìn cô.

“Chẳng qua là nói sự thật thôi.” Quảng Nhân Nhân cười giả lả, dời tầm mắt nhìn xuống bó hoa đang cầm trên tay, quay lại chủ đề chính. “Bó hoa này giờ tính sao đây? Xảy ra chuyện như vậy, chắc chị Hạ không muốn đi nữa đâu ha?” Đã quen với chuyện được đàn ông cưng chiều đến tận trời, giọng điệu thế không biết chị Hạ làm sao mà nuốt trôi cho được đây?

“Em đi giao đi.” Lý Linh thuận miệng nói.

“Em?”

“Em không muốn đi xem Triển đại soái ca kia sao? Cho em cơ hội mở rộng tầm mắt đó.” Lý Linh hướng cô nháy mắt mấy cái.

Quảng Nhân Nhân còn có thể nói gì nữa? Nếu bà chủ cũng đã nói như vậy rồi, cô dĩ nhiên chỉ còn biết ôm một tấm lòng biết ơn vô hạn, mang theo bó hoa đến “Đường Vĩ Khoa Kỹ” để mở rộng tầm mắt, đi xem xem thử, vị Triển đại soái ca kia rốt cục là soái đến mức nào.

Thời gian làm việc tại tiệm hoa vừa dài, vừa vất vả, tiền lương lại chẳng được bao nhiêu, nhưng đối với một người từ nhỏ đã yêu thích hoa như Quảng Nhân Nhân mà nói, chỉ cần mỗi ngày có thể đắm chìm trong hương thơm và vẻ đẹp của các loài hoa, cô đều có thể vui vẻ mà chịu đựng. Cho nên từ lúc có thể đi làm, cô đã luôn luôn làm việc trong tiệm hoa, vừa làm vừa học, sau khi tốt nghiệp xong, lại chọn làm việc trong tiệm hoa.

Hiện tại, cô đang làm việc trong “Hoa hải nghệ lâm”, mặc dù cô mới vào làm được hơn một năm, tiền lương nhận được cũng vào loại ít nhất, nhưng đối với hiểu biết về các loài hoa, bó hoa, trồng chậu hoa hay thiết kế chậu cảnh đều không tệ, thậm chí có thể nói là cao thủ chỉ đứng sau bà chủ tiệm hoa mà thôi. Cũng vì vậy, mặc dù tiền lương của cô không nhiều, nhưng mấy chuyện nhỏ kiểu như đi ra ngoài giao hoa, thật đúng là vô cùng hiếm hoi mới đến phiên cô đi làm.

Lần đầu tiên đi giao hoa cho khách, đối tượng lại là một siêu cấp đại soái ca, thật sự khiến cho cô cảm thấy may mắn vô cùng. Trước đây khi chưa được nhìn thấy tận mắt vị Triển đại soái ca kia, cô còn tưởng rằng đa phần những lời khen không ngớt về hắn đều là nói ngoa, không nghĩ tới sau khi được tận mắt nhìn thấy, cô mới biết được thì ra trên cõi đời này có tồn tại người giống những nam chính được miêu tả trong tiểu thuyết đến vậy! Giỏi giang, nhiều tiền, phong độ hơn người, các đường nét trên khuôn mặt hoàn mỹ cực độ, cả cơ thể toát lên nét nam tính đầy quyền rũ, còn có một loại khí thể trời sinh, quả thực chính là phong thái bức người, đẹp trai không chịu được.

Thế này thì khó mà trách được có biết bao cô gái không ngừng tặng hoa, ra sức theo đuổi hẳn. Trên đường về nhà, Quảng Nhân Nhân không kiềm chế được mà nhớ lại.

Đêm đầu đông, mặc dù chỉ mới hơn mười một giờ một chút thôi, nhưng trên đường cũng đã vắng lặng, lạnh lẽo. Gió đêm dần theo hơi lạnh thổi trên đường phố, mặt trăng cô đơn treo trên bầu trời cao, cong cong như dây cung, con đường về nhà của cô vừa vắng vẻ, lại cô độc.

Bước tới bước tới, bước chân của cô đột nhiên dừng gấp, nhìn về phía mặt đường cách đó không xa với vẻ không thể nào tin được, nhìn về phía người đàn ông chạy xe mô tô bất chợt dừng vào ven đường, chỉ thiếu chút nữa là té nhào xuống. Hẳn vội vàng ổn định bước chân, bộ dạng quờ quạng từng bước để đi về phía trước chẳng khác người mù là mấy, khiến cho Quảng Nhân Nhân khi nhìn thấy cảnh ấy đã lâm vào tình trạng giương mắt chờ đợi dẫn ra mà nhìn, thật vô cùng nghi ngờ người đàn ông phía trước, người mà nhìn giống y hệt Triển đại soái ca kia nhất định không phải là Triển đại soái ca mà là anh em song sinh của hẳn. Vì vẻ ngoài của họ giống nhau như đúc, kể cả cách ăn mặc cũng y chang nhau.

“Chết tiệt!” Thanh âm nguyên rửa trầm thấp từ phía trước phát ra, hẳn không biết vừa mới vấp phải thứ gì, thiếu chút nữa là té xuống rồi.

Quảng Nhân Nhân nhăn mày nhăn mặt, không kìm lòng được mà tò mò, rốt cục chuyện gì đang xảy ra? Tiếp theo, lại thấy hẳn ở đằng trước bị vướng chân một chút, mà còn khựng khiếp hơn cả chính là, bước tiếp theo của hẳn sắp đặt xuống đoạn đường có chiều cao chênh lệch nhau. “Cẩn thận, ở đó có bậc thang đi xuống đó!” Cô không kịp nghĩ mà lập tức la lên.

Cảnh báo đột nhiên vang lên khiến cho Triển Hựu Dực được cứu, nếu không thì bàn chân đã rơi vào khoảng không khiến cho cơ thể mất thăng bằng rồi ngã sấp xuống. Hẳn ổn định lại bước chân, nheo mắt nhìn quanh, cố gắng tìm người mới vừa lên tiếng giúp cho hẳn? Thế nhưng mắt hẳn cận nặng vô cùng, ánh sáng buổi đêm lại không rõ, làm cho hẳn chẳng khác gì ngấm hoa trong mây mù, càng nhìn càng hoa mắt.

Cũng may, ngay khi hẳn không tìm được thứ gì để tập trung điểm nhìn thì một bóng người đi từ xa đến trước mặt hẳn, đó là một cô gái mà hẳn nhìn có điểm quen quen.

“Anh có khỏe không? Không sao chứ?” Cô gái kia hỏi hẳn, khuôn mặt không có chút gì gọi là xấu hổ ngại ngùng, cũng không có vẻ mê hoặc quyến rũ, chỉ có sự quan tâm đơn thuần cùng tò mò.

Ánh mắt trong veo này khiến cho hẳn lập tức nhớ ra cô gái này là ai. Chính là em gái ở tiệm hoa lúc chiều đã đưa hoa cho hẳn hộ khách. Sở dĩ hẳn có ấn tượng với cô là vì trong mắt của cô không có vẻ gì là bị mê hoặc bởi “nhan sắc” của hẳn, ngoài ra thì chẳng còn lí do gì khác, đôi mắt ấy trong veo không vương chút gì, có vẻ như có thể nhìn thấu tâm can người ta.

“Không có gì, chỉ là kính sát tròng một cái rớt mất, một cái bị đập nát, làm cho tôi giống như người mù thôi.” Hẳn thành thực trả lời.

“Anh cận nặng lắm à?” Nhìn bộ dạng mới nãy của hẳn chẳng có chút gì giống như bị rớt mất mắt kính, có vẻ giống người mù hơn.

“Cận mười một độ cộng thêm loạn bốn độ.”

“Woah!”

Triển Hựu Dực nhin không nói mà cười khổ một chút, với loại “tàn tật” này của mình hẳn cũng không biết phải làm thế nào. “Tiệm hoa cũng mở cửa đến trễ như vậy sao?” Hẳn hỏi.

“Anh nhận ra tôi à?” Hai mắt Quảng Nhân Nhân tròn xoe vì kinh ngạc.

“Không phải cô mới tặng hoa cho tôi lúc chiều sao?”

“Hoa không phải là do tôi tặng.” Quảng Nhân Nhân vội vàng lắc đầu giải thích, chỉ sợ hẳn hiểu lầm cô là “Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga.”

“Tặng hoa thay cho khách.” Hẳn biết rõ.

Quảng Nhân Nhân ngẩn người ra. Đột nhiên nhớ ra, trong bó hoa đưa đi có kèm theo một tấm thiệp, cô nghĩ lung tung làm gì chứ. “À, ha ha ha ha.” Cô cười khan mấy tiếng để phá vỡ sự xấu hổ. “Tôi không nghĩ

đến anh lại nhớ được khuôn mặt của tôi. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại nha, người đưa hoa từ lại từ một đại mỹ nữ biến thành một cô gái béo ú, người bình thường dĩ nhiên sẽ nhớ rõ chuyện bất thường này thôi.” Cô gật đầu ra vẻ hiểu rõ.

“Tôi không thấy cô béo chỗ nào hết, hơn nữa cơ thể khỏe mạnh mới là chuyện quan trọng.” Hấn đưa mắt nhìn cô, nói.

“VẬY À.” Quảng Nhân Nhân nhếch miệng trả lời, cảm thấy hấn đúng là người tốt. “Anh có cần tôi giúp không?”

“Giúp cái gì?” Triển Hựu Dực khẽ cau mày.

“Không có mắt kiếng anh gặp rất nhiều khó khăn đúng không? Mà anh muốn đi đâu? Có cần xe taxi không? Tôi có thể ra ngoài đường bắt xe giúp anh.”

“Tôi ở gần đây thôi, vừa mới xuống khỏi taxi. Đang tính đến quầy kính, không ngờ nó đã đóng cửa hết giờ làm rồi.”

“Trong nhà anh bình thường không còn cái kính sát trong nào khác sao?”

“Có.” Hấn gật đầu, “Nhưng sợ gặp chuyện như ngày hôm nay nữa, nên muốn đi cắt thêm một cái kính nữa để phòng thân.”

“Thế thì không cần vội, mai đi cắt cũng được mà. Vậy giờ anh phải về nhà đúng không? Tôi đi cùng anh đoạn đường này là được rồi.” Là để tránh hấn khỏi bị vấp té chống vó lên trời hoặc đập mặt xuống đất, tổn thương đến khuôn mặt đẹp rạng ngời có thể làm điên đảo người khác kia.

“Như vậy thì có phiền cô quá không?” Triển Hựu Dực có chút do dự, không phải lo cô bụng dạ nham hiểm, có mục đích khác, mà là thực sự lo rằng hấn sẽ làm phiền đến cô, dù sao thì bây giờ cũng đã không còn sớm nữa, cô đã làm việc vất vả cả một ngày, giờ chắc là muốn về nhà nghỉ ngơi. Lại nói đến tình hình thực tế, cô ta nhìn thì có vẻ chẳng có chút hứng thú nào với mình, hấn thiếu chút nữa không nhận được mà đưa tay sờ lên mặt mình, ngờ rằng có phải mặt hấn bị đổi mất rồi hay không, nếu không thì tại sao cô ta lại chẳng có chút động tĩnh gì thế kia?

“Phiền gì mà phiền, mà không phải anh vừa mới nói anh sống gần đây sao?” Vừa nói, Quảng Nhân Nhân vừa cúi xuống, lục lọi trong ba lô một lúc rồi lôi ra một quyển tiểu thuyết, “Nè, anh cầm lấy cuốn sách này.” Cô đưa cuốn sách cho hấn.

“Tại sao phải cầm lấy quyển sách này?” Triển Hựu Dực nhìn cô đầy ngờ vực, sau đó cúi đầu, neho mắt nhìn vào tên cuốn sách cô đang cầm trên tay — Tôi muốn lấy Tổng tài? Hấn khẽ cau mày, nhin không được mà thốt lên, hỏi: “Cô muốn lấy Tổng tài sao?”

“Hả?”

Quảng Nhân Nhân ngẩn người ra, theo tầm mắt hấn nhìn xuống cuốn tiểu thuyết trên tay mình, sau đó thì cười sảng sặc thành tiếng.

“Ha ha...” Cô cười đến mức cả người đều gập về phía trước, cười đến mức có cảm giác như đã phát điên luôn rồi. “Không phải đâu, đây là tên của tiểu thuyết mà, ha ha...”

“Sao lại có người đặt tên sách như vậy kia chứ?” Triển Hựu Dực vừa nhăn mặt vừa nói.

“Sao lại không có?” Cô lại cười thêm một hồi nữa, rồi mới lau đi nước mắt vương trên khóe mắt do cười mà ra, mím cười nói với hấn: “Tôi nói cho anh nghe, bộ tiểu thuyết này tổng cộng có bốn cuốn, ngoài cuốn “Tôi muốn lấy tổng tài” ra, thì còn ba cuốn khác nữa là “Tôi muốn làm quý phu nhân”, “Tôi muốn ở biệt thự”, và “Tôi muốn chạy Mercedes-Benz”. Nói xong, cô lộ ra vẻ mặt, “Thế nào? Sợ rồi sao?” mà nhìn hấn, cười mà như không.

Triển Hựu Dực hoàn toàn không biết phải nói gì nữa.

“Khi trước mắt chỉ có một mảnh mù mờ, anh không thấy là có cái gì đó để nắm thì sẽ tốt hơn sao?” Quảng Nhân Nhân ngừng cười, nghiêm túc trả lời hấn lí do vì sao muốn hấn cầm lấy quyển sách.

“Nhưng vì sao phải cầm quyển sách? Nắm lấy áo quần hoặc nắm lấy tay không phải hơn sao? Sợ bạn trai cô ghen à?”

“Ha ha, bạn trai tôi đào đâu ra? Là tôi sợ bạn gái anh ghen thôi.” Cô cười to hai tiếng, nói.

“Tôi không có bạn gái.”

“Thế nên mới có nhiều mỹ nữ tặng hoa cho anh, theo đuổi anh như vậy sao?” Cô gật đầu, cuối cùng cũng đã hiểu được, thì ra cái cây quý này là cây chưa chủ nha. “Vậy dính chính mấy câu lúc này một chút, là vì tôi sợ mấy cô theo đuổi anh nếu biết được tôi nắm tay anh, không khéo họ sẽ đánh tôi dẹp lép mất thôi.” Cô cười, nói.

“Nếu có người tìm cô gây phiền phức như vậy thì cứ nói cho tôi biết.” Triển Hựu Dực nghiêm túc nói với cô, rồi tự động đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Quảng Nhân Nhân đột nhiên ngẩn người, gương đôi mắt tròn nhìn chằm chằm vào hắn, sau đó thì chậm rãi cúi xuống nhìn bàn tay của mình đang được hắn nắm lấy kia. Tay của hắn thật to, dường như có thể bao trọn lấy tay cô.

“Tay của cô rất ấm nha.” Hắn nói.

“Đúng vậy, vì tôi rất béo, trên người có rất nhiều mỡ nên có thể đốt cháy tạo thành nhiệt lượng đó.” Trong đầu cô không còn nghĩ được gì nữa, tiếp lời hắn một cách vô thức, rồi bỗng nhiên thấy hắn bật cười thật to.

“Ha ha ha...”

Hắn cười trông thật vui vẻ, Quảng Nhân Nhân xấu hổ đến mức muốn đập đầu vào tường tự vẫn. Rốt cuộc cô đang nói cái quái gì vậy? Tất cả đều tại hắn, tự nhiên nắm tay cô à!

“Cô rất đáng yêu.” Hắn cười nói.

Woa, hắn còn khen cô nữa kìa, còn nói cô đáng yêu nữa, có nhầm không vậy? Hai mắt Quảng Nhân Nhân càng lúc càng mở lớn hơn, cảm thấy đúng là không thể tin cho được, lại còn có cái cảm giác rằng hắn thật là tốt bụng. “Béo nên đáng yêu đúng không!” Cô nói.

“Ha ha ha...” Triển Hựu Dực nhanh chóng nở nụ cười, cảm thấy rất vui vẻ. Đây là lần đầu tiên hắn ở cùng với một cô gái mà có thể cảm thấy vui vẻ.

“Anh ở đường nào vậy?” Quảng Nhân Nhân hỏi.

“Đường Nam Nhân.” Hắn trả lời.

“Thì ra anh cũng ở đường Nam Nhân nha.”

“Cũng?”

“Tôi cũng ở trên đường Nam Nhân, qua trạm đèn xanh đèn đỏ thì rẽ phải, đúng không?” Cô mỉm cười nói với hắn: “Đi thôi. Phía trước đường đều bằng phẳng cả, không đi đến gần cái gì là được rồi, có mấy cửa tiệm làm bậc thang hay làm mấy tấm thảm trải dày ới là dày, không cần thận giẫm trúng thì có thể bị té đó.” Nói xong, cô cẩn thận mà dắt hắn đi về phía trước, vừa đi vừa nói nõi cho hắn nghe về tình hình mặt đường phía trước.

“Cô tên là gì?” Triển Hựu Dực đột nhiên hỏi.

“Quảng Nhân Nhân, Quảng trong Quảng Mỹ Vân (1), Còn Nhân Nhân, là chữ nhân của “Bích thảo như nhân” (cỏ xanh như tấm thảm).” Cô đáp lại một cách tự nhiên.

“Cô làm ở tiệm hoa được bao lâu rồi?” Hắn khó mà gặp được người khiến hắn có hứng thú nói chuyện.

“Cũng không bao lâu, mới được hơn một năm thôi.”

“Trước kia cô cũng từng thay mặt khách đem hoa đến tặng để tôi kí nhận đúng không?”

“Không có, hôm nay là lần đầu tiên. Cẩn thận, phía trước có bậc thang đó.” Cô vừa trả lời câu hỏi của hắn, vừa không quên nhắc nhở hắn chuyện đi đứng.

“Người đưa hoa trước đây nghĩ việc à?” Cho nên mới đến phiên cô đưa? Hấn bước qua bậc thang, tò mò hỏi tiếp.

“Không a.” Quảng Nhân Nhân nhin không được mà cười thầm vì nghĩ tới câu nói “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” kia.

“Vậy là sau này nếu như có người tặng hoa cho tôi, chưa chắc đã là cô đưa đi giao đúng không?”

“Ừ.” Cô gật đầu, nhin không được tò mò mà đưa mắt nhìn hấn. “Có phải anh hỏi hận chuyện làm cho chị Hạ tức giận bỏ đi không?”

Triển Hựu Dục sững sốt, quay đầu nhìn cô đầy hoài nghi. “Chị Hạ? Ai cơ?” Về mặt hấn tràn đầy nghi vấn, hỏi.

“Chính là người trước đây hay đi đưa hoa cho anh đó, chính là Hạ Mỹ làm chung chỗ với tôi. Chị ấy rất đẹp, đúng không? Người theo đuổi chị ấy nhiều lắm đó, nên nếu anh mà thích chị ấy thì phải nhanh chân nhanh tay lên một chút, đừng có nghĩ một đường nói một nẻo mà chọc giận người ta, cẩn thận nha, nếu chị ấy mà bị người khác cướp đi mất thì anh có hối cũng không kịp đâu.” Cô tốt bụng khuyên nhủ hấn.

“Ai thích cô ta? Ngay cả cô ta trông như thế nào tôi cũng còn không nhớ nữa là, cô nói lung tung gì đó?” Hấn cau mày nói, không thích chuyện cô làm bà mối cho hấn chút nào.

“Hả?” Quảng Nhân Nhân ngẩn người ra, vội vàng xin lỗi. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tại tôi nghĩ là...”

“Nghĩ cái gì? Chỉ cần xinh đẹp là tôi sẽ thích sao? Cô nghĩ tôi là người nông cạn như vậy sao?” Hấn cắt ngang lời cô, không hiểu tại sao đột nhiên cảm thấy có chút tức giận.

“Tôi không phải có ý đó đâu, tại tôi thấy anh hỏi tôi sau này ai sẽ là người đưa hoa đến cho anh, là vì người đưa hoa chiều nay không phải là chị Hạ nên làm cho anh cảm thấy thất vọng. Là tôi hiểu lầm, tôi xin lỗi.” Quảng Nhân Nhân lắc đầu, vội vàng giải thích.

“Tôi không phải loại người nông cạn.” Hấn tức giận nói với cô.

“Đúng vậy. Thật xin lỗi.” Cô lại xin lỗi hấn thêm lần nữa.

Triển Hựu Dục nhíu mày, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, dè xuống nỗi tức giận không hiểu vì sao bỗng nhiên lại nổi lên. Hấn làm sao vậy? Không phải hấn luôn không thèm bận tâm đến cách nhìn, suy nghĩ hoặc phê phán của người khác đối với hấn hay sao? Vì sao cô chưa nói gì cả, chỉ là hiểu lầm hấn thích cái người tên Hạ Mỹ gì đó mà hấn đã ôm nguyên một bụng lửa giận rồi?

“Đến đường Nam Nhân rồi. Anh ở chỗ nào vậy?” Sau khi rẽ vào đường Nam Nhân, Quảng Nhân Nhân mở miệng hỏi hấn, muốn biết tiếp theo phải đi như thế nào.

“Là tòa lầu này.” Triển Hựu Dục ngẩng đầu, hất cằm chỉ vào một tòa nhà cao chót vót trên đường, đó là một tòa nhà xa hoa vô cùng, mới xây lên cũng chưa được hai năm nữa. (.

“Woah!” Quảng Nhân Nhân không nhin được mà phát ra tiếng tán thưởng. Tòa nhà này rất đắt đó nhen, nghe nói người ở đây không phải người có tiền thông thường thôi đâu. Ấy da, rõ ràng cùng là đường Nam Nhân, thế mà đầu đường và cuối đường lại khác biệt biết bao nhiêu, cứ như là hai thế giới khác biệt nhau ấy. Cô rút tay ra khỏi lòng bàn tay hấn. “Được rồi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành mỹ mãn rồi. Đèn bên trong rất sáng, chắc không còn vấn đề gì nữa đâu. Vậy tôi đi đây, bye bye.” Nói xong cô vẫy tay với hấn rồi nhẹ nhàng quay người rời đi.

Mà Triển Hựu Dục cũng không biết bản thân mình đã bị gì, cứ đứng nguyên tại chỗ như vậy, nhìn theo hướng cô rời đi với đôi mắt mờ mờ nhòe nhòe, cho đến khi trước mắt chỉ còn một mảnh sương mờ, cũng không còn nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của cô đâu nữa thì mới thôi.

2. Chương 2

Chương 2

“Hiệp lý, Hoa hải nghệ lâm lại vừa đưa hoa đến.” Trợ lý riêng Lý Dã bất đắc dĩ đi vào phòng làm việc của Hiệp lý để báo cáo.

Bởi vì quảng cáo rùm beng “Hoàn thành mọi nhiệm vụ”, nên đưa hoa có quy định là người được tặng hoa bắt buộc phải nhận hoa, phải tự tay ký nhận, cho nên hễ là hoa tặng cho Hiệp lý Triển Hựu Dực thì tám, chín phần mười là do tiệm hoa kia đưa tới. Vì bọn họ có một khả năng kinh khủng như gián, đó là đánh mãi cũng không chết, một ngày có thể đi đến cả chục lần, thậm chí còn có thể đứng đợi ở cửa lúc tan tầm để chặn người, bó hoa chắc chắn phải giao được, ngày đến Hiệp lý mặt lạnh như tiền của bọn họ sau một tháng bị quần lấy như vậy cũng phải cúi đầu xưng thần, đành phải thỏa hiệp, tự mình ký nhận.

Thế nhưng thỏa hiệp là thỏa hiệp, mỗi lần tiệm hoa kia đưa hoa đến, Trợ lý riêng là cậu đây cũng sẽ bị cấp trên dùng ánh mắt lạnh lẽo mà chém giết suốt trong vài phút, rồi giờ làm việc tiếp theo cũng sẽ bị hành hạ ắt nửa cái mạng. Cho nên nếu nói Hiệp lý ghét “Hoa hải nghệ lâm”, thì cậu chính là hận chết “Hoa hải nghệ lâm”, hại cậu cứ vài ngày là phải chịu loại tai vạ đã man như vậy, rõ là đáng ghét muốn chết mà!

“Cậu nói là ‘Hoa hải nghệ lâm’?” Triển Hựu Dực đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Vâng ạ.” Lý Dã dè dặt trả lời.

“Là cô gái hôm qua đưa hoa tới sao?”

“Dạ?” Căn bản không nghĩ đến chuyện Hiệp lý lại hỏi cậu một câu hỏi như vậy, Lý Dã sửng sốt, nhăn mày nhăn mặt, gắng sức nhớ lại xem cô gái hôm qua đưa hoa tới trông như thế nào. “Tôi cũng không dám chắc nữa, nhưng không phải là cô mỹ nữ thường hay đưa hoa đến đâu ạ, mà là người hơi mập một chút...” Cậu còn chưa kịp nói xong thì đã thấy cấp trên lập tức bật dậy khỏi chỗ ngồi, nhanh chóng lao ra khỏi phòng làm việc.

Lý Dã bị dọa đến trợn mắt há mồm, không khỏi nghi ngờ có phải hai mắt mình có vấn đề gì rồi hay không. Có phải mới rồi Hiệp lý đã lao ra không? Là cậu nhìn nhầm rồi đúng không?

Cậu gãi đầu, lại cau mày, thật sự là rất tò mò nha, nhìn không được mà nhanh chóng xoay người chạy ra khỏi phòng làm việc để đi xem rốt cục là có chuyện gì. Nào biết lúc cậu mới chỉ chạy ra được khỏi phòng làm việc thì Hiệp lý sớm đã chạy đến lối ra vào của bộ phận rồi, bây giờ đang đối mặt với em gái béo mang hoa đến kia. Nhìn bộ dạng của Hiệp lý thì không phải là lao ra đâu, mà là phi ra mới đúng.

“Anh Triển, phiền anh ký nhận hộ cho, cảm ơn.” Quảng Nhân Nhân đem giấy biên nhận cùng bút bi đưa cho Triển Hựu Dực, mỉm cười với hắn. Không nghĩ tới nhanh như vậy bọn họ đã gặp lại nhau, là lần thứ ba trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ đó nha, thực vô cùng kỳ diệu mà!

“Lần sau nếu nhận được điện hoa giao tặng tôi, có thể thay tôi từ chối được không?” Triển Hựu Dực nhận lấy giấy bút, vừa ký tên vừa lên tiếng hỏi cô.

“Thật xin lỗi, tiệm hoa không phải do tôi mở, chuyện như vậy tôi cũng không có cách nào giúp được.” Quảng Nhân Nhân lắc đầu, áy náy nói.

“Nếu là cô mở, cô sẽ giúp tôi sao?” Hắn hỏi tiếp.

“Chuyện này... Anh biết là không có chủ tiệm nào lại từ chối khách hàng cả, như vậy không phải là tự cắt đứt đường sống của mình rồi hay sao?” Cô cười khan, trả lời hắn.

“Vậy đổi cách khác là được rồi, lần sau cô cứ đem hoa vứt luôn đi, coi như là đã đưa, được không?” Hắn đưa giấy biên nhận và bút bi trả lại cho cô.

Quảng Nhân Nhân lắc đầu. “Không làm vậy được, vì tôi cần giấy biên nhận có chữ ký của anh để đưa cho khách hàng thì mới nhận được tiền.”

“Vậy một lần tôi ký cho cô mười chữ để dự trữ là được rồi, không đủ thì cứ đưa biên nhận đây, tôi ký thêm cho.”

“Không làm vậy được đâu.” Cô lại lần nữa lắc đầu.

“Cô cố ý gây khó dễ cho tôi đúng không?” Triển Hựu Dực khoanh hai tay trước ngực, ung dung hỏi cô: “Chỉ cần có tiền lời là được rồi, hơn nữa khi cô đi ra khỏi cửa, nó cũng đi vào thùng rác thôi.”

“Đừng đùa chút, hoa đẹp như vậy, ai lại nỡ vứt vào thùng rác cho được?”

Triển Hựu Dục nhếch nhẹ lông mày, dùng hành động chứng minh mình không hề nói đùa, trực tiếp cầm lấy bó hoa đang để tạm trên chiếc bàn sắt, ném thẳng vào thùng rác với một đường bay đẹp tuyệt.

“Này!” Quảng Nhân Nhân không tin được mà quát to một tiếng, không kịp nghĩ gì, nhanh chóng chạy đến lấy bó hoa ra khỏi thùng rác.

“Hoa này là người khác dùng tiền của mình mua tặng anh đó!” Cô tức giận nói với hắn.

“Tôi không bảo bọn họ tặng.” Hắn héch miệng lên, khuôn mặt lộ vẻ chán ghét phiền phức.

“Cho dù là vậy nhưng những bông hoa này có tội tình gì mà anh lại vứt bỏ chúng như vậy?” Cô vì những bông hoa xinh đẹp bị đối xử bất công, bị thương tổn mà giận dữ.

“Nếu cô không nỡ để tôi vứt bỏ thì tặng cho cô là được rồi.”

“Tặng cho tôi?” Cô ngẩn người ra.

“Nếu cô không muốn thì cô đừng cần tôi vứt nó đi.” Vừa nói, hắn vừa đưa tay làm ra vẻ muốn lấy bó hoa cô mới nhặt về, giờ đang ôm trong lòng kia ra, khiến cô giận đến mức dùng một tay đẩy tay hắn ra.

“Tôi muốn!” Cô ôm lại bó hoa vào trong lòng như muốn bảo vệ nó, hung hãn trừng mắt nhìn hắn.

Triển Hựu Dục không nhịn được mà cười nhẹ một tiếng, làm cho những người khác trong phòng làm việc sợ đến mức hóa đá, ngây ra như phỗng.

“Nếu cô đã nói thích rồi thì sau này toàn bộ hoa tặng cho tôi sẽ thành tặng cho cô, cô chỉ cần đem biên nhận lại cho tôi kí là được rồi.” Hắn đổi cách thuyết phục cô.

“Không thể làm như vậy được!” Cô ra sức từ chối.

“Lại nữa rồi. Sao lại không thể?” Đường như hắn đang cố ý trêu chọc cô, hỏi tiếp.

“Đây là vấn đề về chữ “tín”, nếu như khách hàng biết được hoa căn bản không đưa đi, sau này còn ai có can đảm đến tiệm chúng tôi mua hoa nữa?” Cô nói với lí lẽ vững chắc.

“Được rồi, cô có quyền đưa, tôi có quyền vứt. Cô đưa thì tôi vứt.” Hắn nhún nhún vai, làm ra vẻ mặt chẳng phải chuyện gì lớn.

Quảng Nhân Nhân tức giận trừng mắt nhìn hắn, hai gò má trắng nõn, mềm mại vì tức giận mà phồng lên, còn có vẻ đỏ lên nữa, thoát nhìn tựa như một trái đào mật thật ngon mắt, khiến cho người khác có cảm giác muốn cắn thử một ngụm.

Triển Hựu Dục nhìn cô không chớp mắt, khóe miệng có hơi cong lên vì tâm tình vui vẻ, nhưng ánh mắt nhìn Quảng Nhân Nhân lại giống như muốn khiêu khích, dường như là cố ý chọc giận cô vậy.

Sớm biết hắn tìm thói mất hứng thể này thì tối qua cô không nên giúp hắn, Quảng Nhân Nhân giận dữ nghĩ.

Hai người, một kẻ thì tức giận, kẻ kia thì nhàn nhã tạo thành một bầu không khí kì quái, những cũng chỉ là thể giới của hai người bọn họ mà thôi, không ai có thể xâm nhập vào được. Trên thực tế, cho dù có muốn thì cũng chỉ lực bất tòng tâm mà thôi, vì tất cả mọi người trong phòng làm việc đều lặng im mà mở to hai mắt, trên mặt hiện lên mấy chữ tin được chết liền, sững sờ nhìn vào cái màn không biết nói gì hơn để mà mô tả đang diễn ra trước mắt họ lúc này. Mỹ nam tử núi băng của bọn họ, Hiệp lý đại soái ca của bọn họ, vậy mà giờ đây lại đang đầu võ mồm với một em gái béo. Có phải bọn họ đang nằm mơ không vậy? Có khi nào mặt trời ngày mai sẽ mọc từ hướng tây không vậy? Không khéo ngày mai trời sập cũng nên? Chuyện này đúng là rất khó mà tin cho được đó!

“Cầm đi!” Không muốn lại cùng hắn đầu mắt nữa, Quảng Nhân Nhân đem bó hoa đang ôm nhét vào lòng Triển Hựu Dục, quay người rời đi, tính nhắm mắt làm ngơ, để mặc hắn muốn làm gì bó hoa đó cũng được.

“Đợi đã!” Hắn kéo cô lại, ngăn không cho cô rời đi.

“Làm gì vậy?” Cô quay lại, giọng điệu không chút kiêng nể gì, trừng mắt nhìn hắn.

“Cô không cần bó hoa này à?”

“Không cần!” Cô giận dữ nói.

“Vậy thì, tôi có thể ném nó vào thùng rác, đúng không?” Hấn nhếch lông mày hỏi.

“Tùy anh!” Quảng Nhân Nhân vùng người ra, muốn hất tay hấn ra, nhưng tay hấn lại siết chặt lấy cô, dường như không có ý muốn buông ra.

“Lúc này tôi vừa mới nói việc cô từ chối giúp tôi chuyện đặt hoa tặng cho tôi...” Hấn nhắc lại yêu cầu lúc này một lần nữa.

“Không thể được!” Cô thẳng thừng từ chối hấn.

“Nếu tôi bù đắp tổn thất của việc từ chối thì sao?” Hấn lại đổi cách thuyết phục cô.

“Vậy thì anh đi mà nói với bà chủ, tôi chỉ là một người làm công, không quyết định được.” Cô đẩy vấn đề sang cho bà chủ vì không muốn cùng hấn dằng dằng nữa, không nghĩ đến tiếp theo hấn lại có thể nói như vậy ——

“Được rồi, vậy cô chờ tôi một chút, tôi với cô cùng quay về tiệm hoa.”

“Hả?” Cô ngăn người ra, cảm thiếu chút nữa là rớt xuống đất.

“Cầm hoa giúp tôi cái đã.” Triển Hựu Dục đem bó hoa trên tay nhét lại vào trong lòng cô, nhanh chóng xoay người đi về phía phòng làm việc.

“Lý Dã, tôi đi ra ngoài một lúc, có chuyện gấp gì mà cậu không giải quyết được thì gọi điện cho tôi.” Hấn vừa đi vừa dặn dò trợ lý riêng, trong chốc lát đã về đến phòng làm việc, cầm lấy áo khoác vắt trên lưng ghé dựa cùng di động trên mặt bàn, chìa khóa xe, thoáng cái đã quay lại bên cạnh Quảng Nhân Nhân vẫn còn đang ngây người ra tại chỗ.

“Đi thôi.” Hấn khoác áo vét vào, nói với cô.

Quảng Nhân Nhân vẫn ngây ngốc nhìn hấn, bị hàng động đáng sợ xuất hiện đột ngột của hấn dọa cho choáng váng. Hấn có đang nghiêm túc không vậy?

“Đi nào!” Hấn lại giục lần nữa, thấy cô một chút cũng chẳng chịu nhúc nhích, liền nhanh chóng nắm lấy tay cô, rồi kéo cô đi.

Một kẻ đang hóa đá bị lôi đi mất, để lại một đồng người mất chữ O mồm chữ A, tất cả mọi người trong phòng làm việc đều ngây người, choáng váng, ngăn cả người ra, nghi ngờ có phải mất mình bị gì rồi hay không, hay là bản thân sơ ý ngủ quên giữa chừng?

Một người đưa tay nhéo má người khác, sau đó hỏi: “Có đau không vậy? Có phải tôi đang nằm mơ hay không?”

Hiệp lý đại soái ca mà lại chủ động nắm lấy tay của em gái béo kia sao?

Là mơ đúng không? Là mơ đúng không vậy? Nhất định chỉ là một giấc mơ thôi mà, đúng không?

Nếu không phải là mơ mà là thật thì đúng là rất đáng sợ đó nha!

Một đóa hoa tươi thắm... Không đúng, phải nói là một cành cỏ xanh non mơn mơn cắm trên bãi phân trâu mới đúng!

Quảng Nhân Nhân bị bắt cóc, kẻ bắt cóc tên là Triển Hựu Dục! Lời này nếu nói ra, không khéo lại bị người ta cười cho, bảo là vừa ăn cướp vừa la làng cũng nên ấy chứ.

Nhưng là sự thật chính là sự thật nha, Triển Hựu Dục nói muốn cùng cô quay về tiệm hoa, vì cô đi xe đến để đưa hoa, nên bảo hấn chạy xe theo sau xe cô, ấy thế mà hấn lại không chịu, một hai muốn cô ngồi lên xe hấn, kết quả sau khi thỏa hiệp ở bãi đỗ xe dưới lòng đất, hấn liền làm theo ý của mình, coi lời chỉ dẫn của cô như gió thoảng bên tai, không biết định lái xe đi đâu nữa đây.

“Này, rốt cuộc anh muốn làm gì vậy hả? Anh lái xe đi đâu vậy?” Cô nhăn nhó hết nỗi rồi, tức giận hỏi hấn.

“Đi ăn bữa xế.” Triển Hựu Dực vẫn nhìn thẳng về phía trước, trả lời.

“Tôi không đói bụng, ăn xế làm cái gì?”

“Đây là để cảm ơn chuyện tối qua.”

“Giúp người vì niềm vui là chính, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cảm ơn gì cả, nên phiền anh đưa tôi về tiệm hoa giúp, không thì để tôi xuống bên đường cũng được? Tôi còn phải quay về đi làm nữa.” Quảng Nhân Nhân khẽ cau mày, rồi lắc đầu mà nói.

“Cô thích đi làm như vậy à? Có bữa xế miễn phí mà không ăn, tình nguyện trở lại đi làm sao?”

“Vấn đề không phải ở chỗ miễn phí hay không, mà ở chỗ bây giờ đang là giờ làm việc của tôi.” Cô nghiêm túc giảng giải đạo lý cho hắn.

“Vậy xin ra ngoài hai tiếng không được sao?”

“Hả?”

“Cô có mang theo điện thoại di động không? Nếu không có thì dùng của tôi đi.” Triển Hựu Dực lấy điện thoại ra khỏi túi áo vét, đưa cho cô.

Quảng Nhân Nhân nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại di động của hắn, không đưa tay ra tiếp lấy, không phải cô không cầm vì đã mang theo điện thoại di động, mà là cô thực sự không hiểu nổi rốt cục hắn đang nghĩ cái gì, và vì sao mình lại phải xin nghỉ để mà đi uống trà, ăn bữa xế với hắn? Là vì tối qua đã vô tình giúp đỡ hắn một lần hay sao? “Triển tiên sinh.....”

“Cô có thể gọi thẳng tên tôi cũng không sao.”

Cô ngẩn ra, nhin không được mà thốt lên: “Gọi thẳng tên?”

“Gọi Hựu Dực hay là Dực cũng đều được.” Hắn gật đầu, nói.

Quảng Nhân Nhân giật mình, nhìn hắn chằm chằm, cả người hoàn toàn đông cứng. Rốt cục là đang có chuyện gì diễn ra vậy, đang đóng phim à? Đương nhiên là không phải rồi, bọn họ đâu có phải là diễn viên, sao có thể đóng phim cho được? Cô chỉ là không muốn nghĩ đến hắn nói vậy là có ý gì.

Hựu Dực? Muốn cô gọi hắn như vậy miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được, nhưng mà Dực? Nếu cô gọi hắn như vậy thật, nếu mà để những người theo đuổi hắn hay đội cận vệ của hắn nghe được, cô chỉ có một con đường duy nhất, chết là cái chắc! Hắn không nên lấy oán trả ơn, hắn muốn hại chết cô sao?

“Triển Hựu Dực tiên sinh, tôi nghĩ anh hiểu lầm chuyện gì đó rồi, không phải ai béo thì cũng “ngu ngốc hết mức” hay “vừa đơn giản vừa ngốc” đâu. Vậy nên cho dù anh nhìn tôi có không vừa mắt đi chăng nữa, cũng không nên tính kế với tôi hay tìm cách hại tôi chứ? Tôi cũng không phải đứa ngu dốt gì đâu!” Cô nói với hắn với vẻ mặt nghiêm túc, hết sức chân thành.

“Cô đang nói gì vậy?” Chân mày Triển Hựu Dực gắt gao cau lại, nhìn cô đầy nghi vấn. “Lúc nào thì tôi nhìn cô không vừa mắt? Còn nữa, vì sao lại nói tôi muốn tính kế với cô, muốn hại cô? Tôi làm gì?”

“Chẳng lẽ không phải là anh muốn lợi dụng tôi hay sao?” Cô không trả lời mà lại hỏi ngược lại.

“Lợi dụng cô?” Trong nháy mắt, chân mày của Triển Hựu Dực càng nhăn lại dữ hơn nữa.

“Mục đích anh tìm tôi đi ăn bữa xế, chính là muốn sắp đặt để cho những người ái mộ anh tình cờ bắt gặp đúng không?”

“Cô đang nghĩ gì vậy? Tại sao tôi phải làm như vậy?” Hắn cau mày hỏi, dừng xe lại tạm bên đường.

“Đương nhiên là vì muốn đánh lạc hướng những cô gái đang theo đuổi anh kia, không đúng sao?”

“Chờ một chút, trước tiên, cô để tôi suy nghĩ một chút đã.” Triển Hựu Dực đưa tay ra dấu dừng lại, sau đó dùng ngón tay gõ gõ lên tay lái, trầm ngâm một lúc lâu rồi mới quay đầu nhìn về phía cô. “Ý của cô là nói...”, hắn thông thả mở miệng nói: “Tôi định dùng cô để tung hỏa mù, để những cô gái thích tôi kia hiểu lầm là giữa chúng ta có gì đó, rồi đem lực chú ý của bọn họ dời từ người tôi sang cô, để bọn họ chuyển hướng sang hành hạ cô, công kích cô?”

“Sự việc chính là như vậy.” Cô bình tĩnh gạt đầu, nói.

Triển Hựu Dực chỉ cảm thấy thực dở khóc dở cười, không biết nên khóc hay cười. “Cô nghĩ tôi là ngôi sao thần tượng hay sao, cô cho rằng những người tặng hoa cho tôi, theo đuổi tôi đều là những kẻ trẻ người non dạ, chỉ biết hành động theo cảm tính, giống như theo đuổi ngôi sao à? Chẳng lẽ cô chưa từng nhìn thấy những cô gái tặng hoa cho tôi là kiểu người như thế nào sao?” Hấn hỏi cô.

Quảng Nhân Nhân cau mày, cô gắng nhớ lại những thứ cô đã từng thấy, mấy vị khách hàng đặt hoa, bọn họ vừa nhìn thì có vẻ vừa trầm tĩnh, vừa chín chắn lại xinh đẹp, chính là bộ dạng của những nữ cường nhân có thể dựng nên nghiệp lớn, cô nhin không được mà nhú mày, người như thế thì phải chán ghét mấy cái trò lừa bịp chứ nhỉ?

“Thế nào?” Hấn nhìn cô không chớp mắt, hỏi.

“Tôi chỉ mới nhìn thấy một vài người trong số bọn họ mà thôi.” Không thể nào đại diện cho toàn bộ được.

“Một vài người là đủ rồi, bởi vì các cô ấy đều cùng một dạng như vậy cả, chín chắn, xinh đẹp, tự tin, tỉnh táo, đều là những nữ cường nhân có năng lực làm việc tuyệt vời. Vậy nên chuyện cô lo họ đến tìm cô gây phiền phức, căn bản chỉ là lo lắng không đầu, vì sự tự cao của bọn họ sẽ không cho phép bọn họ làm thế.” Hấn phân tích cho cô nghe.

Là cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử sao? Hấn đơn thuần chỉ là muốn báo đáp chút công lao be bé của cô hồi tối thôi sao? “Thật xin lỗi, là tôi hiểu lầm anh.” Biết sai mà sửa thì không còn chuyện gì tốt hơn, cô lập tức nói lời xin lỗi với hấn. “Thế nhưng chọn hôm khác để đền ơn được không? Tôi thực sự không có thói quen đi làm được một nửa rồi đột nhiên nghỉ.”

“Vậy nên tôi mới muốn cô gọi điện về xin phép. Nếu cô ngại thì khi đường dây thông cứ đưa cho tôi nói là được rồi.” Hấn lại đưa di động cho cô thêm lần nữa.

“Anh muốn nói như thế nào?” Cô tò mò hỏi: “Vì muốn đi ăn xé nên muốn tôi xin nghỉ hai tiếng hả?”

“Nếu như bà chủ cô đồng ý thì sau này hoa sử dụng trong lễ kết hôn của chúng ta đều giao cho quý công ty chuẩn bị.” Hấn nhìn cô chăm chăm mà nói.

“Hả?” Cô hơi ngáy ra một lúc.

“Cộng thêm một phong bao màu đỏ thật lớn cho bà mai.” Hấn bổ sung thêm.

“Gì cơ?” Khuôn mặt cô vẫn cứ ngáy ngốc, hoàn toàn không hiểu hấn đang nói cái gì. “Anh muốn kết hôn sao?”

Triển Hựu Dực dè một tiếng thở dài, quyết định bỏ cách nói vòng vo mà trực tiếp vào vấn đề chính. “Quảng Nhân Nhân tiểu thư”, hấn nhìn cô chăm chú với vẻ mặt nghiêm túc nhất từ trước đến giờ, trầm giọng nói: “Anh rất thích em, xin hỏi em có đồng ý qua lại với anh xem như điều kiện tiên quyết để kết hôn hay không?”

Hai mắt Quảng Nhân Nhân biến thành hình tròn, cằm rớt xuống. Giống như một giấc mơ hoàn mỹ, đẹp đẽ, hai người bọn họ thật sự kết hôn, ân huệ có thể mở công ty mắt kính, bởi vì thật sự có quá nhiều, quá nhiều người bị rơi mất kính.

Một chàng trai hoàn hảo, vậy mà lại cưới một cô gái béo chả có chút ưu điểm nào, tất cả mọi người đều nghĩ, có phải Triển Hựu Dực bị cô hạ độc rồi không, cho nên hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì, mà cho dù biết cũng không thể tự mình khống chế bản thân cho được, thật là quá đáng thương mà!

Những nữ cường nhân mà giang hồ đồn rằng chín chắn, xinh đẹp, tự tin, tỉnh táo, năng lực xuất sắc, lại còn cái gì mà vì kiêu ngạo nên sẽ không tìm đến gây phiền phức cho cô, vậy mà kết quả thì sao, tất cả đều tìm đến gặp qua cô, mặc dù không có động thủ, nhưng động miệng hơi bị nhiều lần đó nha.

“Rõ thật không biết thẹn mà!”

“Rốt cục cô có từng soi gương bao giờ chưa vậy?”

“Thật đúng không phải béo thông thường đâu nha!”

“Một bữa cô ăn bằng mấy người vậy? Ba người hả?”

“Chỉ đáng tiếc là đội voi đã giải tán mất rồi, không thì cô cũng hợp với đoàn đó lắm nha, có thể đến xin ghi danh đó.”

“Đạo này mấy bệnh viện phẫu thuật chỉnh hình tay nghề cũng không tệ đâu, có thời gian thì đến đó xem thử nha.”

“Ày da, có phải cô đang có thai không vậy, sao bụng lại lớn như vậy? Sắp sinh rồi sao?”

Đến lúc này đây, cô cuối cùng cũng biết được bộ dạng ghen ghét của con gái xấu xí đến nhường nào, thì ra cho dù bề ngoài đẹp đến đâu, trang điểm tinh tế đến mức nào, năng lực làm việc tuyệt vời biết bao nhiêu, hay là có bao nhiêu bằng cấp, thì lúc ghen tị với người khác cũng xấu xí như nhau cả thôi. Tóm lại, trong lúc mất hơi có vấn đề một chút và mắt kính bị rơi mất, cô cùng Triển Hựu Dực kết hôn, sau đó trải qua một cuộc sống hạnh phúc, vì hẳn đối với cô thực sự rất tốt.

Phải nói thế nào để chứng minh là hẳn đối với cô rất tốt nhỉ? Có chút khó khăn.

Nếu nói hẳn giao sở tiết kiệm cùng con dấu cho cô sử dụng tùy thích thì có điểm giống như đang phô trương, coi trọng tiền bạc quá mức cần thiết, mặc dù tiền thực sự rất quan trọng.

Nếu nói hẳn không thêm để ý đến khả năng bếp núc dở tệ của cô, bất kể món đó khó nuốt thế nào, hẳn cũng sẽ ăn sạch trơn, mỗi lần như thế còn khen cô có tiến bộ, thật giống như tự khoe ra khuyết điểm vậy.

Hay là nói lúc hẳn nghỉ phép cũng thích mang cô đi thăm thú khắp nơi, bất kể là đi dạo phố hoặc là đi chơi ở vùng ngoại ô, hẳn luôn cùng cô lồng mười ngón tay vào nhau, cả trên đường cũng cứ một bà xã, hai bà xã để mà gọi cô; cũng không thêm quan tâm đến ánh mắt khác thường của những người xung quanh, khiến cho cô vừa yêu vừa hận, không biết nên coi nó là muốn tốt cho cô, hay là muốn chiều hư cô nữa.

Nói tóm lại, thực sự rất khó để mà chứng minh được hẳn đối với cô có bao nhiêu tốt, nhưng nói như tục ngữ chính là, chữ tự thân nó cũng nói được. Ôi... Cô mới kết hôn với hẳn có hai tháng thôi mà cân nặng lại tăng thêm ba kí nữa rồi, hại cô muốn khóc cũng không được.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Triển Hựu Dực ôm lấy eo cô từ phía sau, hỏi. Hẳn vừa mới tắm xong, trên thân mình vẫn còn vương mùi vị tươi mát sau khi tắm gội.

“Đang nghĩ xem rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?” Cô quay đầu lại nhìn, hẳn lại thuận thế mà hôn xuống.

“Vấn đề này em hỏi suốt từ trước khi cưới cho đến sau khi cưới xong rồi, hỏi mãi vậy mà vẫn chưa chán à?”

“Nhưng mỗi lần anh đều trả lời khác nhau, ai mà biết được cái nào mới là thật, không khéo tất cả đều là giả cũng nên?” Cô nhún mày đầy tinh nghịch.

“Anh trả lời em thế nào nhỉ?”

“Đáng yêu, trong sáng, thích hoa.” Cô cau mày liếc hẳn một cái. “Thích hoa mà cũng được coi là câu trả lời hay sao?”

“Vì em thích hoa cho nên sau này nếu còn có người tặng hoa cho anh, anh không cần phải nhọc óc để mà nghĩ xem phải xử lý bọn chúng thế nào, chỉ cần đem toàn bộ về đưa cho em là được rồi. Em nói xem, giải thích như vậy có hợp tình hợp lý hay không?” Hẳn cười nói.

“Tiếc là sau khi chúng ta kết hôn rồi, anh ngay cả một bó hoa cũng không nhận được, thật đáng thương mà, thân phận thế thảm quá.” Cô đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hẳn, lại vỗ vỗ khuôn mặt của hẳn.

“Chỉ cần còn em cảm thấy tấm thân này của anh là được rồi.” Hẳn mỉm cười lờ đi, nói xong thì hôn cô một lúc, lại cảm thấy thế vẫn chưa có đủ, liền nhanh chóng đẩy cô ngã xuống. xem tại

“Chờ một chút, chờ một chút đã!” Cô mỉm cười, cố gắng tránh né cơn mưa nụ hôn của hẳn, miễn cưỡng khiến hẳn dừng lại.

“Chờ cái gì?” Hẳn hỏi cô, đôi mắt chứa đầy dự vọng ở rất gần cô, làm cho hai gò má cô đột nhiên nóng rực lên, sau đó lan ra toàn thân.

“Anh vẫn chưa trả lời em, rốt cuộc anh thích nhất điểm nào ở em?” Cô nói với hẳn, giọng nói bất giác trở nên nhỏ lại, mềm mại vô cùng.

“Anh thích bàn tay ấm áp của em, tùy hoàn cảnh mà có thể dùng làm bếp sưởi ấm.” Hấn đem tay cô để xuống dưới lớp áo quần của mình, muốn mời cô vuốt ve bản thân.

“Cái này là anh đang cười em béo, thân toàn là mỡ, đúng không?” Cô chu môi.

“Anh cũng thích mỡ của em nữa, mềm ơi là mềm, sờ cũng tuyệt, mà ôm cũng tuyệt nữa.” Để đáp lại, lúc này tay hấn cũng tiến vào bên trong quần áo của cô, nhéo nhẹ vào lớp thịt bên hông cô, rồi tiến lên phủ lấy vòm ngực đầy đặn của cô.

“Rõ là cái đồ sắc lang!” Cô cười, mắng.

“Ông xã ôm bà xã, sờ bà xã, sao có thể nói là sắc cho được? Phải nói là ân ái.” Ngoài miệng thì hấn kháng cự, đem lời cô sửa lại cho đúng, nhưng động tác tay cũng không hề ngưng lại, hấn thực sự yêu muốn chết bộ ngực căng tròn của cô.

“Khoan đã, chờ một chút.....”

“Không chờ được.” Hấn vừa cười vừa nói, mở hai chân cô ra rồi đem chính mình đặt vào trong đó.

“Ông xã.....” Đột nhiên cảm nhận được thứ cứng rắn, nóng rực lửa giữa hai chân hấn, làm cho cô trong chốc lát đột nhiên có cảm giác hô hấp mới thật khó khăn làm sao.

Cách hai lớp áo ngủ trên người, hấn nhẹ nhàng ma sát vùng mềm mại nơi cô, làm cho cô nhịn không được mà phát ra tiếng rên rỉ vì vui sướng.

Hấn không ngừng lặp lại động tác đó, khiến cho thân thể cô nóng lên, nhịp thở cũng dần trở nên gấp gáp. Cuối cùng, hấn kìm không được mà xé bỏ toàn bộ quần áo trên người cô, phá bỏ tất cả mọi thứ cản trở, môi hấn bao bọc lấy nụ hoa trước ngực cô, ra sức nhấm nháp làm cho cô phải cong thân mình lên, những tiếng rên rỉ trầm thấp lại được phát ra, ngay cả xấu hổ cũng đã quên mất.

Dường như hấn lại dùng một chút lực, vừa liếm vừa mút, lại cắn, khiến cho cô lúc vui thích, lúc lại cảm thấy thật khó chịu.

Những ngón tay cô bám thật sâu vào tấm lưng đầy mồ hôi của hấn, hai đùi không tự chủ được mà siết lấy bên hông hấn, căng lên theo từng cử động của tay hấn, giống như làm vậy là có thể khiến hấn chìm vào sâu bên trong cô, vùi lấp khoảng trống nơi cô.

“Đợi một chút.” Thanh âm của hấn có phần thô ráp, cố gắng tìm cách gỡ hai chân cô đang siết chặt lấy tấm lưng hấn ra, để bản thân có thể gỡ đi chiếc quần lót của cô, tuyền phòng ngự cuối cùng của cô.

Nào biết cô lại không chịu hợp tác chút nào, siết càng chặt hơn nữa.

“Chết tiệt.” Tiếng nguyên rửa của hấn vang lên thật khàn, thôi thì cởi của mình ra trước cái đã, rồi quay lại cởi của cô sau.

Quyết định này đúng là một sai lầm nghiêm trọng, vì sau khi thiếu đi miếng vải mong manh kia khiến cho dục vọng nơi hấn vì sự tiếp xúc da thịt trần trụi mà càng dâng lên cao hơn nữa, cho dù cô vẫn mặc đồ lót nhưng cảm giác ấm áp kia, rồi cô ở dưới thân hấn mà động dậy...

Từ cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ đầy thống khổ, lần thứ hai muốn gỡ chân cô xuống khỏi lưng mình lại thất bại, hấn cũng nhẫn nhịn không nổi nữa rồi, liền đưa tay nắm lấy mảnh vải cuối cùng còn sót lại trên người cô, “ba” một tiếng, dùng sức xé nó làm hai mảnh, mạnh mẽ đi vào khiến toàn thân cô đều run lên, khóc lóc thành tiếng, mãi cho đến lúc đạt được cao trào mới thôi...

Chuyện phòng the của vợ chồng bọn họ tốt đến không ngờ nha~

3. Chương 3

Chương 3

Con người hiện đại công việc bận bịu, ban ngày phải đi làm, buổi tối lại phải tăng ca, ngày nghỉ chỉ muốn ngủ thêm chút nữa, nhưng đáng thương nhất là ngay cả ngày nghỉ cũng không được nghỉ ngơi, còn phải đi

xã giao nữa. Vậy nên thời gian vợ chồng cùng nhau cũng có hạn, trò chuyện trước khi ngủ là chuyện rất quan trọng.

Quảng Nhân Nhân mới kết hôn ba tháng, đã quen nếp nhanh chóng đi ngủ chỉ sau khi tắt đèn có vài phút.

“Ông xã, dạo gần đây chả làm gì, hại em tăng thêm hai kí đó.” Cô nhỏ giọng oán trách. Gả cho hần mới có ba tháng mà số kí cô tăng thêm sắp đạt đến con số 5 rồi, cân nặng đang bay đến gần mốc 70, hại cô thực sự rất muốn tự tử.

“Em muốn về tiệm hoa làm lại sao?” Đưa cánh tay đến cạnh bên vai cô để cho cô gối đầu lên, Triển Hựu Dực vừa vuốt ve mái tóc mềm mượt của bà xã, vừa hỏi, đã tương đối hiểu rõ cách làm của cô.

“Không thể quay lại chỗ làm lúc trước được, em không muốn bị bọn họ nói này nói nọ.” Ngoại trừ chị Lý__bà chủ tiệm hoa là thành tâm chúc phúc cho cô ra thì những người khác ngay cả nói chuyện với cô cũng đâm chỗ này chọc chỗ kia, trong lời nói ẩn chứa thật nhiều ý nghĩa, thật sự làm cho người ta phải cảm thấy khó chịu.

“Có muốn anh mở cho em một tiệm hoa để kinh doanh không?” Hần nghiêng người hôn lên trán cô một cái, dịu dàng hỏi.

“Không được, em vẫn còn thiếu nhiều kinh nghiệm lắm, chuyện cần phải học vẫn còn rất nhiều, vẫn chưa có đủ khả năng để tự mình mở cửa tiệm.”

“Có thể hỏi ai đó có kinh nghiệm mở cửa hàng hoa để làm chủ tiệm cũng được mà.”

“Nếu thế thì không phải em sẽ bị cười là vô dụng hay sao? Hơn nữa nếu như chủ tiệm cậy tài khinh người, không thích bị quản lý, đòi tăng lương thì phải làm sao bây giờ? Em không muốn tự rước phiền vào thân đâu.”

“Có vẻ em suy nghĩ rất nhiều nhỉ.” Triển Hựu Dực nhin không được mà cười nhẹ một tiếng, “Vậy em muốn đến những tiệm hoa khác xin việc sao?”

Chỉ cần cô vui vẻ, mà nếu như làm việc cũng không vất vả quá mức thì hần cũng không phản đối cô đi làm.

“Em muốn giảm cân trước đã.”

Đây là một câu trả lời mà hần không nghĩ là mình sẽ được nghe, Triển Hựu Dực kinh ngạc, kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa đã bật dậy khỏi giường, nếu như một cánh tay của hần không phải đang bị cô gối lên.

“Em nói gì vậy?” Hần vẫn cứ nhin không được mà bật hết toàn bộ đèn ở đầu giường lên, sau đó nghiêng người, mặt đối mặt với cô, cau mày hỏi.

“Anh có biết bây giờ tìm việc làm, nhất là mấy nghề phục vụ, bề ngoài còn được coi trọng hơn năng lực không? Em không muốn chỉ vì vẻ ngoài mà gặp khó khăn trong quan hệ với người khác.” Quảng Nhân Nhân bĩu môi, nghiêm túc giải thích với hần.

“Anh không hiểu vóc dáng của em thì có vấn đề gì, anh thấy như giờ là tốt rồi.” Quan trọng chính là, hần không muốn cô gầy đi, không muốn để mấy thằng đàn ông khác mơ tưởng đến bà xã của hần!

Thực ra vẻ ngoài của bà xã hần rất là xinh đẹp, hai mắt thật to, mũi thẳng xinh đẹp, làn môi đầy đặn quyến rũ, lại còn da thịt vô cùng mịn màng cộng thêm một đôi chân thon dài xinh đẹp mà ít ai nhìn thấy được nữa.

Đại đa số đàn ông, thậm chí đến cả phụ nữ bị khuôn mặt to tròn và thân hình mập mạp của cô làm mù hai mắt, không nhìn kỹ tướng mạo của cô, càng không nhắc tới tính cách của cô, nhưng hần thì không thế, từ lúc theo đuổi cô, trong nửa năm từ gặp gỡ đến kết hôn này, hần mỗi ngày đều cùng cô sớm chiều chung đụng, cùng giường chung gối, hiểu rất rõ những điểm tốt của cô.

Cô là của hần, nói hần ích kỷ cũng được, có ý muốn chiếm giữ mạnh mẽ cũng được, hẹp hòi, ghen tị, có máu ghen tuông cũng được, dù thế nào hần cũng không muốn người khác biết được cô có bao nhiêu tốt, xinh đẹp đến nhường nào! Cho nên muốn giảm cân hả, miễn bàn!

“Mở mắt mà nói dối trắng trợn như vậy, có lẽ chỉ có mình anh làm được thôi.” Quảng Nhân Nhân nhẹ giọng cười nói.

“Anh chỉ nói sự thật.”

“Vâng ạ, là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đây mà.” Cô ngẩng đầu lên hôn hần một cái, xem như tạ lễ. “Nhưng em vẫn quyết định phải giảm cân trước cái đã, rồi lại đi tìm việc làm.”

“Tự nhiên là đẹp nhất, anh không muốn em vì giảm cân mà hủy hoại thân thể.” Chân mày hần cau lại thật chặt, tìm ra một lý do thật hợp tình hợp lý để ngăn cản cô.

“Cơ thể của em rất tốt, sẽ không vì giảm có mấy kí mà bị hư hỏng gì đâu.”

“Ai biết được, chuyện như vậy không thể nói trước được.”

“Nếu thấy có chỗ nào không thoải mái em sẽ dừng lại ngay, hơn nữa anh có thể ở một bên để giám sát mà, nếu anh cảm thấy có chỗ nào không được, anh bảo dừng, em dừng ngay.”

“Có thật không?”

“Điều kiện là trước khi có chuyện xảy ra thì không được tùy ý bảo dừng.”

“Chờ đến khi có chuyện xảy ra thì không còn kịp nữa rồi.”

“Em sẽ không để cơ thể mình xảy ra chuyện gì vì giảm cân đâu mà.” Cô giơ ba ngón tay lên thề thốt. “Mà nha, béo quá thì cũng dễ xảy ra nhiều chuyện lắm đó, lượng cholesterol quá cao nè, mỡ trong máu nè, bệnh tiểu đường nè, không khéo còn có vấn đề về tim mạch nữa đó, một đồng vấn đề luôn.”

Triển Hựu Dục nhìn cô, chân mày nhíu chặt, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào phản bác lại lời cô, vì lời cô nói không phải không có lý. Nhưng mà... Ai! Cho dù hần có ích kỉ hơn đi chăng nữa thì cũng phải thỏa hiệp vì sự khỏe mạnh của bà xã mà thôi.

“Em định giảm bao nhiêu kí? Anh không thích em gầy quá đâu.” Hần chỉ có thể nói như vậy.

“Ừm, với cân nặng của em bây giờ, muốn đạt được tiêu chuẩn thì còn thừa khoảng hai, ba mươi kí luôn đó, được không?” Cô bắt giác trợn trắng mắt, nói.

“Bây giờ em nhiều kí?”

“Đây là bí mật, không thể nói được.”

“Tối đa là năm kí.” Hần giơ ra năm ngón tay.

“Cái gì mà tối đa là năm kí?” Cô nhất thời không kịp phản ứng lại.

“Số kí được giảm.”

“Gì cơ?” Cô ngạc nhiên kêu lên, sau đó nửa cười nửa mỉa mà nói: “Anh đang nói giỡn đúng không vậy, ông xã? Năm kí thì có khác gì không giảm đâu kia chứ.”

“Được thôi, không thích thì đừng có giảm.”

“Ông xã!” Cô đưa tay huých hần một cái, ra vẻ tức giận, cảnh cáo hần: “Đừng có quấy nữa. Anh mà còn như vậy, em không thèm để ý đến anh nữa bây giờ.”

Triển Hựu Dục thực muốn nói lại cô một câu: Em đừng có quấy nữa mới đúng đó, đang yên đang lành tự nhiên lại muốn giảm cân làm cái gì? Nhưng vừa nghĩ đến một đồng loại bệnh được cô liệt kê ra lúc nãy, hần lại nói không nên lời.

Bực quá đi, chẳng lẽ hần phải đi móc mắt của tất cả bọn đàn ông trên thế giới này mới được sao? Hần thật muốn phát điên lên!

“Thế em muốn giảm bao nhiêu kí?” Hần hỏi cô.

“Giai đoạn 1, mười kí.”

“Giai đoạn 1, mười kí?” Hấn cảm thấy cô điên mất rồi! Mười kí? “Còn có giai đoạn 2, giai đoạn 3 nữa hả?” Chẳng qua hấn chỉ là hỏi giỡn thôi, không ngờ đến cô có câu trả lời đằng hoàng!

“Giai đoạn 2 năm kí, giai đoạn 3 cũng giống vậy.”

Hấn nhìn cô không chớp mắt, cố gắng nhẫn nhịn, rốt cục cũng nhẫn nhịn không nổi nữa mà phát điên lên.

“Em dám giảm 20 kí, anh với em liền ly hôn! Nghe được không hả, anh nói nghiêm túc đó!” Nói xong, hấn vươn mình tắt đèn, sau đó thì quay lưng về phía cô mà ngủ, không thèm quay người lại.

Quảng Nhân Nhân có phần ngây người, hoàn toàn không hiểu mình đã làm ra chuyện gì mà hấn lại nổi giận dưng dưng lên như thế? Hai mươi kí chẳng qua là cô mong thế thôi? Trước kia cô cũng đã từng cố gắng giảm cân, kết quả tối đa cũng chỉ giảm được năm kí rồi dừng luôn, không giảm được nữa, thậm chí sau đó còn mập thêm.

Ồi, hấn từ trước tới nay có giảm béo bao giờ đâu, sao mà hiểu được giảm cân đâu phải là chuyện đơn giản, đâu phải cứ nói là được!

Nếu như cô gầy đi 20 kí thì hấn sẽ li hôn với cô sao? Ha ha, tốt nhất là cô có thể giảm thêm được 20 kí nữa. Nhưng cô nghĩ, đây có lẽ chỉ là một giấc mơ mà cô vĩnh viễn cũng không nắm giữ được. Vậy nên cô có thể yên tâm được rồi, không cần phải lo lắng hấn có ly hôn với cô hay không, đúng không nào?

Hai mươi kí hả, nếu như cô thực sự có thể giảm được 20 kí như lời nói, yên tâm, cô sẽ rất cẩn thận, sau khi giảm được 19 kí thì sẽ dừng lại, không giảm cân nữa, thế nên, ha ha ha...

Muốn ly hôn?

Nằm mơ cũng không có cửa đâu!

Dời thân đến áp vào sau lưng hấn, cô đưa tay ôm lấy thắt lưng thật dày của hấn, nhắm mắt lại ngủ một giấc thật ngon.

Không ngờ Triển Hựu Dực lại mơ thấy ác mộng, mơ thấy khuôn mặt thon thon của bà xã sau khi giảm béo thành công, cùng dáng vẻ thướt tha, mềm mại, bộ dáng xinh đẹp, hấp dẫn một đồng ong bướm vây quanh tán tỉnh, đuổi thể nào cũng không chịu đi, hại hấn đau đầu muốn chết, đau đến phải tỉnh lại.

Xoay người nhìn ngắm dáng vẻ của bà xã lúc ngủ. Trời ạ, hấn yêu cô nhiều đến mức ngay cả bản thân hấn cũng cảm thấy sợ hãi!

Vì từng có kinh nghiệm giảm cân, cho nên Quảng Nhân Nhân hiểu rõ cách giảm cân nào là có hiệu quả nhất đối với bản thân, đó chính là nhịn ăn.

Mặc dù cô biết nhịn ăn chính là phương pháp giảm cân có hiệu quả nhất với bản thân, nhưng trước đây vì vừa phải đi học vừa đi làm, nếu cô không ăn gì thì tay chân sẽ đều mềm nhũn cả ra, không cách nào tập trung tinh thần được, vậy nên cách làm đẹp này căn bản không thể thực hiện được, đến nỗi cô vĩnh viễn cũng không tìm ra cách có thể gầy đi.

Nhưng bây giờ đã khác lúc trước.

Cô giờ đây không có việc gì làm, suốt ngày rảnh rỗi, ngoan ngoãn ở nhà làm dâu thảo vợ hiền, căn bản là không cần tốn sức làm việc, cũng không cần không cần phải tập trung như khi còn đi học, thế nên cho dù nhịn ăn khiến cho cô đói đến mức chân tay bủn rủn, hoa mắt chóng mặt thì cô cũng chỉ cần leo lên giường, đánh một giấc thật ngon, vậy là giải quyết được mọi chuyện rồi.

Đó là lí do vì sao mà từ sau khi quyết định giảm cân, chỉ có những lúc ở cạnh ông xã thì cô mới ăn được bữa sáng như thường, vì nếu không ăn thì sẽ bị ông xã mặt nặng mày nhẹ, hấn còn có thể biến khuôn mặt thành một đồng đen sì sì để cho cô nhìn, bữa trưa cơ hồ không ăn gì, đến bữa tối thì ăn ít lại một chút, sau chín giờ thì không ăn uống gì nữa.

Đương nhiên, vào những ngày nghỉ, khi có mặt ông xã ở nhà thì cô không thể làm thế được, cho nên con đường giảm cân của cô phải nói là làm cực khổ mà thành quả chẳng được bao nhiêu, năm ngày cực cực khổ khổ nhịn đi cái cảm giác đói, rồi đến cuối tuần mọi công sức lại đổ xuống sông xuống biển hết, cứ như vậy mà xoay vòng, ây da!

Tuy là làm cực khổ mà thành quả chẳng được bao nhiêu, nhưng cứ kiên trì mà làm thì cuối cùng cũng thấy được chút ít thành quả, ít nhất ở là sau một tháng giảm cân cực khổ, cân nặng của cô đã giảm từ 70 xuống còn 65, khôi phục được chỉ số cân nặng của cô trước khi kết hôn, thật là vui quá đi mất.

Cổ lên, cổ lên, cổ lên nào, mục tiêu là cân nặng đạt 51 kí.

“Chị Lý, em đến rồi, dạo này vẫn tốt chứ ạ?” Lấy lại được cân nặng vốn có, Quảng Nhân Nhân rốt cục cũng có thể diện để mà đi đến tiệm hoa gặp mặt bạn cũ.

“Ái chà, xem ai đến kìa. Cô dâu mới à, gần đây vẫn ổn chứ?” Lý Linh đứng lên hoan nghênh, mỉm cười chào hỏi.

“Được chăm đến mức béo tròn béo trắng kia, sao có thể không ổn cho được cơ chứ!” Hạ Mỹ ở một bên cất lời châm chọc.

Quảng Nhân Nhân giả vờ không nghe thấy gì. “Em mua hai ly trà sữa trân châu và hai ly cafe đến, còn có chút đồ ngọt nữa.” Cô mỉm cười, để mấy món quà vặt đang cầm trên tay xuống mặt bàn.

“Hai ly trà sữa trân châu và hai ly cafe hả? Em phải biết trong tiệm có bốn người chứ? Bốn cộng thêm một”, Lý Linh dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào cô, “Phải mua năm ly mới đúng chứ?”

“Em không có uống.” Quảng Nhân Nhân vội vàng lắc đầu.

“Sao vậy? Không phải em đang giảm cân đó chứ?”

“Nhìn ra được hả chị Lý?” Hai mắt Quảng Nhân Nhân sáng rực lên, vui mừng hỏi. Thành quả mà cô phải khổ cực giảm cân mới có được giờ có thể dàng nhận thấy từ bên ngoài rồi sao?

“Nhìn ra được hồi nào? Nếu như cô thực sự muốn giảm cân, không khéo càng cố lại càng mập thêm ấy chứ, tôi khuyên cô không nên hao phí sức lực mà làm gì.” Hạ Mỹ hừ nhẹ một tiếng, cầm ly cafe lên, xoay người bỏ đi một mạch.

“Em đừng để ý đến em ấy làm gì, đến tận giờ này rồi mà em ấy vẫn còn ganh tị với em.” Lý Linh nhỏ giọng nói.

Quảng Nhân Nhân nhẹ nhàng gật đầu, ý nói cô sẽ không để bụng. Nhưng mà...

“Chị Lý, chị thực sự không thấy em gầy đi chút nào sao?” Khẽ cau mày, cô thất vọng thấp giọng hỏi. Vì so với số cân nặng lúc trước khi cô còn làm ở tiệm, hiện tại cân nặng của cô là đúng sáu mươi ba phẩy bảy kí, gầy hơn so với cái thân béo mập trước đây khoảng không phẩy ba kí, chẳng lẽ rất khó để nhận ra sao?

“Sao lại không thấy cho được cơ chứ, hai má của em cũng lõm vào hết rồi kìa kìa. Chị còn muốn hỏi em, có phải ông xã nhà em không cho em ăn cơm không hả?” Lý Linh nói một cách khoa trương vô cùng, chọc cho Quảng Nhân Nhân nhin không được mà bật cười.

“Chị Lý, chị nói điều quá đi à, chẳng có điểm nào thuyết phục cả.” Cô chu môi nói, nhưng mà trong lòng đúng là có đỡ hơn mới nãy một chút.

Lý Linh cầm ly cà phê lên, uống một hớp, sau khi đưa trà sữa trân châu cho hai gã nhân viên vì đến muộn mà mất quyền lựa chọn, tò mò hỏi: “Nói thật đi, em giảm cân thiệt đó hả? Ông xã em bắt hả?”

“Có mới lạ, vì chuyện em muốn giảm cân mà anh ấy làm mất giận với em đó.” Quảng Nhân Nhân quay ra hướng khác vẫy tay với hai gã đồng nghiệp rồi mới trả lời câu hỏi của bà chủ.

“Cậu ấy nói sao?”

“Anh ấy nói tối đa cũng chỉ được giảm năm kí thôi.” Cô cong miệng lên, nói: “Xin đấy, thịt mỡ trên người em nhiều như vậy, giảm được có năm kí khác gì không giảm đâu, vậy nên anh ấy mới hỏi, em tính giảm bao nhiêu kí?”

“Em trả lời thế nào?”

“Giai đoạn 1 giảm 10 kí, giai đoạn 2, 3 thì giảm 5 kí. Kết quả, chị biết anh ấy phản ứng thế nào không?”

“Thế nào?”

“Anh ấy nói, nếu em mà dám giảm 20 kí thì anh ấy sẽ li hôn với em ngay tức khắc. Chị có thấy tức cười không? Có ai giống anh ấy không kia chứ, lại đi muốn bà xã của mình béo tròn béo trục, thật không biết anh ấy đang nghĩ cái gì nữa.” Quảng Nhân Nhân oán giận.

“Điều này nghĩa là cậu ấy thật lòng yêu em, yêu vì chính con người của em, chứ không phải là vì bề ngoài của em.”

“Cho em xin, chỉ cần là người sáng mắt, ai mà thích vẻ ngoài của em cho nổi cơ chứ!” Cô nhin không được mà dẩu dẩu môi.

“Em lại thế nữa rồi, không phải chị đã nói với em rồi hay sao, thực ra bề ngoài của em rất xinh đẹp?”

“Chỉ là quá béo thôi đúng không? Vậy nên em mới muốn giảm cân đó!” Ông xã đẹp trai như vậy, cho dù không vì mình, thì cũng vì để cho ông xã đưa mình ra ngoài không gặp phải ánh mắt kỳ lạ của những người khác, cô rất muốn giảm. Quảng Nhân Nhân ở trong lòng lập lời thề.

“Được rồi, chị chúc em giảm cân thành công trước, cũng mong chờ được thấy hình dáng xinh đẹp của em lúc gầy bớt đi.”

“OK, không thành vấn đề, cứ giao cho em, em nhất định sẽ thành công!” Cô siết chặt nắm tay, thề sẽ thực hiện được.

Có người kì vọng vô hình chung tiếp thêm một phần sức mạnh, Quảng Nhân Nhân càng hăng say ra sức giảm cân.

Cách thức giảm cân vốn không thay đổi, nhưng bây giờ, sau khi khi ra ngoài ăn vô số thứ với ông xã xong, cô liền lên chạy đến nhà vệ sinh ói ra hết, đem toàn bộ thức ăn trong bụng nôn ra.

Rất nhanh, với cách giảm cân của ác ma này, chỉ sau một tháng, cân nặng của cô đã vượt qua cửa sáu mươi, thoáng chốc, chữ số đầu tiên đã rơi xuống số năm, biến thành năm mươi chín phẩy bảy kí, cũng làm cho khuôn mặt tròn tròn của cô thon gọn hơn một chút, để lộ ra đường nét mỹ nhân của cô.

“Hiệp lý Triển? Sao lại trùng hợp như vậy nhỉ?”

Ngày nghỉ, trong lúc hai vợ chồng bọn họ thông thả đạp xe đi dạo chơi, vô tình gặp đồng nghiệp trong công ty của Triển Hựu Dục. Đối phương thoạt nhìn có chút kinh ngạc cùng hưng phấn, thế nhưng sắc mặt ông xã lại có chút lạnh lẽo, có chút tối tăm.

“Chào cậu.” Thân là Hiệp lý phu nhân, Quảng Nhân Nhân tự nhiên đi vào khuôn phép, vì không có khuôn phép lịch sự sẽ làm mất thể diện của ông xã.

Chỉ là cô không nói thì không có chuyện gì, vừa mở miệng nói chuyện, cả người đối phương liền cứng ngắc, mặt cảm như hén.

“Có chuyện gì không ạ?” Cô khó hiểu, hỏi.

Đối phương trừng mắt nhìn, chăm chú nhìn cô một lúc lâu, rồi chậm rãi nói với giọng không chắc chắn lắm, dè dặt lên tiếng: “Chị là..... Hiệp lý phu nhân ạ?”

“Đúng vậy.” Quảng Nhân Nhân mỉm cười, gật đầu. “Cậu là Trưởng phó lý phòng nghiệp vụ đúng không, tôi không nhận nhầm người chứ? Đã lâu không gặp.”

Trưởng phó lý không giấu nổi vẻ kinh ngạc, không đơn giản chỉ vì Hiệp lý phu nhân nhớ rõ y, còn hơn nữa là vì sự thay đổi của Hiệp lý phu nhân. Thì ra vẻ ngoài của cô ấy vốn xinh đẹp như vậy sao?

“Chị thực sự là Hiệp lý phu nhân ạ?” Y muốn xác nhận thêm lần nữa.

“Cậu hỏi vậy là có ý gì?” Triển Hựu Dục nói với vẻ không vui, đưa mắt trừng y.

Bị Hiệp lý trừng như vậy, Trưởng phó lý không rét mà run.

“Không có gì đâu ạ”, y vội vã giải thích, “Ý của tôi là muốn nói, phu nhân so với trước đây giống như hai người khác nhau hoàn toàn vậy.”

“Tôi chỉ là gầy đi một chút mà thôi.” Quảng Nhân Nhân mỉm cười, nói.

“Chỉ là gầy đi một chút nhưng lại trở nên rất xinh đẹp a.” Trương phó lý nhìn không nổi mà ca ngợi, nói.

“A, cảm ơn, cậu quá khen rồi.”

Nghe thấy người khác khen ngợi khiến cho Quảng Nhân Nhân có chút không quen cùng với xấu hổ, nhưng hai nắm tay Triển Hựu Dực lại siết chặt, giận đến mức muốn đánh người.

“Đi thôi, chúng ta về nhà thôi.” Hắn lạnh lùng mở miệng, nắm lấy tay bà xã, xoay người muốn đi.

“Gì cơ? Chờ một chút, chúng ta còn chưa có đạp xe xong mà?” Quảng Nhân Nhân ngăn người ra vội vàng kéo hắn lại, nhắc cho hắn nhớ.

Triển Hựu Dực không cam lòng mà dừng bước, quay đầu trừng mắt nhìn tên khốn kiếp to gan lớn mật dám xen vào giữa cuộc hẹn của hai vợ chồng hắn.

Ánh mắt hắn sắc nhọn như kiếm, lạnh lẽo như băng, khiến cho Trương phó lý trong lúc không cẩn thận khiến bốn mắt chạm nhau nhất thời run bần bật, quyết định “Chuồn là thượng sách”.

“À, vậy..... Tôi không quấy rầy hai người nữa.” Gật đầu, vẫy tay một cái, Trương phó lý đi vừa nhanh vừa vội, trong phút chốc đã biến mất trong đám đông.

“Anh đang giận cái gì vậy?” Chờ cho người kia đi xa rồi, Quảng Nhân Nhân lúc này mới thở dài, quay lại hỏi ông xã. Khuôn mặt bầm đen thế kia, họa chăng chỉ có người mù mới không biết hắn đang bực tức.

“Không cần giảm cân nữa, anh không thích em quá gầy đâu.” Triển Hựu Dực không trả lời câu hỏi của cô, trực tiếp ra lệnh cho cô.

“Anh làm sao vậy?” Cô nhíu mày hỏi. Mới nãy vừa có người khen cô xinh đẹp mà, chẳng lẽ hắn không nghe thấy gì sao?

“Em đã đồng ý với anh, sẽ không để tổn hại đến cơ thể, một khi có chuyện xảy ra, anh nói dừng, em sẽ dừng.” Hắn nhìn cô không chớp mắt, thu vào đáy mắt hình ảnh khuôn mặt tròn tròn của cô đang càng lúc càng trở nên xinh đẹp hơn, trầm giọng hạ lệnh cấm.

“Em khỏe lắm mà.”

“Nếu thật khỏe như vậy thì sao cần uống thuốc dạ dày?”

Quảng Nhân Nhân cứng người, không nghĩ tới hắn lại chú ý đến chuyện này.

Cho tới giờ, cô chưa bao giờ uống thuốc trước mặt hắn, còn cẩn thận đem thuốc để chung chỗ với đồ vệ sinh phụ nữ. Còn tưởng rằng làm như vậy thì hắn sẽ không phát hiện ra được, không ngờ...

“Đó đương nhiên là vì cứ mỗi ngày nghỉ, anh cứ đưa em ra ngoài ăn thả cửa, nên có lúc tiêu hóa không được tốt, em mới phải uống thuốc dạ dày, còn không phải tại anh hại em nữa hả?” Cô vừa nói, vừa hờn dỗi liếc nhìn hắn.

“Có đúng vậy không?” Khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Đúng vậy!” Quảng Nhân Nhân lớn tiếng khẳng định.

Có đánh chết cô cũng không thừa nhận đúng là dạo gần đây dạ dày của cô bị đau, đôi khi ăn thứ gì đó vào, thậm chí không cần ép nôn cũng tự nhiên có cảm giác buồn nôn, khiến cho cô nhanh chóng nôn sạch trơn tất cả những có trong dạ dày. Đó là lí do vì sao dạo này cân nặng của cô giảm xuống vừa thuận lợi vừa nhanh chóng.

Buổi sáng trước khi ra ngoài, cô có cân thử một chút, con số hiện lên trên chiếc cân điện tử làm cho cô không tài nào tin nổi vào mắt mình, cô đã gầy thêm những hai kí, cân nặng đã giảm xuống còn năm mươi bảy phẩy sáu kí, thật quá sức thần kì! Còn kém sáu kí so với mục tiêu năm mươi một kí của cô, cô nhất định phải kiên trì đến cùng, phải trở thành một bà xã với bề ngoài có thể làm hắn tự hào.

“Mặc kệ có đúng hay không, trước khi em đột nhiên đòi giảm cân, chả lẽ ngày nghỉ chúng ta không thường đi ra ngoài ăn hay sao? Khi đó anh chưa từng nghe em nói tiêu hóa có vấn đề. Nhất định là vì em giảm

cân quá mức nên mới bị đau dạ dày, khiến nó trở nên yếu hơn, anh muốn em thực hiện yêu cầu lúc trước của anh, nếu thân thể vì giảm cân mà bị ảnh hưởng, anh nói dừng thì em sẽ dừng lại.”

“Nhưng cơ thể của em thực sự không có vấn đề gì cả mà.”

“Ý em là em vẫn muốn tiếp tục giảm cân?” Môi hắn mím lại thành một đường thẳng.

“Em.... Lẽ nào mới rồi anh không nghe thấy Trương phó lý khen em đẹp sao?” Cô nói, muốn khoe thành tích một chút, nào ngờ lại giẫm phải mìn.

“Em vui lắm đúng không? Em đắc ý lắm đúng không? Em thích được đàn ông khen em xinh đẹp lắm hả?” Sắc mặt Triển Hựu Dực trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

“Gi cơ?” Quảng Nhân Nhân thoáng chốc sửng sốt, rồi nhanh chóng nhú mày, lắc đầu nói: “Em không có ý đó.”

“Vậy thì em có ý gì? Em muốn gầy, muốn đẹp, không phải là vì muốn người khác khen em hay sao?”

“Đúng, nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?” Hắn không kiềm được cơn giận mà cắt ngang lời cô, “Bây giờ anh đã hiểu vì sao phản đối của anh không có chút tác dụng gì với em, hoàn toàn không lay chuyển được quyết tâm của em!”

“Ý anh là gì?” Cô không sao hiểu được những lời hắn đang nói, không hiểu vì sao hắn lại tức giận đến thế.

“Ý anh là, em chỉ cần người khác khen ngợi em thôi, còn anh đây có thích hay không thì cũng chẳng quan trọng gì với em cả!” Hắn siết chặt tay, cao giọng nói ra những thứ khiến hắn khó chịu.

“Cái gì?”

“Bây giờ anh mới nhận ra, thì ra em vốn là một kẻ yêu thích hư vinh đến vậy.”

Quảng Nhân Nhân cảm thấy giống như bị người ta hung hăng đánh ột gậy, vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, lại không tài nào tin được. Hắn vừa mới nói cô yêu thích hư vinh sao?

“Em muốn anh xin lỗi em, nói đây không phải là lời thật lòng của anh.” Cô yêu cầu hắn, khuôn mặt trắng bệch.

“Được thôi, nếu em đồng ý chấm dứt ngay cái kế hoạch giảm cân của em, khôi phục lại số cân nặng lúc chúng ta kết hôn, anh liền xin lỗi em ngay.”

“Ý anh là muốn em làm một bà mập đúng không?” Có khác gì muốn mỗi lúc cô đi cạnh hắn lại bị người khác chỉ trỏ, lại bị người khác cười chê đâu?

“Đúng vậy!”

“Anh nghiêm túc đấy chứ?”

“Anh vẫn luôn nghiêm túc.”

“Vậy được, chúng ta đi, bây giờ em sẽ đi ăn, em sẽ cố gắng ăn để biến thành một bà mập, như vậy anh đã hài lòng chưa?” Cô tức giận nói, quay người bỏ đi.

Kết hôn đã nửa năm, đây là lần đầu tiên bọn họ cãi nhau, lại không cách nào giảng hòa được.

Bữa tối hôm đó, dường như Quảng Nhân Nhân muốn ăn cho hả cơn giận, điên cuồng ăn vào một đồng, kết quả là làm cho dạ dày bị đau, muốn nôn, nhưng vì cái tính bướng bỉnh, không muốn nhận thua nên cố sức nín nhịn, mãi đến sáng hôm sau, lại thêm một bữa sáng điên cuồng nữa, cuối cùng, khi ông xã vừa bước chân ra khỏi cửa giấy trước, giấy sau cô đã vội chạy vào nhà vệ sinh, nôn hết toàn bộ mọi thứ trong bụng ra, kể cả một đồng bầy nhầy của bữa tối hôm qua.

Cô nôn đến mức cả khuôn mặt lấm lem nước mắt, vừa khó chịu lại vừa đau lòng. Sao hắn có thể hiểu lầm cô như thế kia chứ?

Nếu thực là cô yêu thích hư vinh, thích được người khác khen ngợi, cô sẽ không chờ cưới hẳn xong rồi mới bắt đầu giảm cân, cô sẽ cố gắng giảm cân khi còn đang quen hẳn, rồi ở lễ kết hôn có thể thấy được sự kinh ngạc của mọi người, được mọi người tán thưởng.

Tại sao hẳn không chịu hiểu, cô khổ cực giảm cân như vậy, đa phần là vì nghĩ cho thể diện của hẳn, cô cố gắng đến thế, sao hẳn còn có thể nói cô yêu thích hư vinh cho được!

Thật cay đắng quá, cô cảm thấy cay đắng vô cùng.

Được rồi, nếu hẳn thực lòng muốn cô biến thành một bà béo, vậy thì cô sẽ ăn, sẽ ăn cho béo lên, để xem đến lúc đó hẳn còn nói được gì.

Yếu ớt, trống rỗng mà lê bước ra khỏi nhà vệ sinh, Quảng Nhân Nhân bưng bình làm bữa sáng lần nữa cho bản thân, sau khi ép mình nuốt hết lại uống thêm một viên thuốc giúp cho việc tiêu hóa của dạ dày.

Đến giờ cơm trưa, cô lại vì mình mà chuẩn bị một chén mì, mặc dù cảm giác khó chịu ở dạ dày vẫn luôn đeo bám cô, cô vẫn ép bản thân ăn hết toàn bộ chén mì kia, nhưng chưa được năm phút cô lần nữa phải chạy vào nhà vệ sinh, đưa hết toàn bộ chén mì mới lấy lần bữa sáng xuống bồn cầu.

Ngồi trên sàn nhà vệ sinh, cô rất muốn khóc nhưng lại không muốn chịu thua.

Dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng phải bắt hẳn thu lại câu nói cô yêu thích hư vinh kia, sao hẳn có thể nói những lời kinh khủng ấy với cô? Thật kinh khủng, ô ô....

4. Chương 4

Chương 4

Quảng Nhân Nhân phát hiện ra cân nặng của mình đang trên đà rơi xuống, mới hai tuần thôi mà đã gây đi những năm kí, chuyện này khiến cô sợ đến cuống cả lên, khủng khiếp nhất chính là, từ hai hôm trước, cô bắt đầu nôn ra máu.

Cô sợ muốn chết, rất sợ hãi, nhưng không cách nào mở miệng nói cho Triển Hựu Dực nghe, không chỉ vì sợ hẳn nổi giận với cô mà còn vì từ sau lúc hai người bọn họ cãi nhau, hẳn luôn làm mặt lạnh, luôn lộ ra vẻ không muốn nói chuyện với cô, đến tối đi ngủ, vừa nằm lên giường là liền quay lưng về phía cô mà ngủ, đến chạm một chút cũng không hề.

Dạ dày cô đau, nhưng trái tim còn đau đớn hơn.

Vì sao mọi chuyện lại ra thành thế này? Đã là vợ chồng thì sao tránh khỏi cãi nhau, nhưng sao qua lần cãi nhau sau khi bọn họ kết hôn được nửa năm này, kết quả lại thành chiến tranh lạnh, thậm chí chẳng khác gì người dưng nước lã, vì sao lại như vậy? Không phải người ta thường nói, vợ chồng cãi nhau đầu giường, hòa nhau cuối giường hay sao, còn nói vợ chồng cãi nhau qua đêm là hòa sao?

“Qe~”

Lại nôn ra máu nữa rồi, dạ dày đau quá.

Có vẻ như cô không thể chịu đựng hơn được nữa rồi, bác sĩ nói nôn ra máu có liên quan trực tiếp tới chảy máu dạ dày, máu có màu đen chính là triệu chứng rõ nhất, nếu dạ dày của cô đã không chịu đựng được nữa thì cô nên sớm nhập viện điều trị, chứ nếu để kéo dài, không khéo lại dẫn tới thủng dạ dày, thậm chí là viêm màng bụng, nghiêm trọng nhất là có thể đưa đến tử vong.

Vậy nên tối nay, cho dù có chuyện gì đi chăng nữa cô cũng phải nói với hẳn chuyện bác sĩ muốn cô nhập viện điều trị, dù có bị hẳn mắng đến tối tắm mặt mũi thì cô cũng phải nói.

“Qe~ Qe~”

Sau khi nôn sạch mọi thứ có trong dạ dày ra, Quảng Nhân Nhân lại tiếp tục nôn ra máu, lúc cô súc miệng rửa tay xong trở ra thì phát hiện ra ông xã không biết tự lúc nào đã về nhà, đang đứng tựa vào hành lang dọa cho cô giật nảy mình.

“Anh... Anh về từ lúc nào vậy?”

“Chúng ta ly hôn thôi.” Triển Hựu Dực lạnh lùng nói.

Đột nhiên nghe thấy câu nói đó khiến Quảng Nhân Nhân ngây người, trong não chỉ còn một mảnh trống rỗng.

“Gì... Gì cơ?” Cô lắp bắp hỏi lại, không sao hiểu được lời hắn vừa nói là có ý gì.

“Chúng ta ly hôn thôi, vì tôi không chịu nổi em nữa rồi.” Triển Hựu Dực nhìn thẳng vào cô, âm điệu không chút thay đổi, hần bình tĩnh đến lạ thường, nhưng vẻ mặt vô cùng hờ hững.

Quảng Nhân Nhân mặt cắt không còn giọt máu, cơ thể vì đã kích lớn lao này mà lao đảo lùi về sau mấy bước.

Ly hôn? Hắn thực sự nói ra hai chữ ly hôn này sao?

Đúng vậy, hắn đã nói, hắn đã lặp lại hai lần, lần đầu tiên, có lẽ cô quá hoảng sợ nên không nghe thấy, lần thứ hai này cho dù cô vẫn không nghe rõ được hai ấy nhưng cũng hiểu được câu “Không chịu nổi em nữa rồi” . Nhưng vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

“Vì em đã không còn là em ngày xưa mà tôi yêu nữa rồi.”

Cô không biết mình đã buột miệng hỏi lúc nào, mãi đến khi nghe thấy câu trả lời của hắn cô mới giật mình nhận ra. Nhưng..

“Em chưa từng thay đổi...” Cô lắc đầu, muốn mở miệng giải thích lại bị hắn cắt ngang.

“Không, em đã thay đổi rồi, em đã biến thành người mà tôi không cách nào chịu đựng được nữa rồi. Vậy nên chúng ta ly hôn thôi, căn nhà này để lại cho em, giấy tờ ly hôn tôi đã để trên bàn trong phòng khách, em ký vào đi, tôi sẽ quay lại lấy sau.” Nói xong, hắn liền xoay người bỏ đi, một chút do dự cũng không có, giống như muốn mau mau tránh xa khỏi cô vậy.

Rầm một tiếng, trong phòng khách vang vọng tiếng cửa lớn bị đóng mạnh lại.

Hắn đi rồi.

Quảng Nhân Nhân ngây ngốc đứng yên một chỗ, cái tin này khiến cho toàn thân cô bị chấn động vì sợ hãi, không sao cử động được.

Cô tự nói với bản thân mình, đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi, đúng, chỉ là ác mộng thôi, nhưng sao dạ dày cô lại đau như vậy, tim cũng rất đau, nếu đã đau đến thế thì cô phải bị cơn đau đánh thức mới đúng chứ, tại sao cô vẫn còn ngây ngốc đứng đây, cô sợ hãi, cô giận dữ, cô không tài nào tin nổi, dường như có ai đó cầm một lưỡi dao sắc bén mà đâm vào tim cô.

Cường ép cơ thể cất bước rời đi, vịn vào vách tường hành lang đi đến phòng khách, khi cô vừa nhìn thấy trên bàn trà để một xấp giấy tờ đã được kí tên sẵn, giấy tờ thỏa thuận ly hôn, chân cô đột nhiên mềm nhũn, cả người khuỵu xuống đất.

Chỉ vậy thôi sao? Hắn muốn ly hôn với cô đến vậy sao, thực sự muốn vậy sao, keo kiệt đến mức ngay đến cơ hội biện bạch cũng không cho cô, cứ vậy mà đưa ra giấy tờ ly hôn sao?

Có phải hắn sớm đã muốn ly hôn với cô hay không? Cãi nhau đơn giản chỉ là một lý do, một cái cớ để hắn vịn vào đó mà đòi ly hôn?

Thì ra đây chính là lý do vì sao bọn họ không thể giống như những cặp vợ chồng khác, cãi nhau đầu giường, hòa nhau cuối giường, thì ra đây chính là lý do mỗi tối hắn không hề chạm đến cô nữa, thì ra mọi việc đều là thuận theo tự nhiên, hắn sớm đã muốn ly hôn với cô.

Thân thể run lên bần bật, từng chút, từng chút, mạnh dần lên, cô đưa tay cố gắng ôm lấy chính mình, nhưng không cách nào dừng cơn run rẩy lại được.

Đây chính là cảm giác trái tim đóng băng sao?

Trên bàn trà, ngoại trừ giấy tờ thỏa thuận ly hôn hần để lại ra còn có thuốc mà ngày hôm qua cô đi khám bác sĩ mang về, thế nhưng hần không hỏi lấy một tiếng. Là không nhìn thấy? Hay hần căn bản sớm đã không còn quan tâm đến cô nữa? Câu trả lời đã rõ cả rồi, không phải sao?

Chẳng biết từ lúc nào, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt, tim đau đến không chịu nổi.

Hần thực sự muốn ly hôn với cô sao? Có thật vậy không? Nếu cô không đồng ý ký, hần có đồng ý cho cuộc hôn nhân của bọn họ thêm một cơ hội nữa hay không?

Không được, cô phải tìm hần nói chuyện, không thể cứ như vậy mà ly hôn với hần, tuyệt đối không được, vì cô yêu hần, yêu rất nhiều!

Lau đi nước mắt trên khuôn mặt, cô chống vào bàn trà, đứng dậy khỏi mặt đất, rồi về phòng lấy ví, ra ngoài tìm hần.

Dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng phải nói chuyện một cách rõ ràng với hần mới được.

Mặc dù cô không biết vì sao hần đột nhiên lại về nhà, nhưng bây giờ vẫn đang trong giờ làm việc, cô nghĩ có thể tìm thấy hần ở công ty. Thế nên cô gọi điện cho hần, nhưng hần tuyệt nhiên không nhấc máy nên cô đành bắt taxi đến công ty hần. Chỉ là taxi vừa mới đến nơi, cô liền nhìn thấy hần đang ở cùng một đại mỹ nữ với mái tóc xoăn gọn sóng, dáng vẻ giống như vừa mới thân mật trong khách sạn đi ra.

Tay hần ôm lấy bờ vai mỹ nữ, mỹ nữ trong lòng thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn hần, cười thật rúc rỏ, hai người ôm nhau thật chặt, giống như trẻ sinh đôi bị dính vào nhau vậy, càng lúc càng đi xa hơn.

“Cô ơi, đã đến nơi rồi, cô không xuống xe sao?” Thấy cô mãi vẫn không nhúc nhích, tài xế taxi mới hỏi cô.

“Không cần đâu.” Cô chậm rãi quay mặt về phía trước, đôi mắt trống rỗng, trả lời một cách máy móc, “Phiền anh quay xe lại, tôi muốn về nhà.”

Đã không còn gì để nói nữa rồi, tìm người ta đã đổi thay rồi, nói nhiều cũng chỉ dư thừa. Chỉ là cô chưa từng nghĩ đến, hôn nhân của bọn họ, tình yêu của bọn họ, thứ mà hần gọi là cả đời vậy mà chỉ có nửa năm ngắn ngủi thế thôi.

Ha ha ha ha... Cô rất đau lòng, thực rất đau...

Đau lòng là một vết thương không chạm vào được, lại không có thuốc nào chữa được, muốn ngưng lại đau đớn do nó mang đến cũng chỉ làm bản thân chết dần chết mòn mà thôi.

Từ lúc cô ký tên lên giấy tờ ly hôn, Triển Hựu Dực liền mang theo hành lý rời khỏi nhà, không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua rồi, có lẽ chỉ một ngày, có lẽ đã qua một tuần, Quảng Nhân Nhân không có chút khái niệm nào.

Chỉ biết cô lay lắt sống qua ngày, cuối cùng, đến một ngày nào đó, dạ dày lại nhói lên một cơn đau đớn, giống như đang muốn nói với cô, nếu cô còn không cho nó ăn, nó sẽ tạo phản.

Thế nên cầm ví tiền ra khỏi nhà ăn thứ gì đó, rồi đoạn trí nhớ tiếp theo là lúc cô đang nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện, thanh âm mơ hồ của y tá nói cho cô biết, cô phải mổ ngay lập tức, hỏi cô phải liên lạc với người nhà của cô thế nào?

Dường như cô nhẹ giọng trả lời một câu, “Tôi không có người nhà.” rồi trí nhớ lại nhảy đến khi cô đang nằm trong phòng bệnh, theo đó là đau đớn không dứt.

Bác sĩ nói với cô, cô bị viêm màng bụng cấp, nếu nhập viện trễ thêm chút nữa có lẽ phải phẫu thuật cắt bỏ. (.

Cô nghĩ, cắt bỏ đi cũng tốt.

Y tá hỏi cô, “Có cần chị giúp em báo cho người nhà hoặc bạn bè không? Bên cạnh cũng cần phải có người chăm sóc mới được.”

Nhưng cô không nghĩ ra được ai có thể đồng ý chăm sóc cho cô, nên chỉ có thể lắc đầu, nghe y tá đề nghị, thuê một ai đó đến chăm sóc cô tạm thời.

Dù sao cô cũng có rất nhiều tiền, vì Triển Hựu Dực ngoài để lại nhà cửa cho cô, còn để cho cô một trăm vạn tiền mặt, trực tiếp chuyển vào trong tài khoản ngân hàng của cô.

Hắn đối với cô thực sự rất tốt, khi còn sống với nhau thì cưng chiều cô, yêu thương cô, khi chia tay rồi lại để cho cô nhiều thứ như vậy, có nhà cửa, có cả tiền bạc nữa, tất cả những thứ này cộng lại, ít nhất cũng được mấy trăm, mấy vạn nhỉ? Hắn đối với cô thực tốt mà.

Nên cười, nhưng cô cười không nổi.

Không nên khóc, cho dù cô nhắm chặt đôi mắt lại cũng không ngăn được nước mắt trào ra.

Vết mổ đau đến mức ngay cả khi cô hít thở cũng đau. Vết thương trong tim cô thì không cần hít thở cũng đau. Rốt cục cô phải làm thế nào mới chấm dứt được sự đau đớn này đây, có lẽ là tự thôi miên bản thân rơi vào tình lặng chẳng?

Trong bệnh viện thật yên tĩnh, tường màu trắng, thuốc giảm đau cùng với tạm thời cấm ăn cũng là một liều thuốc tốt, giúp cô có thể tự thôi miên chính mình.

Sau khi phát hiện cô không thích mở miệng nói chuyện, hộ lý tạm thời trông coi cũng không thử bắt chuyện phiếm với cô nữa, chỉ tận tình với công việc chăm sóc cô mà thôi, giúp cô vỗ lưng sau mỗi cơn ho, trả lời câu hỏi của bác sĩ, y tá mỗi khi họ đến kiểm tra, chờ cô đi vệ sinh xong sẽ giúp cô dọn rửa, giúp cô lau người.

Cô càng lúc càng trầm lặng, có thể ăn cơm nhưng ăn không vào, vừa ăn được một lúc lại nôn ra, cứ như vậy vài lần, vết thương rách ra lại bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Trong mê man, dường như cô nghe thấy các y tá thảo luận về bệnh của cô, chẳng biết tự khi nào, bệnh của cô từ viêm màng bụng chuyển thành chứng kén ăn cùng với chứng trầm uất.

Chứng kén ăn cùng với chứng trầm uất?

Đang nói về cô sao?

Cô chỉ muốn chìm trong tĩnh lặng một chút thôi mà, đâu có chứng kén ăn, cũng không có chứng trầm uất mà.

Cô muốn nói cho họ hiểu nhưng dường như đã quên mất phải nói chuyện như thế nào rồi.

Giường bệnh bên cạnh, sáng sớm có người xuất viện, quá trưa lại có người vào ở, cứ đi đi đến đến như vậy. Còn chiếc giường này vẫn luôn bị cô chiếm lấy, bình truyền ở đầu giường vẫn nhỏ từng giọt, từng giọt, chưa từng dừng lại.

Bệnh viện rất yên tĩnh vì bệnh nhân cần tĩnh dưỡng, nhưng chẳng biết từ lúc nào, bên trong phòng bệnh ban ngày luôn náo nhiệt, muồn náo nhiệt bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Bệnh nhân giường bên dường như là một người quảng giao thì phải, ngày nào cũng có người đến thăm bệnh, còn có người nhà luôn luôn túc trực bên cạnh bầu bạn, náo nhiệt đến mức hộ lý của cô cũng gia nhập với bọn họ, lúc nào cô cũng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của chị hộ lý và bọn họ.

Chẳng lẽ chị hộ lý bị người chủ không thích nói chuyện cô đây làm hư rồi sao?

Tấm rèm vải ngăn giữa cô và giường bệnh bên cạnh chưa từng được kéo ra, dường như cô đang ở trong một thế giới riêng, chìm trong tĩnh lặng đợi ngày trôi qua, cho đến một ngày kia, tấm rèm vải đột nhiên bị kéo ra, để lộ ra một khe hở, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, cả cơ thể tràn đầy sinh khí bước vào thế giới cô độc của cô, thay đổi hết thảy mọi thứ...

“Hi!”

Cô gái vẫy tay chào cô, tĩnh lặng đã ăn mòn trí giác của cô, lúc đầu cô cũng không nhận ra cô gái kia là ai, cho đến lúc cô gái kia tự ý đến ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh của cô, nhìn cô không chớp mắt, lại nói vài lời chạm đến trí nhớ của cô khi ấy cô mới dần dần có cảm giác.

“Bạn biết không? Mình có một người bạn học cũng tên là Quảng Nhân Nhân, giống y hệt tên bạn vậy đó.” Cô gái nói.

Giọng nói này rất quen thuộc, hình như là con gái của bệnh nhân giường bên.

“Nhưng bề ngoài lại không giống chút nào, vì dáng người cô ấy hơi tròn một chút, có hơi béo một chút, nhưng cô ấy rất lạc quan, rất yêu đời, lại không hay ganh tị với người khác, là một người rất tốt, mình rất thích cô ấy. Thế nhưng từ khi tốt nghiệp, mỗi người đều bận rộn với cuộc sống của riêng mình, mình chưa gặp lại cô ấy lần nào cả, hộp lớp cô ấy cũng không đến khiến mình có chút thất vọng.” Cô gái kia nói tiếp.

Không hiểu sao, cùng với lời nói của cô gái kia, có vài hình ảnh vụt qua trước mắt cô.

Quảng Nhân Nhân, bạn tham gia hội gì vậy? Hội làm vườn sao?

Quảng Nhân Nhân, bạn đang làm gì vậy? Bạn thích hoa lắm à?

Hì, Quảng Nhân Nhân, bọn mình tính đi xem phim, bạn đi cùng luôn không? Có nam sinh muốn mời đó.

Nhân Nhân, ngày mai mình phải đi thi rồi, bạn giúp mình thu bài tập nộp cho trợ giảng được không? Ngày mai khôn hồn thì ngoan ngoãn nộp bài tập ra đây ỳnh, nếu mai mà dám khiến Nhân Nhân khó xử thì đợi coi ngày mốt mình dạy dỗ các bạn thế nào, mình mà không cho các bạn biết tay thì mình không gọi Phù Khiết nữa!

Phù Khiết?

Đúng vậy, cô ấy là Phù Khiết, là một người có tiếng trong trường, cũng là bạn cùng lớp với cô, làm cán bộ lớp suốt bốn năm, cũng luôn đối xử rất tốt với cô, trong khi mọi người quên mất sự tồn tại của cô vẫn gọi tên cô thật to; trong lúc cô tự đến tự đi, sắp trở thành một mình một lối thì đột nhiên xuất hiện nắm lấy tay cô, lôi cô vào trong đám đông.

Người đầu tiên phát hiện ra đôi tay của cô rất ấm cũng là cô ấy, thế nên mùa đông vừa đến, cô ấy cũng rất thích nắm lấy cô, dùng đôi tay cô để sưởi ấm.

Phù Khiết...

Lâu rồi không gặp.

“Lúc trước mình đột nhiên nhận được tin tức của cô ấy, nghe nói cô ấy kết hôn, còn gả ột đại soái ca nữa cơ! Cô ấy thật là quá đáng, mình không có dọn nhà, điện thoại cũng chẳng đổi số, sao lại chẳng báo ỳnh lấy một câu? Bộ chưa nghe câu “Trai đẹp chỉ để ngắm” bao giờ sao, mình không thèm tranh ông xã với cô ấy đâu, còn định tặng cho cô ấy một phong bao đỏ thăm thật lớn, chúc cô ấy sớm sinh quý tử, bạc đầu giai lão nữa! Thật chẳng có lòng gì cả, bạn nói có đúng không?”

“Nhưng thực ra Nhân Nhân cô ấy.....Ý mình là người bạn học của mình, chưa từng lộ ra vẻ lạc quan kiên cường bao giờ, chỉ là nhẫn nhịn tiếp nhận mọi chuyện, nhẫn nhịn chịu đựng mà thôi, mình biết hết.”

“Nói thật, mình cũng không biết cô ấy như vậy là nhu nhược, yếu đuối hay là kiên cường, dũng cảm nữa? Vì nếu đổi lại là mình, nếu mẹ mình vì hạnh phúc của bản thân mà vứt bỏ mình, thậm chí không nhận mình, nhất định mình sẽ đến lễ cưới của bà ấy mà quậy tung lên, sau đó khóc thật lớn, nguyên rửa bà ấy cả đời, còn không thì sẽ tìm cách trả thù bà ấy thật tàn nhẫn, chứ mình không thể nào mỉm cười mà cho qua mọi chuyện, tự lực cánh sinh được.”

“Cô ấy luôn nói mình thực dũng cảm, nhưng thật ra so với mình, cô ấy còn dũng cảm hơn, còn kiên cường hơn, luôn luôn can đảm mà đối mặt với mọi chuyện, chấp nhận hết thảy, lại không bao giờ chịu lùi bước...”

“Không....” Quảng Nhân Nhân cuối cùng cũng mấp máy môi, phát ra một âm thanh yếu ớt.

“Gì cơ?” Phù Khiết thấy thế liền rướn người lên phía trước, hỏi.

“Không phải thế.....” Cô mở miệng lần nữa, lần này nói được ba chữ.

“Không phải cái gì cơ?” Phù Khiết nhích lại gần cô hơn.

“Mình không dũng cảm... Cũng không kiên cường.....” Cô lại nói tiếp hai câu.

Hốc mắt Phù Khiết ươn ướt, không kiềm nổi mà đỏ lên.

“Không, bạn rất dũng cảm cũng rất kiên cường, là cô gái mạnh mẽ nhất mà mình từng được thấy, vậy nên bạn chắc chắn đánh bại được bệnh tật, cũng sẽ vượt qua được tâm bệnh, mình tin là bạn làm được, bạn làm được mà, Nhân Nhân.” Phù Khiết siết chặt lấy bàn tay lạnh lẽo, chỉ còn da bọc xương của cô, nước mắt rơi xuống.

Quảng Nhân Nhân kinh ngạc nhìn Phù Khiết, lúc này cô mới chợt hiểu ra, thật ra Phù Khiết sớm đã nhận ra cô, sớm đã biết cô là ai.

“Phù Khiết...” Cô yếu ớt kêu lên.

“Mình đây, mình đang ở đây.”

Phù Khiết vội đáp lời, siết chặt tay cô hơn nữa, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Phù Khiết... Phù Khiết...” Cô vô thức kêu lên, chậm rãi nhấc cánh tay gầy gò kia đặt lên tay Phù Khiết, muốn nắm chặt lấy tay cô ấy nhưng không đủ sức.

“Phù Khiết... Phù Khiết...” Cô vẫn khẽ gọi, nhìn Phù Khiết chăm chú, nước mắt làm nhòe tầm mắt, rơi xuống, một giọt, hai giọt, lại ba giọt... Không ngừng rơi xuống.

Phù Khiết nước mắt như mưa kéo cô vào lòng, ôm lấy cô thật chặt, đau lòng không thôi.

Nói chuyện được là tốt rồi, khóc được là tốt rồi.

Thật tốt quá.

“Đem tất cả những chuyện không vui, khổ sở, đau lòng khóc ra hết đi, đừng nhẩn nhện làm gì, cũng đừng giấu diếm, cứ khóc đi, muốn nói gì thì cứ nói với mình.” Giọng Phù Khiết khàn khàn, nói với Quảng Nhân Nhân, nhẹ vỗ lên tấm lưng gầy của cô, “Mình sẽ nghe bạn nói, mình sẽ ở bên bạn, mình sẽ động viên bạn, dù là chuyện gì đi chăng nữa mình cũng sẽ giúp bạn, vì chúng ta chính là bạn tốt, không phải sao? Nhân Nhân?”

Một năm rưỡi sau...

Tỉnh giấc, đầu trống rỗng, Quảng Nhân Nhân ngẩn người một lúc lâu rồi mới đưa tay lên trên gối tìm kiếm đồng hồ báo thức, đưa lên trước mắt.

Tám giờ lẻ năm phút.

Nên dậy thôi, nhưng mà lạnh quá, cô không muốn bò ra khỏi chăn chút nào vì chỉ cần ra khỏi chăn chưa đến mười phút thôi là chân tay cô sẽ lạnh như băng.

Nhưng mà không dậy cũng không được, cô còn phải đi mở cửa tiệm hoa nữa, mặc dù nói là mở cửa làm ăn nhưng chưa chắc đã làm ăn được gì, nhưng mà không mở cửa là khỏi làm ăn nữa luôn. Mà không làm ăn thì sẽ không có thu nhập, không có thu nhập thì lấy đâu ra tiền mà trả tiền thuê nhà, không có tiền trả tiền thuê nhà thì cô sẽ không còn nhà để ở, càng không có cái ổ chăn ấm áp để mà chui ra chui vào.

Thế nên, haizzz! Dù không muốn rời giường chút nào cô vẫn phải vươn tay ra, đầu tiên là kéo áo khoác dày sự để ở bên giường đến, nhanh chóng bật dậy mặc áo khoác vào, không cam lòng mà bước xuống giường đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi làm.

Vừa bước ra khỏi nhà trọ, gió lạnh thổi vào mặt khiến cho Quảng Nhân Nhân rùng mình một cái, hai hàm răng va vào nhau, cổ rụt lại.

Lạnh quá, sao lạnh quá vậy? Tính cả áo khoác nữa là cô đã mặc năm bộ đồ rồi, thật khó tin, những mùa đông trước đây, cho dù lạnh đến cỡ nào, nhiệt độ hạ thấp đến cỡ nào, cô cũng chỉ cần mặc hai hoặc ba bộ áo quần là được, thậm chí ngay cả chút lạnh cũng không cảm nhận được.

Thì ra béo cũng có chỗ tốt của nó, trước kia cô thật không biết thế nào mới là đủ.

Lắc đầu, khẽ cười nhạt, cô kéo khăn quàng cô lên cao hơn một chút, rồi chìm vào làn gió lạnh, đi đến “Tiệm hoa Nhân Nhân”, tiệm hoa của cô ở cách đó hai con đường.

“Nhân Nhân, ăn cơm thôi!”

Nghe thấy giọng của Phù Khiết, Quảng Nhân Nhân đang ngồi chồm hổm trên mặt đất để chăm sóc hoa vôi đứng dậy tìm người, nhưng trong tiệm hoa vẫn chỉ có một mình cô, mãi đến giây tiếp theo người bạn tốt “Người chưa tới đã nghe thấy tiếng” này của cô mới bước vào trong cửa tiệm, trong tay gơ cao hai phần cơm hộp.

Đầu tiên cô tươi cười hoan nghênh, rồi kinh ngạc hỏi: “Sao bạn lại đến đây? Ăn xong bữa có kịp chạy về công ty làm không đó?”

Công ty của Phù Khiết cách chỗ này hơi xa, dù không có kẹt xe cũng phải mất mười mấy phút đồng hồ đi xe mới đến được, mà bây giờ là... cô đưa mắt liếc qua chiếc đồng hồ trên cổ tay, bây giờ đã là mười hai giờ bốn mươi phút rồi.

“Yên tâm đi, mình được nghỉ buổi chiều.” Phù Khiết ra vẻ bất cần mà xua xua tay, nói.

“Sao vậy?” Cô nhú mày, quan tâm hỏi han.

“Mình cũng biết là không lừa được bạn, nhưng thà không lừa được bạn còn hơn không lừa được mẹ mình, cho nên trước mắt, chiều này mình sẽ ở trong tiệm để phụ cho bạn.” Phù Khiết trợn mắt nhìn cô.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Bạn lại gây ra họa gì nữa?” Cô lo lắng hỏi.

“Đừng nói như thể mình luôn luôn gây ra họa vậy chứ.” Phù Khiết cau mày biện minh.

“Nhưng đúng là bạn gây ra họa gì rồi, phải không?”

“Mình chỉ dạy ột tên cầm thú khôn kiếp một bài học nhỏ mà thôi.” Phù Khiết nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Người khác đến công ty để làm ăn, vậy mà tên đó dám chòng ghẹo nữ nhân viên, đều giả nhất chính là, cấp trên biết rõ tên đồn mạt kia giở trò với nữ nhân viên trong công ty nhưng lại vờ như không thấy, khiến Phù Khiết giận đến mức gọi thẳng café lên người tên đồn mạt kia.

Đương nhiên, hậu quả là cô bị trách mắng một trận, còn muốn cô cúi đầu xin lỗi tên khôn kia, thế nên cô cảm thấy khó chịu vô cùng, xách cặp ra khỏi công ty, nghỉ sớm.

Nhìn bộ dạng đầy cảm phần của Phù Khiết, Quảng Nhân Nhân không cần hỏi cũng biết cô ấy vừa gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ.

“Quên đi, trời lạnh, cơm hộp chắc mau nguội lắm, chúng ta nhanh đi ăn cơm thôi.” Cô dọn trống hai cái bàn để hai người có chỗ ngồi xuống ăn cơm hộp.

“Mình mua cơm gà bạn thích ăn nhất đó, lát nữa qua tiệm bên mua đồ uống. Mình mua cơm hộp, bạn mua đồ uống nha” Phù Khiết mỉm cười nói rồi lấy cơm hộp ra khỏi bọc, gà thì đưa đến trước mặt cô, còn sườn lợn để phần mình.

“Bạn muốn uống bây giờ, hay là ăn xong rồi uống?” Quảng Nhân Nhân mỉm cười, gạt đầu hỏi.

“Ăn xong rồi uống.”

“Nhưng mà nói thật, tính bạn hơi nóng nảy, phải sửa lại một chút, phải biết nín nhịn một chút mới được.” Quảng Nhân Nhân vừa ăn vừa nói.

“Đang yên đang lành tự nhiên thuyết giáo mình à, bạn sắp trở thành mẹ hai của mình luôn rồi đó.” Phù Khiết nhìn cô, bĩu môi nói.

“Gần đây xem tin tức, dường như số người thất nghiệp càng lúc càng nhiều, rất nhiều công ty đều đang cắt giảm biên chế.”

“Bạn lo mình bị giảm biên chế hả?”

“Đúng là có chút lo lắng, nếu như bạn cứ còn kích động mà xen vào chuyện của khác như vậy đó.” Quảng Nhân Nhân gạt đầu, thành thật trả lời.

“Nếu quả thực vì thế mà bị cắt giảm biên chế thì mình cũng chấp nhận, dù sao đây cũng không phải lần đầu mình xen vào chuyện của người khác mà bị đuổi việc, quan trọng nhất là mình còn ở trong nhà, cho dù có

thất nghiệp đi nữa cũng có bố mẹ nuôi rồi, không đói chết được!” Phù Khiết cười hì hì mà nói, một chút cũng chẳng bận tâm.

“Bạn thật rõ là...” Quảng Nhân Nhân cười cười, lắc đầu, hoàn toàn bại bởi Phù Khiết rồi.

“Nói đến chuyện đói chết...” Phù Khiết lôi túi xách đến, cúi đầu xuống lục lọi một lúc lâu rồi lấy từ trong túi ra một phong thư nhét vào tay cô. “Cái này cho bạn!” Phù Khiết nói.

“Cái gì thế?” Quảng Nhân Nhân hoài nghi hỏi rồi mở phong thư ra xem, chỉ thấy bên trong có một xấp tiền mệnh giá lớn thật dày, số tiền này ít nhất cũng hơn hai vạn đồng. “Bạn ỉnh tiền làm gì?” Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc không thôi.

“Đầu tư đó.”

“Đầu tư cái gì?”

“Bạn có tiệm hoa nha. Mình vẫn rất hâm mộ bạn có thể làm bà chủ, có phúc thì phải cùng hưởng, bạn để ỉnh góp chút tiền vào mua cổ phần, vậy là mình cũng được hưởng cảm giác sung sướng khi làm bà chủ rồi.” Phù Khiết mỉm cười giải thích.

Quảng Nhân Nhân cảm động đến đỏ cả hai mắt. Thì ra Phù Khiết biết vì bị ảnh hưởng bởi tình hình kinh tế ngưng trệ, tiệm hoa của cô kinh doanh càng ngày càng khó khăn nên mới dùng cách này để đưa tiền giúp cô giải quyết khó khăn.

Cô thiếu Phù Khiết, không, phải nói là thiếu cả nhà Phù Khiết một ân tình, đời này trả cách nào cũng không hết.

“Cám ơn bạn, Phù Khiết. Mình sẽ trả tiền lại cho bạn.” Cô nói lời cảm ơn với thanh âm khản đặc.

“Trả gì mà trả? Chẳng lẽ bạn không muốn ỉnh làm cổ đông, muốn mình làm đối tác của bạn hả?” Phù Khiết nhướn cao chân mày, hỏi.

“Mình không có ý đó...”

“Vậy thì quyết định thế nha.” Phù Khiết nhanh chóng cắt đứt lời cô, “Nhưng mà bạn biết đó, mình cũng không có nhiều tiền, nên giờ góp trước một tháng rồi từ từ góp tiếp, tích tiểu thành đại, được không?”

“Phù Khiết...”

“Được rồi, mau ăn cơm, ăn cơm đi, cơm sắp nguội hết rồi đó. Mùa đông rõ là đáng ghét mà, bạn nói xem, có đúng không?”

“Ừ.” Cố gắng kìm nén ghen ngào trong họng cùng hơi nóng vây quanh viền mắt, Quảng Nhân Nhân cúi đầu, nhẹ giọng đáp một tiếng.

Lúc này đây cô cảm thấy ấm áp, thực sự... rất ấm áp.

5. Chương 5

Chương 5

Kinh tế càng lúc càng đình trệ, mỗi ngày mở TV lên đều nghe thấy tin tức công ty này đóng cửa, công ty nọ phá sản, công ty kia giảm biên chế, cùng người dân phải tiết kiệm thế nào và những chỗ nào có thể mua được đồ đặc với giá hời, khó trách tiệm hoa của cô buồn bán ngày càng ế ẩm, cuộc sống bây giờ khó khăn như vậy, người bình thường đào đâu ra tiền thừa mà đi mua hoa để tạo sự lãng mạn cơ chứ?

Quảng Nhân Nhân ngồi một mình trong cửa tiệm hoa vắng tanh, cô đang nghĩ xem mình có nên bán tiệm hoa đi không, đỡ phải bù lỗ mỗi tháng.

Cô bây giờ, đừng nói là kiếm tiền, mỗi tháng thu nhập phải bù vào tiền vốn, ngay cả tiền thuê tiệm cũng chưa chắc đóng nổi, nếu không phải là mỗi tháng có Phù Khiết giúp cho cô hai vạn đồng thì cô sớm đã lưu lạc đầu đường xó chợ, ngay cả tiền thuê nhà hằng tháng cũng không trả nổi, càng khỏi phải nói đến sinh hoạt phí.

Haiz, sao kinh tế toàn cầu đột nhiên trở nên thảm hại thế này kia chứ?

Thảm hại nhất chính là cô bị ảnh hưởng thật nặng.

Hiện tại cô chỉ có một chút may mắn, đó là lúc đầu cô không có vay tiền để mở cửa tiệm, không thì bây giờ cô còn chết thảm hơn nữa.

Đưa mắt nhìn quanh tiệm hoa nho nhỏ cô mới mở được một năm hai tháng này, mặc dù có chỉ có 54 mét vuông, đồ đạc trong cửa tiệm, bất kể là bàn ghế hay tủ lạnh đều be bé nhưng chúng chính là điểm tựa cho cuộc sống của cô, là thứ để cô có thể hi vọng vào tương lai, cô thực không muốn đóng cửa.

Nhưng không đóng cửa thì làm gì đây, cứ mặt dày mà dùng tiền của Phù Khiết sao? Hay là đi vay tiền của ngân hàng? Nhưng cô giờ đây ngay cả chút thu nhập cũng không có thì lấy gì mà vay?

Không, chưa chắc là không vay được, chỉ cần cô thế chấp căn nhà kia để vay thì...

Không. Không được. Không thể làm thế! Cô lắc đầu, gắng sức xua đuổi ý nghĩ kì lạ kia ra khỏi đầu, từ sao khi ra viện, cô chưa lần nào trở lại căn nhà kia, nếu đã hạ quyết tâm, nếu đã kiên trì lâu như vậy, cô tuyệt đối không thể đụng đến căn nhà kia, cô muốn trả lại nguyên vẹn cho hắn.

Hắn... Vẫn đang ở Singapore sao? Hắn muốn định cứ ở bên đó, không quay về nữa sao?

Quảng Nhân Nhân bất giác thở dài một hơi, đột nhiên nhìn thấy có người bước vào cửa tiệm, cô vội đứng dậy, đeo lên khuôn mặt tươi cười, định mở miệng chào đón: “Chào mừng quý...”

Thanh âm của cô chợt biến mất bên khóe môi, sắc hồng trên khuôn mặt cũng theo đó mà rời đi, cả người sững ra nhìn kẻ vừa bước vào tiệm hoa của cô, kinh ngạc không thôi.

Đó là Triển Hựu Dực, người chồng cũ mà đã gần hai năm nay không gặp.

Hắn không khác gì hai năm trước đây, dường như một chút cũng không thay đổi. Kiểu tóc không thay đổi, khuôn mặt vẫn tuấn tú, toàn thân vẫn phát ra sức quyến rũ như trước, thời gian không lưu lại chút vết tích nào trên người hắn cả, hắn vẫn đẹp trai như thế, vẫn phong độ như thế.

“Tiểu thư, tôi muốn mua hoa.” Hắn nói, liếc nhìn cô một cái rồi đưa mắt quan sát xung quanh.

Cử chỉ, nói năng của hắn đều thật tự nhiên khiến cho Quảng Nhân Nhân thoáng chốc sững sốt, đầu óc nhất thời tê liệt.

Hắn thậm chí không nhận ra cô ư? Cô đã thay đổi nhiều đến vậy sao?

Dù cho có chuyện đó đi chăng nữa, nhưng cái tên “Tiệm hoa Nhân Nhân” này chẳng lẽ không khiến hắn nghĩ đến cô chút nào sao? Chỉ mới hai năm trôi qua thôi mà hắn đã hoàn toàn quên cô rồi sao?

“Tiểu thư?” Thấy cô đứng yên một chỗ, không có phản ứng gì, hắn liền cất tiếng gọi.

“Vâng.” Cô khẽ cúi đầu, bước ra phía trước.

Nếu hắn đã không nhận ra cô thì cứ để thế đi, dù sao chuyện trả lại căn nhà kia cũng có thể giao hết cho luật sư, căn bản cô không cần phải ra mặt, cứ coi như là không quen biết đi vậy.

“Tiên sinh muốn mua loại hoa nào ạ?” Cô lịch sự hỏi, xem hắn như một khách hàng bình thường.

“Hoa hồng đỏ.”

“Chỉ mỗi hoa hồng đỏ thôi sao ạ?”

“Đúng vậy.”

“Có cần quy định số lượng bông hoa không? Hay để tôi kết hợp cho ngài?” Cô mở tủ lạnh, lấy hoa hồng ra khỏi đó, ra về bận rộn mà hỏi.

“Cô có thể bó cho tôi chín mươi chín bông hồng không?”

Chín mươi chín bông hồng ý nói thiên trường địa cửu, hắn muốn tặng bó hoa thay lời hứa hẹn tình yêu này cho ai đây? Bà xã, bạn gái hay là vị hôn thê? Có một chuyện có thể chắc chắn được, bó hoa này tuyệt đối không phải để tặng cho người vợ trước mà hắn nhận không ra như cô đây.

Tim có chút đau. Sao đến lúc bây giờ cô vẫn còn cảm thấy đau lòng? Không được đau.

“Thật xin lỗi, sợ rằng trong tiệm không có đủ số hoa nhiều như vậy.” Cô trầm giọng nói lời xin lỗi.

“Vậy năm mươi bông được chứ?”

Năm mươi bông hoa ý là yêu không hối hận. Đầu tiên là thiên trường địa cửu sau đó là yêu không hối hận, nếu cô lại nói không có đủ năm mươi bông hoa thì sao đây? Vậy tiếp theo hắn sẽ muốn bao nhiêu bông đây? Bốn mươi bông chăng? Ý rằng đến chết cũng không đổi thay. Hay là ba mươi bông? Đại diện cho anh yêu em.

Hắn nhất định rất yêu cô gái kia, mà người con gái có thể được hân yêu thương chắc chắn là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới này, vì cô cũng đã từng hạnh phúc như thế, dù chỉ có nửa năm ngắn ngủi.

Tim khẽ thắt lại, thật đau, khiến cho cô phải dùng gai hoa hồng đâm vào tay để quên đi cơn đau.

Ngón trở bị đâm một lỗ, máu theo đó chảy ra, nhưng sao cô lại không thấy đau?

“Năm mươi bông hoa sao? Để tôi xem sao.” Cô cúi đầu nhìn số hoa hồng trong thùng, thật may làm sao, vừa đủ năm mươi bông. “Vừa đủ, tôi sẽ gói toàn bộ lại cho anh.” Cô nói, mỉm cười một cách máy móc.

“Làm phiền cô rồi.”

Cho dù đứng đối diện ở khoảng cách gần như vậy hắn vẫn không nhận ra cô.

Quảng Nhân Nhân à Quảng Nhân Nhân, rốt cuộc mày đang mong chờ điều gì?

Cho dù anh ấy có nhận ra mày đi chăng nữa thì sao nào? Mày muốn nghe anh ấy lạnh lùng nói với mày một câu “Đã lâu không gặp”, hay muốn anh ấy khen mày đã gầy đi, đã đẹp? Nhưng mày gầy đi thì anh ấy có nghĩ là mày đẹp không? Hay là méo mó, biến dạng?

Hắn đã nói không thích cô quá gầy, khi đó cân nặng của cô vẫn đang ở con số sáu mươi, sau khi cô giảm xuống còn năm mươi mấy, hắn càng lúc càng khó chịu với cô, thậm chí còn không muốn chạm đến cô, khi đó chỉ ít cô cũng còn năm mươi ba, năm mươi bốn kí, nhưng bây giờ cả năm mươi kí cũng chưa đến nữa.

Cô bây giờ trong mắt hắn, chắc chẳng khác gì bộ xương khô di động, xấu đến kinh khủng vậy sao? Cho nên hắn mới không thể nhận ra cô, thậm chí đến nhìn cô cũng không muốn.

Là sự thật, bọn họ li hôn cũng đã hai năm rồi, đã sớm thành người dưng nước lã, không chút quan hệ, cô còn nghĩ đến những chuyện này làm gì kia chứ? Thôi, mau mau gói hoa xong cho hắn, để hắn đi thôi.

Vết thương đang chậm rãi lành lại trong lòng cô lại vì hắn mà nứt ra lần nữa.

“Được rồi. Gói lại như vậy ngài đã hài lòng chưa ạ?” Cô đem bó hoa được gói cẩn thận đưa cho hắn xem thử.

“Bao nhiêu tiền?” Hắn gật đầu, hỏi.

“Một ngàn tám.”

“Đây.” Hắn rút ra hai ngàn đồng đưa cho cô, rồi nói: “Không cần thối lại.” Tiếp đó liền chủ động đưa tay ra ôm lấy bó hoa trên tay cô, quay người rời đi, không quay đầu lại lần nào nữa.

Nước mắt nhanh chóng làm mờ bóng lưng hắn rời đi khiến cho Quảng Nhân Nhân sợ hãi.

Cô đang làm cái gì thế này? Vì sao lại khóc?

Cô dùng sức lau đi những giọt nước mắt đáng ghét đang trào ra, nhìn theo bóng hắn bước ra khỏi tiệm hoa, nhưng đột nhiên hân ngừng bước, quay lại nhìn cô, khiến cho cánh tay cô đang gạt nước mắt nhất thời đông cứng lại.

Trong khoảnh khắc ấy, thời gian dường như đông lại, bốn mắt nhìn nhau, cô có chút kinh hãi, nhưng trên khuôn mặt hắn lại không có chút cảm xúc gì, chỉ như một người xa lạ, không hề biến đổi khiến cho sự kinh hoàng, lúng túng và nước mắt của cô nhất thời trở nên nực cười.

Quảng Nhân Nhân vội lau đi nước mắt, làm bộ như không có chuyện gì, mỉm cười với hắn.

“Còn chuyện gì không ạ?” Cô lịch sự hỏi.

“Còn.” Hắn gật đầu, sau đó nói với thanh âm lạnh lẽo: “Nghe luật sư Trần nói, em muốn trả lại căn nhà kia cho anh phải không?”

Đột nhiên hỏi một câu làm cho Quảng Nhân Nhân ngạc nhiên tột độ, huyết sắc trên mặt mất hết.

Gì mà luật sư Trần, gì mà trả lại căn nhà cho hắn? Hắn... Hắn biết cô là ai sao? Hắn đã sớm nhận ra cô ư?

Trong đầu cô là một mảnh hỗn loạn, hai tai ù cả lên khiến cho chân tay cô lại luống cuống, tim đập loạn nhịp, không biết nên làm thế nào cho phải. Hắn sẽ nghĩ thế nào khi thấy cô khóc đây?

“Sao vậy?” Hắn nhìn cô không chớp mắt, hỏi thăm lần nữa nhưng giọng nói chẳng khác gì mới rồi khi giả làm người xa lạ, lại khiến cho tim cô đau hơn.

Cho dù nhận ra cô, cũng không muốn nhiều lời với cô ư?

Cho dù thấy cô khóc, cũng coi như không thấy ư?

Có phải nếu có thể, hắn tình nguyện chưa từng gặp cô, chưa từng có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi với cô hay không?

Cẩn thận ngẫm nghĩ lại, hắn cũng tìm được người để tặng chín mươi chín bông hoa hồng, hắn đương nhiên hy vọng có thể cùng “người vợ cũ” là cô đây phân chia ranh giới rạch ròi, tránh để cho người yêu hiện tại của hắn hiểu lầm, không phải sao?

Cô tác thành cho hắn.

“Đúng vậy. Tất cả các giấy tờ liên quan em đã giao cho luật sư Trần hết rồi, anh chỉ cần đến chỗ luật sư Trần ký tên đóng dấu là được, sau này chúng ta cũng không phải gặp nhau nữa.” Cô gật đầu thừa nhận, mặt không chút biểu cảm.

“Đây là mong muốn của em sao?” Hắn im lặng một lúc rồi mới hỏi cô.

Là mong muốn của anh mới đúng. Cô thầm cay đắng trả lời, nhưng không lên tiếng.

“Tiếc là không theo ý em được, vì trên những giấy tờ kia em kí thiếu một cái.” Hắn nói với cô. “Buổi tối em có bận gì không? Nếu rảnh thì về nhà kí cho đủ đi, anh muốn giải quyết cho nhanh chứ không muốn lằng nhằng. Đương nhiên, nếu em đổi ý, không muốn trả lại căn nhà cho anh nữa thì em không đến cũng được?” Hắn nhìn cô, dáng vẻ giống như đang muốn khiêu khích cô.

“Em sẽ đến.” Cô hít sâu một hơi, đón nhận sự khiêu khích của hắn.

“Mong là tối nay có thể gặp lại em.” Hắn khẽ nhếch môi, nói với vẻ lạnh nhạt rồi nhanh chóng ra khỏi tiệm hoa.

Đi qua vườn hoa của khu nhà cao cấp đã hai năm nay chưa quay lại lần nào, Quảng Nhân Nhân đứng trước cửa ra vào, chợt có cảm giác sợ hãi, không cách nào bước qua cánh cửa kia được.

Cô có cần phải đi lên đó không?

Sau khi hắn rời khỏi tiệm hoa, cô đã bình tĩnh suy xét lại chuyện này, chỉ là thiếu một chữ ký thôi mà, hắn có thể giao cho luật sư Trần để luật sư Trần đưa cho cô ký là được rồi, vì sao lại muốn cô đến đây?

Cô không đoán được hắn đang nghĩ cái gì. Hay là...

Đang âm mưu chuyện gì?

Cô ngẩng đầu nhìn khu nhà cao cấp vươn thẳng lên bầu trời đêm kia, dường như có thể thấy được căn hộ ở lầu hai mươi bảy, ngoài hắn ra thì vẫn còn một người phụ nữ khác nữa, đúng không?

Mục đích của hắn khi yêu cầu cô đến tận nơi này có phải là muốn tạo lòng tin cho người phụ nữ hắn đang yêu không, muốn người ấy biết hắn và người vợ cũ này đã cắt đứt mọi thứ, có đi bước nữa cũng chẳng còn quan hệ gì với nhau nữa, phải không?

Từ khi hắn đột nhiên xuất hiện trong tiệm hoa đến giờ, tim cô vẫn âm ỉ đau, không cách nào nguôi được.

Cô vẫn nghĩ rằng vết thương do cuộc hôn nhân tan vỡ gây ra sớm đã khỏi rồi, lại chẳng biết, vết thương ấy chỉ ẩn mình trong một góc của quên lãng, một khi không cẩn thận chạm vào mới nhận ra máu vẫn đang chảy.

Nên đi vào không?

Có lẽ cô nên gọi điện cho luật sư Trần, nhờ ông đi giúp cô chuyển này vì cô thật sự, thật sự không muốn nhìn thấy hắn cùng người khác anh em em, mấy năm trước đây, dưới chân công ty của hắn, hắn đã làm cô tan nát cả cõi lòng một lần, cô không muốn nó phải tan nát thêm lần nữa, không muốn chết thêm lần nữa.

Lắc đầu, cô đang muốn lùi về sau rồi quay người rời đi, lại bị chú bảo vệ tinh mắt nhận ra.

“Bà Triển.”

Cách xưng hô đã lâu không nghe thấy này khiến toàn thân cô cứng ngắc.

Cô chậm rãi quay lại, cảm thấy người kia nhìn có vẻ quen quen, hình như là chú bảo vệ hai năm, trước, ông ấy đẩy cửa ra, bước xuống bậc tam cấp, đi về phía cô.

“Đã lâu không gặp, cô vẫn khỏe chứ ạ? Ông Triển có nói cô sẽ trở về, muốn tôi đưa chiếc chìa khóa này cho cô.” Chú bảo vệ mỉm cười, nói với cô rồi đưa chiếc chìa khóa đang cầm cho cô.

Đó là chiếc chìa khóa cửa nhà mà cô giao cho luật sư Trần.

Hắn nhờ chú bảo vệ đưa chìa khóa cho cô là muốn cô tự mở cửa vào nhà sao? Ý là dù hắn không có ở đó cô cũng có thể mở cửa bước vào, ký tên rồi rời đi là được sao?

Cô bất giác cười khổ, nhận lấy chiếc chìa khóa, nhỏ giọng cảm ơn chú bảo vệ rồi bước vào khu nhà.

Quảng Nhân Nhân à Quảng Nhân Nhân, mày cứ thích nghĩ vớ vẩn làm cái gì? Hồi chiều trong tiệm hoa, không phải hắn đã cố ý không nhận ra mày, cứ coi mày như một người xa lạ hay sao, chuyện đó còn chưa rõ ràng à?

Anh ấy vốn không muốn có quan hệ gì với mày nữa! Dù vô tình gặp phải cũng muốn vờ như chẳng hề quen biết, sao lại biết được mày sẽ đến đây, rõ ràng như vậy rồi mà mày vẫn không nhìn thấy sao? Mày thật ngốc!

Thang máy chậm rãi chạy lên lầu hai mươi bảy, đưa cô đến nơi cô từng gắn bó suốt nửa năm.

Sau khi hít sâu một hơi, cô mới dùng chiếc chìa khóa đang cầm mà mở cửa, cởi giày đi vào trong nhà nhưng bất ngờ bị người đàn ông đang ngồi trên ghế salon làm cho giật mình, bước chân lập tức khựng lại.

“Em đến sớm hơn anh nghĩ.”

Triển Hựu Dực nói với cô, còn cô thì lại không tìm được mà đưa mắt quan sát xung quanh, tìm kiếm sự hiện diện của một người phụ nữ khác trong căn nhà

“Em đang tìm gì vậy?” Hắn nghi hoặc hỏi cô.

“Bạn gái, vị hôn thê hoặc là bà xã của anh.” Cô trả lời một cách lí nhí, tuy bối rối nhưng vẫn không ngăn được bản thân suy nghĩ lung tung.

Người phụ nữ kia đang ở trong nhà vệ sinh hay ở trong một căn phòng nào đó khác? Là phòng khách, phòng sách, hay phòng ngủ? Đã bước vào nơi cô đã từng ở, ngủ trên chiếc giường cô đã từng ngủ sao?

“Em đang ghen đấy à?”

Ghen? Đúng không? Cô đang ghen đúng không?

Cô chỉ cảm thấy tim đau âm ỉ, khuôn mặt cứng ngắt, có muốn giả vờ cười cũng cười không nổi, còn cảm thấy thật xúc động, chỉ muốn lập tức bỏ chạy khỏi nơi này để tránh khỏi phải nhìn thấy người phụ nữ kia bước ra từ phòng ngủ, nếu thế có lẽ cô không nên nổi nước mắt, hoặc là gào thét. Cảm xúc này là ghen ư?

Quan trọng là, cô có quyền gì mà ghen?

Hắn sớm đã không còn là của cô nữa rồi, còn căn nhà này, chỉ chờ cô ký đủ thì cũng không còn quan hệ gì với cô nữa, cô có quyền gì?

“Giấy tờ cần ký ở đâu?” Cô hỏi, trong giọng nói không giấu được có chút chua xót.

“Ở đây!” Triển Hựu Dực cầm một xấp giấy tờ lên, đưa về phía cô.

Quảng Nhân Nhân đứng đó hít một hơi thật sâu rồi mới đi đến chỗ hắn.

“Em gấp làm cái gì? Sợ anh ăn thịt em chắc?” Hắn nhìn cô, khẽ cau mày.

Cô vờ như không nghe thấy, đi đến bên cạnh bàn trà, đưa tay muốn cầm lấy xấp giấy tờ trên tay hắn, hắn lại chuyển tay sang chỗ khác.

“Em mặc nhiều như vậy làm anh cũng thấy nóng nữa, trước tiên cởi áo khoác ra đã, ngồi xuống rồi ký sau.” Hắn ra lệnh.

“Chỉ là ký tên thôi mà, ký cho xong đi, cần gì phải phiền như vậy.” Cô trực tiếp cự tuyệt.

“Em muốn rời đi gấp như vậy sao?” Trầm mặc một lúc, hắn hỏi.

“Em nghĩ anh muốn giải quyết cho nhanh gọn mới đúng?” Cô cũng trầm mặc một lúc rồi mới cay đắng trả lời hắn. Cô chỉ là muốn đáp ứng mong muốn của hắn mà thôi.

“Đúng thế.”

“Nếu đã như thế...”

“Nếu đã như thế thì nghe lời anh đi, cởi áo khoác ra, ngồi xuống.” Hắn nhanh chóng cắt ngang lời cô.

Hắn đang cầm giấy tờ, nếu cô muốn mau chóng ký được để rời đi thì cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn một chút, cô đành nghe lời hắn mà cởi áo khoác ra rồi ngồi xuống trên chiếc ghế salon xa chỗ hắn nhất.

“Áo len cao cổ à? Anh nghĩ là cho dù lạnh đến mấy em cũng không mặc áo len mà?” Hắn nhìn cô, cô không tài nào đoán được trong mắt hắn đang ẩn chứa điều gì.

“Em đã ngồi xuống rồi, có thể đưa giấy tờ cho em ký được chưa?” Cô nói.

Nào ngờ hắn lại giả điếc, cầm xấp giấy tờ kia đứng dậy, đi về phía nhà bếp rồi quay lại hỏi cô, “Em muốn uống gì?”

“Không muốn uống gì cả.”

“Có muốn uống cafe không?”

“Không muốn.”

“Nếu như anh nhớ không nhầm thì trước đây em rất thích uống cafe mà?”

“Hai năm rồi.... Nhiều chuyện cũng đã thay đổi rồi.”

“Em nói đúng, vậy thì uống sữa được không? Sữa nóng nhé?”

Quảng Nhân Nhân hơi do dự một chút rồi gật đầu.

Từ lúc gần tối đến giờ, cô chỉ có một chiếc bánh bao lót dạ, bụng đúng thật có chút đói, vốn tưởng rằng đến đây ký tên xong rồi thì có thể về nhà nấu thứ gì đó ăn, lại không nghĩ tới mới này tốn thời gian ở dưới cửa lớn, lên đây lại bị hắn lấy mất thêm chút thời gian nữa.

Hiện tại bụng cô cảm thấy rất khó chịu, uống chút sữa nóng có lẽ sẽ khiến cho cô cảm thấy dễ chịu hơn.

“Cám ơn.” Cô đưa tay đón lấy ly sữa nóng hổi kia, dùng hai bàn tay lạnh buốt bao lấy chiếc ly, rồi cúi đầu uống một hớp sữa nóng.

“Tay của em làm sao vậy?” Triển Hựu Dực trầm giọng hỏi. Lúc cô nhận lấy ly sữa từ tay hắn, mặc dù chỉ đựng nhẹ một cái đã tách ra nhưng hắn vẫn cảm nhận được tay cô lạnh như băng đá, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Gi cơ?” Cô ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn hắn.

“Anh hỏi, tay của em làm sao vậy?” Hắn cố gắng kìm nén sự tức giận trong giọng nói của mình.

“Tay của em thì làm sao?” Quảng Nhân Nhân đưa tay trái ra trước mặt quan sát, đột nhiên bị hắn nắm lấy.

“Sao lại lạnh như vậy? Trước đây lúc nào tay em cũng ấm nóng cơ mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hắn siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé, lạnh lẽo của cô, giận dữ hỏi.

Quảng Nhân Nhân ngạc nhiên nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn lại tức giận đến thế. Tay của cô lạnh hay ấm thì có vấn đề gì đâu? Hắn thực sự quan tâm đến vậy sao? Dù sao sau này hắn cũng không bao giờ nắm lấy bàn tay cô nữa mà, không phải sao?

Cô cắn nhẹ môi dưới, muốn rút tay ra khỏi tay hắn, nào ngờ hắn lại siết mạnh hơn, nắm chặt lấy, không chịu bỏ ra.

“Có chuyện gì vậy?” Hắn hỏi lại lần nữa, dường như nếu không có được câu trả lời thỏa đáng thì hắn sẽ không chịu bỏ qua.

“Không có gì, chỉ là trên người không còn mỡ nữa, nên không có cái gì để đốt cháy tạo nhiệt lượng thôi.” Cô lạnh lùng nói, “Có thể bỏ tay ra được không vậy?”

“Người gầy hơn em thì thiếu gì, nhưng dù họ gầy đến thế nào tay cũng không lạnh giống như em vậy. Rốt cục là em bị sao vậy? Em bị bệnh à?” Hắn giận dữ nói, trong giọng nói không giấu nổi gấp gáp cùng lo lắng.

Quảng Nhân Nhân chăm chú nhìn hắn, não bộ rối loạn.

Rốt cuộc là hắn muốn quan tâm đến cô hay là muốn giữ khoảng cách với cô? Sao lúc thì lạnh nhạt, lúc lại trở nên kích động như vậy? Thật giống như hắn vẫn còn quan tâm đến cô vậy.

Hắn quan tâm đến cô ư? Vẫn còn quan tâm đến cô ư?

“Anh đang quan tâm đến em đó à? Nếu em bị bệnh thật thì sao?” Cô vô thức mở miệng hỏi.

“Em bị bệnh gì?” Sắc mặt hắn đột nhiên tái nhợt.

“Anh quan tâm à?” Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, bình thản nói.

“Chết tiệt, trả lời anh, em bị bệnh gì?” Hắn kích động hỏi dồn, thiếu chút nữa là hoàn toàn mất kiểm soát.

Cô bị bệnh gì? Vì cô bị bệnh nên tay mới lạnh như vậy sao? Nên cô mới mặc nhiều áo quần như vậy sao? Nên cô mới gầy đến thế sao? Nhìn cô lúc này, thật giống như chỉ cần một trận gió thổi qua là cô sẽ bị thổi bay đi mất.

“Trả lời anh nhanh lên!” Mất hết kiên nhẫn, hắn liền quát lớn.

“Anh đang quan tâm à?” Cô nhẹ giọng hỏi lại lần nữa.

Triển Hựu Dực giận dữ nhìn xoáy vào cô, dường như hắn sắp bị cô làm cho điên lên rồi. Hắn quan tâm cô, lo lắng cho cô đến sắp phát điên lên đây, chẳng lẽ cô còn không nhận ra được sao?

Nếu phải từ chính miệng hắn nói ra cô mới chịu tin rằng hắn đang quan tâm cô thì hắn sẽ nói cho cô nghe!

“Đúng vậy, anh quan tâm, anh quan tâm, anh quan tâm! Như vậy em đã hài lòng chưa? Mau nói cho anh biết, rốt cuộc em bị bệnh gì?” Hắn quát cô.

Nước mắt nhanh chóng dâng đầy trong hốc mắt của Quảng Nhân Nhân, nhẹ nhàng rơi xuống, một giọt lại một giọt.

Triển Hựu Dực lập tức trở nên lúng túng.

“Sao vậy? Không phải anh muốn tức giận với em, muốn lớn tiếng với em đâu, anh chỉ là... Anh...”

Hắn muốn xin lỗi cô nhưng lại không biết phải nói thế nào, đành đem ly sữa nóng trên tay cô đặt xuống bàn trước, để tránh không cẩn thận lại làm đổ lên tay cô, rồi ngồi cạnh cô, ôm lấy cô đang khóc thật thắm vào lồng ngực mình, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô trấn an.

“Thật xin lỗi? Anh xin lỗi em mà, được không? Đừng khóc nữa, là tại anh nóng quá, lo lắng quá nên mới hơi lớn tiếng nóng giận một chút, quýnh lên nên mới giận dữ, mới to tiếng, em đừng khóc nữa, được không? Hay là em có chỗ nào không thoải mái à? Nói cho anh nghe nào.”

Nghe hắn nhỏ nhẹ, mềm mỏng với cô như vậy, nước mắt của Quảng Nhân Nhân lại tiếp tục tuôn rơi.

“Anh nói...” Cô nức nở, dường như không sao nói cho thành lời được.

“Gì cơ?” Hắn không rõ cô muốn nói gì.

“Anh nói anh quan tâm đến em.” Cô vừa khóc vừa lặp lại lần nữa.

“Đúng vậy, anh rất quan tâm đến em, quan tâm đến em vô cùng, không thể nào không quan tâm đến em cho được!” Hắn lại tưởng rằng cô đang hỏi hắn, vội vàng mà dịu dàng khẳng định với cô thêm lần nữa.

Cô đột nhiên ngừng khóc, ngẩng khuôn mặt giàn rụa nước mắt lên, dùng ánh mắt đau đớn lẫn buồn tủi mà nhìn hắn: “Nhưng giờ anh đã yêu người khác rồi, phải không?”

“Người khác nào cơ?” Hắn hoàn toàn không hiểu những gì cô đang nói.

“Người phụ nữ anh mua hoa tặng cho.” Cô sụt sịt cái mũi, lúc này mới nhận ra mình vốn không nên tựa vào lồng ngực hắn mà khóc, vì chỗ đó đầu còn thuộc về cô nữa. “Xin lỗi anh.” Cô vội xin lỗi hắn, muốn đứng dậy rời đi.

Hắn đuổi tay ra, nhanh chóng ôm lại cô vào lồng ngực.

“Sao lại phải xin lỗi anh?” Hắn cúi xuống nhìn cô, bấy giờ nước mắt cô đã thôi lăn trên gò má rồi, khuôn mặt hắn có chút sâu xa khó lường. “Em có muốn biết anh tặng bó hoa kia cho ai không?” Hắn hỏi.

Sắc mặt cô vốn đã tái nhợt, trong khoảng khắc ấy càng nhợt nhạt hơn, cô vội vã lắc đầu, thắm cầu xin hắn đừng tàn nhẫn như vậy.

Cô không muốn biết, không muốn biết bất cứ thứ gì hết.

Nhưng hắn vẫn bế cô lên khỏi ghế salon, đi về phía phòng ngủ trước kia của bọn họ.

“Triển Hựu Dực?” Hắn muốn gì? Không phải người phụ nữ kia đang ở trong phòng ngủ sao? “Đừng mà!”

Cô vùng vẫy, cô van xin, cô cố gắng chạy trốn khỏi sự tàn nhẫn của hắn, nhưng hắn vẫn ôm thật chặt lấy cô, đưa cô đến phòng ngủ của họ.

Quảng Nhân Nhân nhắm vội mắt lại, cô không muốn nhìn thấy hình ảnh người phụ nữ khác nằm trên chiếc giường của bọn họ. Thậm chí cô cũng không muốn nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả, cứ vậy mà dùng tay bịt chặt lấy lỗ tai.

“Mở mắt ra.” Giọng nói của hắn vẫn xuyên qua được đôi tay cô, lọt vào tai cô.

“Không.” Cô thấp giọng cự tuyệt, tim đau đớn, toàn thân run rẩy.

“Đời này, anh chỉ tặng hoa ột người phụ nữ duy nhất.” Giọng nói của hắn lại vang lên bên tai cô, “Người phụ nữ ấy tên là Quảng Nhân Nhân.”

Não bộ lập tức ngừng hoạt động, những bức tường xung quanh ôm lấy sự tĩnh lặng, Quảng Nhân Nhân nghi ngờ liệu có phải mình bất cẩn ngủ quên hay sao, nếu không thì sao lại có giấc mộng đẹp đến nhường này?

Hắn nói hắn chỉ tặng hoa ột người phụ nữ duy nhất, người phụ nữ ấy tên là Quảng Nhân Nhân? Không phải cô đang nằm mơ đấy chứ?

Cô không tìm được, chậm rãi mở mắt ra, trước mắt cô là khuôn mặt của hắn, trên khuôn mặt ấy giờ đã không còn sự hiện diện của vẻ thờ ơ, lạnh nhạt, xa cách nữa mà chính là khuôn mặt vẫn còn in sâu trong ký ức của cô, dịu dàng vô ngần, cùng cùng chiều lẫn không đành lòng trách móc nặng nề, có chút bất đắc dĩ.

“Nhìn bên kia.” Hắn hất cằm về phía trước, nói với cô.

Cô ngậy dại nhìn về hướng đó, chỉ bắt gặp một bó hoa trông quen mắt vô cùng, quen mắt đến nỗi cô vẫn còn nhớ rõ mình đã gói bó hoa hồng đỏ đỏ như thế nào, bó hoa đó giờ đây đột nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Cô ngậy người ra nhìn nó, hoàn toàn không biết phải làm gì, cũng không dám nghĩ nhiều về lý do cho sự có mặt của nó, và hắn đưa cô đến thấy nó với mục đích gì?

“Tặng cho em.”

Câu nói đó của hắn làm cho cô vội quay đầu lại nhìn hắn, dường như sống mũi hơi cay cay, trước mắt được bao bởi một màn sương mờ nhưng cô vẫn không dám đoán thử mục đích của hắn là gì, chỉ có thể nhìn hắn rồi nghẹn ngào hỏi: “Vì sao?”

“Em nói thử xem?” Hắn không trả lời cô một cách trực tiếp, thẳng thắn mà lại cúi xuống hôn cô.

6. Chương 6

Chương 6

Đã lâu lắm rồi, lâu đến nỗi Quảng Nhân Nhân cũng đã quên mất nụ hôn của hắn có cảm giác như thế nào.

Đó là một loại cảm giác vừa nóng ấm, vừa kịch liệt đến nỗi khiến cho cô gần như không thể hô hấp được, nóng đến mức dường như có thể đốt cô ra thành tro bụi.

Cô hơi ngậy người ra một chút nhưng ngay sau đó liền đưa tay ôm lấy cổ hắn, mở cánh môi ra để tiếp nhận nhiệt tình nóng bỏng, điên cuồng của hắn, đồng thời để bản thân chìm trong nỗi nhớ nhung đối với hắn cùng với tình yêu chẳng bao giờ nguôi.

Cô là như thế mà yêu hắn, yêu đến mức tim cũng thật đau, hắn có hiểu được không?

Tại sao hắn có thể yêu một người khác? Tại sao hắn có thể ly hôn với cô? Tại sao có thể bỏ cô mà đi suốt hai năm, chẳng thèm đoái hoài gì đến cô? Hắn có biết cô đau khổ nhiều lắm không, đau khổ đến mức thiếu chút nữa là từ bỏ mạng sống này?

Nụ hôn của hắn mang theo lửa nhiệt tình, cũng một chút thô lỗ mà cắn nuốt cô, cô cũng không để tâm nhiều, chỉ nhiệt tình đáp lại hắn.

Dục hỏa được nụ hôn đốt cháy, lửa tình nhanh chóng lan toàn thân, không cách nào cứu vãn nổi.

Hắn ôm cô lên giường, áp thân lên người cô, chủ động kéo rộng hai chân cô ra, một tay ôm lấy tấm thân đã không còn đầy đặn như lúc trước của cô, nhưng bộ ngực vẫn là ngoại lệ mà tròn trịa như cũ, một tay còn lại vội vã xuyên qua lớp áo quần, trực tiếp đụng chạm đến nơi ẩn giữa hai đùi cô, trên đùa nhiệt tình lẫn dục vọng của cô.

“Dục...” Cô không kiềm được mà gọi khẽ một tiếng, cong tấm thân lên, không biết là muốn ngênh đón nó hay là muốn chạy trốn khỏi thứ khoái cảm mạnh mẽ đang ập đến này.

Nhưng hắn cần bản đầu để cho cô chạy trốn được, trực tiếp áp chế cô, đẩy thẳng cô vào giữa ngọn triều cường.

Dường như cô có thể nghe thấy tiếng mình rên rỉ, thanh âm trầm thấp, cuồng nhiệt mà hoang dã, rồi cô như lạc giữa không gian vui sướng, toàn thân vô lực trôi nổi trong không gian ấy, mặc cho hắn làm loạn trên người cô, nhanh chóng cởi đi áo quần, áo lông cùng áo khoác len trên người cô.

“Em mặc nhiều quá.” Hắn lên tiếng oán trách, giọng nói thật trầm, thật nhẹ, hai bàn tay vẫn bận rộn tiếp tục công việc của mình.

Quảng Nhân Nhân vô lực cười nhẹ, nụ cười ấy khiến cho hắn thoáng ngẩn người.

Cô vội vã đưa tay nắm lấy bàn tay hắn đang định gỡ đi tấm vải mỏng manh cuối cùng trên người cô, kêu lên: “Đợi đã.”

“Đợi cái gì?” Hắn hơi sững sốt, đầu mày khẽ nhếch lên, hỏi cô.

Quảng Nhân Nhân không biết phải trả lời câu hỏi này của hắn như thế nào, chỉ có thể dùng cách duy nhất cô có thể nghĩ được để dời đi sự chú ý của hắn.

“Để em đến.” Cô nói rồi nhân lúc hắn mất tập trung mà đẩy ngã hắn ra giường, leo lên người hắn, đổi ngược lại vị trí lúc này của hắn và cô.

Triển Hựu Dục khẽ cau mày, có điểm ngoài ý muốn, nhưng đồng thời lại lộ ra vẻ hứng thú cùng hoan nghênh.

“Được thôi.” Hắn đan hai bàn tay ra sau đầu, nhàn nhã đem quyền chủ động trao cho cô, nhưng cơ thể vì mong đợi lần tương tượng mà trở nên khấn trương.

Nhìn hắn đem mọi chuyện giao hết cho cô, yên lặng nằm dưới thân cô, nhìn hắn vừa tuần tú lại vừa hoàn mỹ, tim Quảng Nhân Nhân bất giác đập nhanh hơn, ngay cả hô hấp cũng gấp gáp.

Kể từ sau khi ly hôn, cô đã nghĩ rằng cả đời này mình sẽ không bao giờ có thể còn chạm được đến bờ vai rộng, lồng ngực dày, cơ bụng rắn chắc cùng cơ thể hoàn mỹ, da thịt trơn nhẵn, cơ bắp nổi rõ này của hắn nữa.

Cô đưa tay theo tầm mắt, vuốt ve nhẹ nhàng trên cơ thể hắn, lưu luyến không rời.

Thân mình hắn khẽ cứng lại, từ cổ họng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, khiến cho khóe miệng của cô khẽ cong lên, cô cúi xuống hôn lên thân thể hắn, bàn tay càng lớn mật hơn mà lần mò xuống vùng thắt lưng hắn, nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng dưới mà hắn đang cố gắng chịu đựng với một tiết tấu du dương.

Nếu có người hỏi cô, trong nửa năm kết hôn kia cô học được cái gì? Thì chuyện thân thiết giữa vợ chồng chính là một trong những câu trả lời.

Cô càng thêm phần lớn mật, tăng thêm phần nhiệt tình trong âu yếm, khiến cho toàn thân hắn đều căng lên, tiếng rên so với lúc này còn khàn đục hơn, dường như không còn cách nào khống chế bản thân hắn được nữa rồi, ầy vậy mà cô vẫn nhẹ nhàng thả từng nụ hôn xuống.

“Nhân Nhân!” Hắn gọi khẽ một tiếng, không cách nào chịu đựng được nữa, đành ngăn nụ hôn của cô lại, vừa như van nài vừa như ra lệnh mà nói với cô: “Cho anh vào.”

Nói là như thế nhưng hắn nhanh chóng cởi đi quần áo của mình, vội vã đem cô từ trên mình hắn kéo xuống, lập tức đi vào bên trong cô.

“A!” Cô nhin không được mà kêu lên, nhắm nghiền hai mắt, cảm nhận được cái cảm giác hắn đang ở bên trong cô.

Sự chặt khít của cô, sự nóng ẩm của cô khiến cho Triển Hựu Dục vốn muốn dịu dàng yêu cô nhưng lại làm không được, một lần lại một lần dùng sức tiến vào, xâm nhập vào sâu đến nỗi cô tưởng như không thể chịu đựng được. Dục hỏa nhanh chóng nuốt lấy hai người vào giữa đoạn tình cảm mãnh liệt, nhanh chóng đưa bọn họ đến miền vui sướng, đạt tới cao trào rồi run rẩy giải thoát.

Sau khi mọi chuyện trở lại yên tĩnh, cô nằm trong lòng hắn, lắng nghe tiếng hô hấp dồn dập của bọn họ hòa lẫn với nhịp tim, vừa thỏa mãn, toàn thân lại mệt mỏi, buồn ngủ vô cùng, tay của hắn đột tiến từ bờ mông đẹp đẽ, trơn mịn của cô luồn vào bên trong chiếc áo còn sót lại của cô, muốn cởi bỏ áo của cô.

“Chờ.... Chờ một chút.” Cơn buồn ngủ của cô bị dọa cho chạy mất, vội vàng đưa tay cản hắn lại.

“Sao thế?” Thanh âm trầm thấp của hắn lộ ra chút khó hiểu.

Bộ não của cô hoạt động hết công suất, muốn tình ra một cái cớ hợp tình hợp lý nhưng trong đầu lại trống rỗng. Đúng lúc ấy, bụng của cô đột nhiên vang lên một tiếng “ùng ục” khiến cho cô thiếu chút nữa là hét to cảm tạ trời đất vì được mấy tiếng đó cứu vớt.

“Em đói bụng rồi.” Cô mạnh dạn nói.

“Em ăn tối chưa?” Hấn khẽ cau mày.

“Ăn có một cái bánh bao thôi à.”

Yên lặng một lúc rồi giọng nói của hấn chợt trở nên lạnh lẽo, “Em vẫn đang còn giảm cân à?”

Quảng Nhân Nhân nhin không được mà liếc hấn một cái. Cái thân cô bây giờ còn gì mà giảm nữa chứ? Hấn nói chuyện mà không chịu nghĩ trước à?

“Em đang muốn mập lên! Bánh bao chỉ là món tráng miệng trước bữa chính thôi, vốn là định về rồi nấu gì đó ăn, ai ngờ...” Câu nói kế tiếp không cần nói hai người bọn họ cũng biết được mới này vừa có chuyện gì, bầu không khí nhất thời trở nên căng thẳng, rồi ren.

Câu trả lời của cô khiến Triển Hựu Dực khẽ thở dài rồi đưa tay vỗ nhẹ lên hông đẹp của cô một cái, dịch ra khỏi cô.

“Muốn ăn cái gì nói xem nào, anh đi nấu cho em ăn.” Hấn bước xuống khỏi giường, vừa mặc quần áo vào lại vừa hỏi cô.

“Anh biết nấu những gì?” Cô còn nhớ hình như trước đây hấn cũng không biết nấu ăn giống mình.

“Cái gì cũng nấu được, nhưng mà hình như trong nhà chỉ còn mỳ thôi, ăn mỳ được không?”

Quảng Nhân Nhân ngờ vực nhìn hấn, thật sự không thể tin nổi món gì hấn cũng có thể nấu được.

“Không tin anh à?” Hấn hỏi.

Cô thành thực gật đầu.

“Vậy giờ anh đi nấu mỳ cho em ăn, sau khi em ăn xong rồi sẽ biết, đợi anh chút.” Nói xong, hấn nghiêng người hôn cô rồi nhanh chóng ra khỏi phòng.

Trên giường không còn hấn nữa đột nhiên có chút lạnh. Quảng Nhân Nhân nằm thêm lúc nữa thì nhin không được mà bò dậy mặc áo quần vào, tiếp theo thì đi ra khỏi phòng, xuống nhà bếp xem thử bộ dạng hấn vì cô mà vào bếp.

Bộ dạng của hấn lúc nấu ăn thật là chuyên nghiệp, cô nhìn thấy mà ngạc nhiên không thôi, thậm chí đến lúc cô ăn mỳ do tự tay hấn nấu rồi, sắc mặt cũng vẫn là dùng mấy chữ “kinh ngạc tốt độ” để mà miêu tả.

Sau khi ăn uống no nê, cô ôm chiếc bụng no căng thêm thiếp trên salon. Dù cho hấn ôm cô lên, đưa cô vào giường cũng không làm cô tỉnh giấc được. Cô thực sự mệt lắm rồi, cơ thể không còn được như trước nữa.

Việc làm ăn của tiệm hoa Nhân Nhân tốt hơn trước rất nhiều, ít nhất thu chi đã biến từ thâm hụt sang có chút lời, mà tất cả đều phải cảm ơn người nào đó hiện nay đang giữ chức Giám đốc Pr của công ty, vì chỉ cần bọn họ mỗi tháng mở cuộc họp báo một lần cũng đủ để cô có đường làm ăn rồi.

Cô đương nhiên không phải loại ngu ngốc, dĩ nhiên hiểu được người ta sẽ không vô duyên vô cớ mà chiếu cô đến tiệm hoa nhỏ vô danh này của cô, chắc chắn là phải có người nào đó “nói giúp” hoặc “ra lệnh”, nhưng vì sao người đó lại phải làm như vậy? Những chuyện Quảng Nhân nghi vấn thực ra còn rất nhiều. Mối quan hệ mờ ám của bọn họ hiện nay, giống như người yêu mà lại không phải là người yêu, giống như tình nhân mà cũng chẳng phải là tình nhân, nói thật, cô cũng rất ngờ vực.

Sau hôm lên giường cùng hấn ấy, bọn họ lại chung giường chung gối thêm rất nhiều lần, nhưng sau mỗi lần như vậy bọn họ lại giống như đà điểu, không người nào tình nguyện chủ động nói về vấn đề quan hệ của bọn họ hiện tại.

Cô yêu hấn, yêu đến mức không thể kiềm chế được bản thân mình nữa, mê muội mà chìm vào tình yêu đó, không dứt ra được, vậy nên chỉ cần hấn còn muốn cô thì cô sẽ lại như thiêu thân lao vào lửa mà lao vào vòng tay của hấn, cho dù đột nhiên có một ngày nào đó cô lại vì hấn mà bị tổn thương, đau đến không thể sống được nữa, cô cũng chẳng bận tâm. Nhưng còn hấn thì sao?

Rốt cục là hắn ôm tâm trạng gì, ý nghĩ gì, tình cảm gì mà lại cùng cô nói lại mối duyên cũ? Cô không thể hỏi, không muốn hỏi vì sợ chạm vào sẽ đau, còn hắn thì sao? Năm đó, người đề nghị ly hôn là hắn, người có kẻ khác bên cạnh là hắn, xách hành lý bỏ đi cũng là hắn, vậy mà giờ đây hắn lại đột nhiên xuất hiện, xen vào cuộc sống khó khăn lắm mới ổn định được của cô, mua hoa tặng cô, hôn cô, ôm cô, đích thân vào bếp nấu đồ ăn cho cô, thậm chí người nhân lúc cô không để ý mà nhét tiền vào trong ví cô cũng là hắn, tất cả đều là hắn, rốt cục hắn đang nghĩ gì? Vì sao hắn lại làm như vậy?

Nếu muốn làm lại với cô, hắn có thể mở miệng nói thẳng mà? Hắn đương nhiên hiểu được, với tình yêu mà cô dành cho hắn, cô chắc chắn sẽ đồng ý vô điều kiện, nhưng hắn cũng không nói. Nếu như hắn vẫn còn tình cảm với cô, vẫn còn yêu cô dù chỉ là một chút, hắn cũng có thể nói cho cô hay, nhưng trong những lúc hai người ở bên nhau, hắn chưa từng nói “Anh vẫn còn yêu em” hay là những câu nói tương tự như vậy với cô.

Cô vì quan hệ mập mờ, chẳng rõ tương lai của bọn họ mà khó chịu trong lòng. Mặc dù nói chỉ cần được ở bên cạnh hắn, tiếp tục yêu hắn cũng đủ khiến cô mãn nguyện, cảm tạ ông Trời đã đối xử thật tốt với cô, nhưng cô vẫn muốn được hạnh phúc nhiều hơn. Cô không muốn trở thành người không biết tự thỏa mãn, nên đành ép mình không nghĩ đến nữa, nhưng đâu có dễ như vậy!

Quảng Nhân Nhân bắt giác thở dài thật khế, tiếng chuông điện thoại trong cửa tiệm cũng theo tiếng thở dài của cô mà vang lên.

“Reng reng...”. Cô đưa tay nhắc máy.

“Xin chào quý khách, tiệm hoa Nhân Nhân xin nghe ạ.”

“Em đang làm gì vậy?”

Là hắn.

“Đang ngồi chơi thôi.” Thực ra là đang nhớ đến hắn.

“Rảnh rồi vậy sao? Còn có thời gian ngồi chơi nữa à?”

“Đúng vậy, không chỉ có thời gian ngồi chơi mà còn có thời gian làm móng nữa cơ.” Cô thở dài trả lời, không có khách hàng, cô còn biết làm sao đây?

“Nếu rảnh rồi như vậy thì đi ăn cơm với anh nhé?”

“Hả?” Quảng Nhân Nhân nhẹ giọng sững sốt, đang muốn hỏi khi nào thì đi, bây giờ à, thì đường dây điện thoại đột nhiên bị ngắt, “Alo? Alo?”

“Nếu không có khách thì nghỉ sớm đi!” Giọng nói của hắn chợt vang lên từ phía sau cô làm cô kinh ngạc quay lại, chỉ thấy hắn đang tựa vào cửa, dịu dàng mỉm cười với cô.

“Sao anh lại đến đây?” Cô gác máy, ngạc nhiên hỏi.

“Tối đón em đi ăn cơm với anh.”

“Bây giờ sao?” Cô nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, “Hai giờ rưỡi chiều mà ăn, anh muốn ăn trưa hay ăn tối?” Cô khó hiểu hỏi.

“Bữa xế, được không em?” Hắn cười nhẹ, “Có vấn đề gì sao?”

“Em không có vấn đề gì cả, vấn đề là ở anh ấy, anh không cần đi làm sao?”

“Nghỉ ngơi một thời gian.”

“Anh không sợ bị đuổi việc sao?” Quảng Nhân Nhân ra chiều muốn nói lại thôi, khó hiểu nhìn hắn một lúc lâu rồi mới dè dặt hỏi.

“Hả?” Triển Hựu Dục ngăn ra.

“Anh biết đó, gần đây tình hình kinh tế đình trệ, rất nhiều xí nghiệp thi nhau cắt giảm biên chế, giảm lương, lần trước có một người vốn làm quản lý phòng khách hàng sau khi bị giảm biên chế, đáng vẻ như bị dồn

đến đường cùng mà nói với em cũng cái câu “Nghỉ ngơi một thời gian” này.” Cô không khỏi lo lắng thay cho hần.

“Anh nhìn thăm lăm à?” Triển Hựu Dực cười mà như mỉa, hỏi ngược lại.

Quảng Nhân Nhân sững sốt một chút, nhìn dáng vẻ thông dong tựa như đang tỏa hào quang của hần, cô thành thật lắc đầu, “Không có.”

“Đúng vậy tâm đi, công việc của anh không sao cả, cùng lăm thì bị hạ mấy phần trăm lương thôi, mà nếu xem xét hoàn cảnh của công ty hiện nay thì chắc chắn không thể có chuyện đó được.”

“Có thật không?”

“Lừa em làm gì. Được rồi, có thể đi được chưa? Chỉ cần khóa cửa trước lại là được, đúng không?” Hần quay trở lại chuyện chính.

Cô gật đầu, cởi tạp dề làm việc trên người xuống, cầm lấy áo khoác, ví da cùng với chìa khóa cửa tiệm đi ra ngoài.

“Đưa cho khóa cho anh nào, em mặc áo khoác vào trước đã.” Hần chìa tay ra cho cô, nói.

Quảng Nhân Nhân gật đầu, đưa chìa khóa cho hần, mặc áo khoác vào. Trong lúc cô đang bận xỏ áo khoác thì hần cũng đã khóa cửa lại kỹ càng, quay người lại, giúp cô kéo chiếc mũ phía sau áo khoác lên, đội lên cho cô.

“Đi thôi.” Hần nắm tay cô, bỏ vào trong túi áo khoác của mình, đưa cô đến chỗ để xe.

Tay của hần thật ấm áp, không chỉ sưởi ấm bàn tay cô mà còn sưởi ấm cả tim cô nữa.

Hần lái xe đưa cô đến 101 (1), bảo là muốn đi dùng bữa, kết quả lại thành đưa cô đi dạo phố, mua một đồng hồ chống lạnh, nào là bao tay, nào là khăn quàng cổ, mũ nón, áo quần, giày dép, sữa dưỡng, son dưỡng... Được rồi, đúng là không chỉ có một mình đồ chống lạnh, nói ngắn gọn chính là một đồng hồ, hơn nữa hần hoàn toàn không cho cô từ chối, dường như mọi thứ đã quay về quãng thời gian hạnh phúc trước đây, khi bọn họ vẫn chưa ly hôn, thật khiến ọi giác quan của cô bị lẫn lộn.

Rốt cuộc vì sao hần phải làm như vậy? Hần có hiểu rằng một cặp vợ chồng đã ly hôn thì không thể nào giống như bọn họ lúc này cho được, những chuyện như ước hẹn, sinh hoạt vợ chồng, hần vừa đưa tiền cho cô, vừa tặng hoa cho cô, hết thấy cũng đều là những việc mà những cặp vợ chồng bình thường, họ yêu thương nhau thì mới có thể làm được, hần có hiểu không? Quan trọng nhất chính là, hần không hề đề cập đến chuyện tình cảm của hai người chứ đừng nói là chuyện hai người tái hợp. Rốt cục hần đang nghĩ gì? Vì sao sau hai năm biến mất lại đột nhiên trở về, lại đột nhiên tốt với cô như vậy? Có phải hần đã quên mất chuyện bọn họ ly hôn rồi hay không?

Không nên nghĩ nữa, tự nói với bản thân rằng đừng nghĩ đến nữa nhưng sao khó quá vậy? Haizzzzz.....

“Sao em lại thở dài? Đi dạo phố với anh chán vậy sao?” Hần hỏi.

“Em cứ nghĩ là đi ăn xé với anh, đâu nghĩ là sẽ đi dạo phố đâu.” Cô kéo suy nghĩ của mình về với thực tại.

“Sai rồi, anh nói là đi ăn với anh mà.” Vừa nói hần vừa đưa mắt liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, 6h10. “Giờ này được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Hần lại nắm lấy bàn tay cô, kéo cô đi.

“Anh nói ăn cơm là ăn tối hả?”

“Ừm.”

“Em phải nói gì bây giờ?” Cô thật chẳng biết nói gì với hần nữa. Hai giờ rưỡi thì đưa cô ra ngoài, nói muốn đi ăn, kết quả lại thành đi ăn tối. Nếu cô mà tin lời hần để bụng rỗng chờ đi ăn bữa xế chắc cô đã sớm té xỉu vì đói rồi cũng nên.

“Em có thể nói là em cảm ơn hoặc là em rất cảm động là được rồi.” Triển Hựu Dực nhìn cô, mặt không đỏ, hơi thở không gấp gáp đề nghị.

“Sao phải cảm động chứ?”

“Vừa được ăn lại còn được đồ mang về, chẳng lẽ không nên thấy cảm động hay sao?” Hấn giơ tay lên khoe ra thành quả của cả một buổi đi mua sắm, nhứ mảy nhìn cô.

Quảng Nhân Nhân sửng sốt, nhịn không được khẽ nở nụ cười. Thật không nói lại hấn được.

“Dạ vâng, em rất cảm động.” Cô lớn giọng nói, chọc cho hấn cũng phải mỉm cười.

Một cặp tuần nam sánh với mỹ nữ, nhất là tuần nam với mỹ nữ lại có vóc dáng cao ráo thì luôn dễ dàng thu hút được ánh nhìn của những người khác.

Một người đàn ông tầm ngoài bốn mươi, có vẻ như là một người chuyên săn tìm ngôi sao bỗng nhiên chạy đến cản đường của bọn họ, đưa danh thiếp cho bọn họ.

“Có thể cho tôi xin một chút thời gian của hai vị được không ạ? Không biết hai vị có hứng thú với việc làm người mẫu...”

“Không có hứng.” Câu nói đầu tiên của Triển Hựu Dực là nhanh chóng từ chối đối phương.

“Anh đừng từ chối nhanh như vậy được không, hai vị khiến cho người khác có cảm giác hoàn mỹ vô cùng, hai người đi cùng nhau giống như thu hút hết thấy ánh sáng xung quanh, như nguồn sáng rực rỡ, hấp dẫn tất cả ánh mắt của khách bộ hành, tôi tin rằng...”

“Tôi nói là không có hứng!”

Triển Hựu Dực lặp lại lần nữa, biểu cảm trên khuôn mặt lạnh như băng đá, lạnh đến nỗi đối phương nhịn không được khẽ rùng mình một cái, nhưng cũng vẫn không muốn bỏ mất nhân tài hiếm có này. Hai người không được thì một người cũng được, ông ta ôm hi vọng mà nhìn về phía cô gái.

“Vây vị tiểu thư này...”

“Cô ấy cũng giống như tôi, không có hứng.”

Nếu như lúc này khuôn mặt Triển Hựu Dực là lạnh lùng như băng thì lúc này chẳng khác gì Diêm Vương chốn địa ngục, đáng sợ đến mức có thể dọa chết người ta.

Người săn tìm ngôi sao bắt giắc lùi lại mấy bước rồi đỡ người ra, sau đó là lụp bấp cúi người xin lỗi “Diêm Vương”, “À, vâng... À, thật xin lỗi, hai vị đi thông thả... Tạm biệt.” Quay người vội vã chạy mất bóng.

“Anh làm gì mà dữ vậy, dọa người ta sợ chạy mất luôn rồi.” Quảng Nhân Nhân cảm thấy có chút buồn cười.

“Có phải em thấy tiếc lắm không?” Hấn yên lặng một lúc rồi hỏi.

“Tiếc cái gì?”

“Thiếu chút nữa là có thể thành người mẫu rồi còn gì?”

“Đáng tiếc thật.” Cô gật đầu, nghiêm túc trả lời nhưng thực chất chỉ là nói đùa.

Ấy vậy mà trong phút chốc Triển Hựu Dực lại mím chặt cánh môi, “Nếu em đã tiếc như vậy thì gọi điện cho ông ta đi.” Hấn lạnh lùng nói, đem danh thiếp của người săn tìm ngôi sao mới này nhét vào trong tay cô.

“Anh đang giận à?” Cô dè dặt hỏi.

“Không có.” Giọng nói lạnh như vậy, vừa nghe là biết có rồi.

“Mới này em nói đùa thôi mà, em không có chút hứng thú nào với việc làm người mẫu hết.” Cô chân thành thanh minh với hấn. Hơn nữa, thành thật mà nói, cho dù cô có hứng thú đi chăng nữa cũng chẳng thể làm được gì vì trên người cô có một vết sẹo vô cùng xấu xí, xấu vô cùng vô cùng, chỉ là hấn không biết mà thôi. Vì vết sẹo kia mà mỗi lần thân mật với hấn, cô đều phải chuyển từ vai bị động sang vai chủ động, cẩn thận từng chút một, không để tay của hấn chạm phải nó.

Cô cũng không biết có thể giấu được bao lâu nữa vì hấn đã bắt đầu nghi ngờ rồi. Cô thực sự rất hối hận vì trước đây đã không nghe lời của hấn, càng sợ phản ứng của hấn khi phát hiện ra vết sẹo do phẫu thuật mà có trên bụng cô kia, hấn sẽ có phản ứng gì đây? Giận dữ? Mĩa mai? Hay là lịch sự mà an ủi cô lấy vài

câu? Bất kể kết quả là thế nào cô cũng không muốn đối mặt. Chuyện cô không muốn nhất chính là vì vết sẹo kia mà phải đào bới quá khứ lên, rồi rối loạn cuộc sống yên ả hiện tại của hai người. Rất mâu thuẫn, phải không? Cô muốn biết hắn đang nghĩ cái gì, muốn biết cô đối với hắn là thế nào nhưng lại sợ biết được. Nhưng thực ra, tất cả cũng chỉ là vì cô nhát gan, sợ phải mất đi hắn thêm lần nữa.

Cô căn bản không can đảm cũng chẳng kiên cường, ít nhất là khi rơi vào tình yêu cô hoàn toàn chẳng thể làm được gì, thực sự vô dụng.

Bầu không khí của bữa tối có chút không được thoải mái vì bị tiết mục săn tìm ngôi sao xen vào.

Quảng Nhân Nhân thật không sao hiểu được, cô đã nói với hắn rằng cô không có hứng thú với việc làm người mẫu, còn xé tấm danh thiếp kia vứt vào thùng rác ngay trước mặt hắn, ấy vậy mà sao hắn vẫn buồn bực, không vui, chân mày cau lại, khuôn mặt viết rõ mấy chữ bực bội? Có người không vui, bữa cơm nuốt sao trôi cho nổi? truyện copy từ

Món ngọt tráng miệng còn chưa kịp dùng bọn họ đã đứng dậy tính tiền, đi khỏi nhà hàng, kết thúc bữa tối không được vui vẻ cho lắm này rồi hắn lái xe đưa cô về nhà. Cô nghĩ rằng hắn đưa cô về nhà của họ kết quả hắn lại đưa cô về nhà của cô, rồi một mình lái xe rời đi, ngay cả một câu tạm biệt cũng không nói.

Tim lại bị thương nữa rồi. Kết thúc rồi sao?

Ước hẹn buổi chiều nay, đồ đặc mua sắm trong cửa hàng bách hóa, lại còn bữa tối ở nhà hàng năm sao nữa chứ, tất cả đều là quà chia tay hắn tặng cho cô sao?

Không muốn nghĩ nữa, nghĩ thêm cũng sẽ chỉ làm bản thân tổn thương mà thôi, nhưng nước mắt lại nhanh hơn suy nghĩ, từng giọt tràn khỏi bờ mi cô. Cô nhắm mắt lại nhưng chẳng giữ nổi nước mắt.

Với cùng một người đàn ông mà thất tình hai lần, tan nát cõi lòng hai lần, có phải cô rất ngu ngốc không nhỉ? Không ngu ngốc thì còn có thể là gì được nữa đây?

Nhưng nếu sau khi hắn biến mất một thời gian ngắn rồi lại quay trở về tìm cô thêm lần nữa, cô có từ chối hắn không? Có đẩy hắn ra xa mình không? Có không?

Không đâu.

Cô nghĩ, cô không phải là gốc hết thuốc chữa mà là điên rồi, đã phát điên lên vì tình yêu mất rồi. Cô đã yêu hắn như thế đấy, dù có tổn thương cũng chẳng hối hận, mê muội mãi chẳng tỉnh ngộ được.

Còn hắn thì sao?

Hỏi trời trời chẳng thấu, chỉ có nước mắt rơi.

7. Chương 7

Chương 7

Không chờ hắn lần nữa quay trở lại tìm cô, Quảng Nhân Nhân đã tự động tìm đến cửa.

Bước vào đại sảnh của khu nhà cao cấp, chú bảo vệ niềm nở gật đầu với cô, còn gọi cô một tiếng “Bà Triển”, cô chỉ mỉm cười, gật đầu đáp lại, nhanh chóng lướt qua, đi vào thang máy. Cô không sửa lại cách gọi của chú bảo vệ, lấy lí do chính đáng là chuyện li hôn vốn là chuyện riêng, không cần phải nói với tất cả mọi người. Nhưng lí do thực sự chính là cô muốn tự lừa gạt chính bản thân mình, tự huỷ hoại hoặc bản thân mình rằng cô vẫn còn là “bà Triển”, Triển Hựu Dực và cô cũng chưa hề li hôn, tất cả chỉ là một cơn ác mộng mà thôi, vì người khác vẫn gọi cô là “bà Triển” mà, không phải sao? Nực cười lắm, đúng không?

Đúng vậy, rất nực cười, nhưng mơ mộng thì có tội tình gì đâu, mà thời gian để cô ngủ mê kia cũng chỉ có một phút đồng hồ ngắn ngủi mà thôi, sau khi đi qua chú bảo vệ, cô đã thức giấc rồi. Còn bây giờ thì sao? Cô bắt buộc phải làm thế sao?

Thang máy dừng ở lầu 27, cô bước ra khỏi thang máy, đứng trước cửa nhà hắn, đột nhiên cảm thấy do dự.

Cô thực sự muốn làm thế sao?

Thực sự muốn đánh cược một ván lớn như vậy sao?

Chắc chắn sẽ không hối hận chứ?

Đây là một chuyện lớn, liên quan đến một sinh mạng đấy, mà sinh mạng này thì...

Quảng Nhân Nhân bất giác cúi đầu, hai tay nhẹ nhàng xoa bụng, mặc dù không cảm nhận được bất cứ động tĩnh gì nhưng cô biết, nơi này đang chứa đựng một sinh linh bé bỏng. Đúng vậy, cô đã có thai. Mà suốt cả tuần nay hần không tìm đến cô, không liên lạc với cô, dường như muốn nói rằng, cuộc chơi của họ đã tàn rồi, vậy nên cô đành phải mặt dày mà tìm đến hần.

Đứa bé là của cả hai người, cô nghĩ mãi vẫn thấy rằng, không thể một mình quyết định chuyện giữ hay bỏ đứa bé này nên cô mới đến đây. Nhưng cô tự hỏi bản thân, cô thực sự chỉ nghĩ có vậy thôi sao? Tìm đến hần đơn thuần chỉ vì chuyện đấy thôi sao? Không có chút nào ý định dùng đứa bé này để giữ hần lại hay sao?

Nếu như may mắn, có thể hần muốn đứa bé, cũng vì đứa trẻ mà nguyện ở lại bên cạnh cô. Nhưng nếu hần nói không cần đứa bé này thì cô phải làm gì bây giờ? Cô thực sự có đủ dũng khí, đủ kiên cường để đối mặt với sự tàn nhẫn, tuyệt tình của hần sao?

Thật xin lỗi, cục cựa à, cho tới lúc này, mẹ chưa từng có ý muốn bỏ con, sao mẹ có thể không yêu con, không muốn con cho được kia chứ? Nhưng nếu bố con không muốn con, nếu bố con nói hần không muốn con...

Tim lại quặn đau khiến cho Quảng Nhân Nhân phải nhắm mắt lại, cố chịu đựng.

Nếu như hần thực sự nói hần không muốn đứa trẻ trong bụng cô, cô nên làm gì bây giờ?

Với tình trạng hiện giờ của cô, đến tự chăm lo cho bản thân mình còn khó khăn nữa nói gì đến chuyện nuôi nấng đứa bé?

Cô không muốn con cô sinh ra sẽ phải chịu khổ cùng cô, không muốn đứa bé sinh ra sẽ bị người khác giễu cợt vì không có bố, càng không muốn một ngày nào đó khi con cô bắt đầu hiểu chuyện, nó hỏi cô về bố nó rồi lại buồn khi biết được sự thật đau lòng là bố nó không cần nó. Làm sao bây giờ, nếu hần thực lòng không muốn có đứa bé này thì phải làm sao? Thậm chí, nếu như hần muốn cô... muốn cô... bỏ đứa trẻ này đi, cô phải làm gì bây giờ?

Hai chân đột nhiên mềm nhũn khiến cho cô lao đảo lùi về sau mấy bước, cho đến khi chạm được vào bức tường, có một chỗ để dựa vào cô mới gắng gượng để không bị ngã xuống mặt đất. Không được, cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần, cô không có đủ dũng khí để đối mặt với sự lạnh lùng, nhẫn tâm của hần, cô không thể đánh cược, không thể mạo hiểm, cô không thể dùng đứa bé để ép buộc hần, để làm điều kiện, để mà đánh cược một phen, cô làm không được!

Ra sức lắc đầu, cô nhanh chóng xoay người tính rời đi, không ngờ đúng lúc ấy, cửa thang máy đột nhiên mở ra, Triển Hựu Dực bước ra khỏi thanh máy khiến cho khuôn mặt cô bỗng chốc trở nên tái nhợt.

“Sao em lại tới đây?” Đột nhiên nhìn thấy cô, Triển Hựu Dực buột miệng hỏi, tiếp đó hần lập tức chú ý đến sắc mặt nhợt nhạt như giấy của cô, “Em làm sao vậy? Có chuyện gì à?” Hần vội vã bước đến cạnh cô, siết chặt lấy bờ vai cô, quan tâm hỏi han.

Quảng Nhân Nhân sợ hãi, vội vã tránh khỏi tay hần, thoái lui về sau mấy bước.

Triển Hựu Dực cau mày, “Em làm sao vậy?” Hần trầm giọng hỏi với vẻ không vui.

“Em phải đi rồi.” Vội vã buông một câu nói, cô nhanh chóng vòng qua người hần, đi về phía thang máy nào ngờ hần đột nhiên nắm chặt lấy tay cô.

“Tại sao đã tới đây rồi còn muốn đi?” Hần hỏi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn hần, trong đáy mắt chứa vẻ đau đớn, khổ sở.

“Nếu như...” Cô muốn hỏi hần nhưng lại nói không nên lời, bên tai dường như có thể nghe thấy hần đang nói với cô, bỏ đứa bé đi.

“Nếu như cái gì?” Hấn mất hết kiên nhẫn, không đợi được cho cô nói hết câu, hấn đã hỏi cô.

“Em phải đi.” Cô lắc đầu, lặp lại lần nữa, định hất tay hấn ra, nhưng hấn lại nắm thật chặt, không chịu buông ra.

“Vào đây.” Hấn mở cửa rồi kéo cô vào bên trong.

“Đừng mà.” Cô cự lại hấn nhưng giọng nói yếu ớt đến mức dường như chẳng thể nghe thấy gì.

Vậy nên hấn nhanh chóng kéo cô vào trong nhà, đóng cửa lại, một mạch đưa cô đến trước ghế sofa, áp cô ngồi xuống ghế. Bộ dạng nhột nhột của cô thoát nhìn giống như có thể té xỉu bất cứ lúc nào, rốt cục có chuyện gì xảy ra với cô? Tại sao mới một tuần không gặp thôi mà cô đã đầy đọa bản thân ra thành cái dạng này? Triển Hựu Dực nghĩ mà tức giận.

Hấn ngồi lên mép bàn trà, vây cô trong lồng ngực mình, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào cô. “Nói anh nghe, rốt cục là có chuyện gì vậy?” Hấn nghiêm mặt ra lệnh.

Cô vội lắc đầu, cắn chặt môi, trên mặt lộ vẻ sắp khóc đến nơi.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hấn lo lắng hỏi lại lần nữa.

“Không nên hỏi làm gì.” Cô thấp giọng khấn cầu.

“Sắc mặt của em trắng tái như vậy, bộ dạng thì như sắp té xỉu đến nơi, em nói sao anh có thể không hỏi cho được?” Hấn không kìm nổi cơn giận mà nắm lấy bả vai cô, găm nhẹ lên với cô.

Quảng Nhân Nhân kinh ngạc nhìn hấn, không kiềm được mà nhẹ giọng hỏi: “Anh quan tâm đến em à?”

“Nói nhảm!” Triển Hựu Dực giận đến nổi muốn xông lên bóp chết cô cho xong. “Rốt cuộc là có chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?” Hấn cố gắng kìm nén sự tức giận, nghiêm mặt hỏi cô.

“Không phải anh muốn chia tay với em sao?” Không để ý đến câu hỏi của hấn, Quảng Nhân Nhân chỉ muốn biết được lời giải cho khúc mắc đã vướng bận trong lòng cô suốt hơn tuần nay.

“Chia tay cái gì mà chia tay?” Hấn trừng mắt hỏi cô, khuôn mặt lộ vẻ tức giận. “Em muốn chia tay?”

Cô lắc đầu như trống bỏi, nước mắt ngưng đọng tại khóe mắt cũng theo đó mà rơi xuống, đọng trên mu bàn tay của hấn.

“Chết tiệt!” Triển Hựu Dực khẽ chửi thề một tiếng, lại dịu dàng đưa tay lau đi nước mắt của cô, nhẹ nhàng van xin: “Đừng khóc mà!”

“Tại sao suốt một tuần qua anh không liên lạc với em?” Cô ngược đôi mắt đăm lệ lên, hỏi hấn. Cô không muốn để nỗi nghi ngờ trong lòng ngày một lớn lên, rồi một lúc nào đó, nó sẽ nuốt chửng lấy cô.

Triển Hựu Dực cứng người, ra vẻ có điều khó nói, hấn im lặng một lúc lâu rồi mới khó khăn thốt ra: “Anh đang tự trừng phạt chính mình.” Hấn nhận ra, ý muốn độc chiếm của mình đối cô vẫn cứ mãnh liệt như vậy, có thể sẽ phá nát không khí yên ả giữa bọn họ hiện nay nên hấn chỉ có thể tạm thời tránh mặt cô, tìm chút yên tĩnh để bản thân có thể tĩnh táo lại, cũng là tự trừng phạt chính mình vì ngày đó vì ghen mà đã phá hỏng bầu không khí, khiến cô cảm thấy không vui.

Quảng Nhân Nhân kinh ngạc nhìn hấn, còn cho rằng mình nghe nhầm. “Gì cơ?”

“Anh đang tự trừng phạt bản thân.” Hấn lặp lại lần nữa.

Cô giật mình, nhìn hấn trân trân, ngay cả nước mắt cũng ngưng đọng, không rơi xuống nữa. Trừng phạt bản thân? Cô thấy hấn giống như đang muốn trừng phạt cô thì đúng hơn. “Em không hiểu.” Cô lắc đầu, nói.

“Em không hiểu cũng không sao, anh hiểu là được rồi. Giờ thì nói cho anh nghe, sao đột nhiên em lại đến tìm anh? Xảy ra chuyện gì à?” Hấn nhìn thẳng vào cô.

Quảng Nhân Nhân cắn miệng, nửa muốn nói, nửa lại không.

Mặc dù đã chứng thực hẳn không muốn chia tay với cô nhưng hẳn cũng không nói là hẳn yêu cô, cũng không nói là muốn tái hợp, cô có nên nói cho hẳn biết chuyện cô mang thai hay không? Nếu hẳn biết được thì hẳn sẽ có phản ứng gì đây? Là vui mừng, kinh ngạc, khó tin được hay là khó chịu, tức giận?

“Rất cực có chuyện gì mà khó nói đến vậy?” Hẳn khẽ cau mày, nói.

Cô ra sức hít một hơi, nhắm chặt hai mắt, nói nhanh hết mức có thể: “Em có thai.” Rồi im lặng.

Xung quanh chìm vào tĩnh lặng, tĩnh đến mức cô có thể nghe rõ được tiếng tim mình đang đập. Quảng Nhân Nhân căng thẳng đến độ không dám mở mắt nhìn hẳn, ráng lắng nghe tiếng động xung quanh, hi vọng có thể nghe thấy chút động tĩnh của hẳn, nhờ vào đó cô có thể biết được phản ứng của hẳn. Nhưng cô không nghe thấy gì cả, bốn phía chỉ là một mảnh yên lặng, không có lấy một chút âm thanh.

Có thể như vậy sao?

Cô đợi thật lâu, nín nhịn thật lâu, rốt cục kìm không nổi mà chậm rãi mở mắt ra, lọt vào mắt cô là hình ảnh hẳn cau chặt chân mày, gương mặt hơi nhợt nhạt. Cô nhìn hẳn, hẳn nhìn cô, không ai nói gì, cô lại nghe thấy tiếng tim mình vỡ vụn.

“Thật xin lỗi.” Cô cúi đầu, thấp giọng xin lỗi, nước mắt nhanh chóng ngập tràn khóe mắt.

Nghe cô nói xin lỗi, Triển Hựu Dực thoáng chốc run lên, cả người không ngừng run bần bật. “Không!” Hẳn ôm choàng lấy cô, siết chặt vào trong ngực, chặt đến mức thiếu chút nữa là cô không thể thở nổi.

“Dực?”

“Người phải xin lỗi là anh mới đúng, là anh không chăm sóc tốt cho em, là anh không bảo vệ được em nên con chúng ta mới mất đi, là lỗi của anh, tất cả đều là lỗi của anh, thật xin lỗi em, xin lỗi em.” Hẳn ôm cô thật chặt, thấp giọng nhận lỗi, trong giọng nói dường như có chút nức nở, nghẹn ngào.

Đứa bé mất đi lúc nào? Quảng Nhân Nhân kinh ngạc không thôi.

“Chờ... Chờ một chút!” Cô giãy khỏi vòng tay hẳn, ngẩng đầu kêu lên: “Anh hiểu lầm rồi, em không có làm mất con mà, ai nói với anh em bị sảy thai vậy hả?”

Lúc này, người ngạc nhiên đến ngây cả ra lại là Triển Hựu Dực.

“Không mất đi ư?” Hẳn cúi đầu nhìn cô.

“Không có.” Giọng cô có chút khản đặc vì mắt hẳn đã phấp hồng, vành mắt vẫn đọng một lớp nước.

“Con chúng ta vẫn còn ư?” Hẳn hỏi lại, thanh âm khàn khàn.

“Vẫn còn.”

“Thật không?”

Cô gật đầu thật mạnh với hẳn, dường như sợ hẳn không chịu tin, lại gật thêm lần nữa.

Triển Hựu Dực nhìn cô chăm chú rồi đột nhiên rơi vào im lặng, vì hẳn không biết lúc này phải có cảm xúc thế nào mới đúng, nên vui mừng hay nên tức giận? “Vậy sao sắc mặt em lại trắng đến vậy? Bộ dạng thì yếu ớt, cứ ra vẻ muốn nói rồi lại thôi, có chuyện khó nói? Khiến anh tưởng là... tưởng là...”

“Tưởng là em sảy thai à?” Cô tiếp lời hẳn.

“Ừ”. Kết quả hẳn không có cách nào nổi giận được với cô, lại còn cảm thấy ngượng ngùng.

Nhưng Quảng Nhân Nhân thì lại rất cảm động. Thì ra biểu hiện của hẳn nghiêm trọng như vậy không phải là vì quá mức kinh ngạc, không chấp nhận nổi chuyện cô mang thai mà là hẳn hiểu nhầm, nghĩ rằng cô đánh mất con của bọn họ, vậy nên hẳn mới sợ hãi đến tái cả mặt như thế.

“Nghĩa là anh muốn đứa bé này à?” Cô thấp giọng hỏi.

“Em nói nhầm cái gì vậy hả? Anh đương nhiên là muốn rồi!” Hẳn thiếu chút nữa là quát lên với cô, rồi lại lo lắng dò hỏi: “Em không muốn ư?”

“Em muốn! Em muốn!” Cô kích động trả lời hắn, nước mắt lại rơi xuống.

“Vậy là chúng ta sẽ được làm bố, làm mẹ, đúng không em? Đây có phải là sự thật không?” Hắn dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Ừ, là sự thật.” Cô gạt đầu, nước mắt tuôn rơi.

“Có phải ai làm mẹ rồi cũng thích khóc không vậy?” Hắn lại lau nước mắt cho cô lần nữa, nhẹ nhàng hỏi.

“Có lẽ là vậy.” Cô mỉm cười, hạnh phúc không gì sánh bằng.

Hắn tìm lòng không được liền hôn lên môi cô, hôn lên nụ cười của cô. “Em vui lắm phải không?” Sau khi quyến luyến hôn cô một lúc, hắn ngẩng lên, hỏi cô.

“Vâng ạ.” Cô ra sức gạt đầu, rồi vùi mặt vào lồng ngực của hắn.

Hai chữ “vui vẻ” căn bản không đủ để miêu tả cảm giác của cô lúc này. Cô không chỉ vui vẻ, mà còn rất xúc động, rất cảm động, thật lòng muốn cảm ơn hắn và ông Trời, cảm ơn hắn đã không bắt cô bỏ đứa bé, cảm ơn ông Trời đã cho cô dũng khí để nói với hắn chuyện đứa bé, thật sự rất cảm ơn, cảm ơn rất nhiều. “Cảm ơn anh, cảm ơn.” Cô không nhịn được mà nói lời cảm ơn với hắn.

“Em vui đến mức hồ đồ luôn rồi sao? Sao lại nói câu ngốc nghếch như vậy cho được kia chứ?” Hắn xoa đầu cô, ra vẻ yêu chiều.

Nếu hắn đã cho là cô nói lời ngốc nghếch, vậy thì cô hỏi hắn một câu ngốc hơn cũng chả sao. “Anh sẽ nuôi tụi em chứ?” Trong giọng cô có chút buồn bã, vì tình hình kinh tế hiện tại quả thật quá mức suy thoái, cô rất sợ sau khi con mình ra đời không thể chịu khổ như mình.

Triển Hựu Dục nhịn không được mà nâng cằm cô lên, cau mày nhìn cô. “Em đang hỏi cái ngốc nghếch gì vậy hả?”

“Chính là... Anh biết đó, tình hình kinh tế hiện nay không được tốt cho lắm, với cửa hàng hoa đó, ngay cả bản thân mình em cũng còn chưa nuôi nổi, cho nên...”

“Cho nên cái gì?” Hắn nhàn nhã nhìn cô, chờ xem cô có nói ra lời nào ngốc nghếch hơn nữa không.

Quảng Nhân Nhân cũng đã phần nào đoán được câu trả lời dựa vào cách phản ứng của hắn, nên cô quyết định, yên lặng là vàng. Cô lắc đầu, nói: “Em đói bụng rồi.”

“Em chưa ăn tối hả?” Nghe nói cô bỏ đói bản thân, mặt hắn lập tức đổi sắc.

Lúc đầu tìm đến hắn, cô vừa khấn trương vừa bất an, lo lắng muốn chết, lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện ăn uống nữa. “Em định khi nào về sẽ nấu cái gì đó ăn.” Cô vội vàng giải thích.

“Thà em nói em định đến đây bảo anh nấu cho ăn còn có lý hơn đó!” Hắn trừng mắt nhìn cô.

“He he, bị anh bắt thóp rồi.” Cô tính cười giả lả cho qua chuyện.

Hắn khẽ thở dài, lắc đầu. “Thật không biết nói sao với em nữa, để anh đi nấu, chờ anh một chút.” Nói xong, hắn đi về phía nhà bếp, vì vợ con mà hầm canh.

Quảng Nhân Nhân cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là “Mẹ quý nhờ con.”

Từ hôm đó trở đi, hắn không chỉ ngày ngày đưa đón cô đến tiệm hoa mà còn tự tay dọn nhà cho cô, đón cô về ở cùng hắn. Cũng từ hôm ấy, hắn chăm cô chẳng khác gì phục vụ Lão Phật gia, cơm bưng nước rót, khoa trương đến mức cô cũng nhanh chịu không nổi. Nhưng hắn vẫn không cầu hôn cô hay nói chuyện tái hôn, điều này khiến đôi lúc cô lại cảm thấy bất an.

Con người quả đúng là một loài động vật với lòng tham không đáy, lúc bắt đầu, cô chỉ cần có thể tiếp tục được ở bên cạnh hắn, yêu hắn là cô đã cảm thấy mãn nguyện rồi, sau khi có thai, cô lại nghĩ, chỉ cần hắn chịu thừa nhận đứa con, nuôi nấng nó là cô đã không còn cầu gì hơn nữa, nhưng giờ đây, cô lại bắt đầu mơ tưởng xa vời, hi vọng có thể hợp pháp hóa quan hệ với hắn bằng hôn nhân. Cô đúng là một kẻ tham lam, chẳng biết thế nào mới là đủ, phải không?

Đến cả cô cũng rất chán ghét bản thân mình.

Biết rõ lòng tham không đáy khiến cho người khác căm ghét, nhưng cô không cách nào ngăn được mộng tưởng cùng tham lam của mình, mỗi ngày, mỗi đêm, không có lúc nào là cô không cầu nguyện, cầu ột giây, một phút sau đó hẳn sẽ cầu hôn cô, hoặc nhắc đến chuyện tái hôn giữa hai người, nhưng ngày qua ngày, nỗi thất vọng lại một nhiều hơn.

Tim cô đã không còn biết đau đớn là gì nữa, trong lòng chỉ còn một loại cảm giác đau đớn không sao nói nên lời, hơn nữa mỗi ngày trôi qua, nỗi cay đắng lại càng chồng chất, quả thật là đắng đến không thể chịu nổi.

Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Hắn đã nói hẳn quan tâm cô, có thể vì cô mà làm mọi thứ khiến cho cô cảm nhận được hẳn quan tâm cô một cách sâu sắc, còn nữa, hẳn không nói yêu cô, đến cả chuyện hôn nhân cũng không đề cập đến là vì sao? Có phải là vì một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng không?

Nếu quả thật là như vậy, chắc hẳn không phải là hẳn sợ hôn nhân, mà là sợ người vợ trước đã khiến cho hẳn “chịu không nổi nữa” là cô đây rồi.

Nhắc đến “chịu không nổi”, nói thật, đến tận bây giờ, cô vẫn không biết câu “chịu không nổi” ngày ấy hẳn nói là có ý gì. Là vì cô mập mạp, hay là vì cô vụng về, không biết chút gì về chuyện nhà cửa, hay là vì cô điên cuồng giảm cân? Cũng có lẽ là có nguyên nhân khác, ví dụ như người phụ nữ năm ấy đứng dưới công ty với hẳn chẳng hạn, có khi đó mới là nguyên nhân chính khiến hẳn muốn ly hôn chẳng?

Bây giờ nghĩ lại, cô bất an là lẽ đương nhiên thôi. Năm đó, ngay cả khi có hôn nhân bảo đảm, cô vẫn cứ dễ mất hẳn. Bây giờ lại chẳng có một sự bảo đảm nào, sao cô có thể an tâm cho được? Không muốn thở than, nhưng mà... haiz! Cô không kiềm được mà thở dài một hơi.

Lắc đầu, Quảng Nhân Nhân đứng dậy, quyết định đi kiếm việc gì đó để làm, đỡ mất công “Nhân cư vi bất thiện”, lại suy nghĩ lung tung nữa.

Cô còn chưa kịp nghĩ đến chuyện nên làm cái gì thì đã thấy Phù Khiết bước vào tiệm hoa. Đã hơn nửa tháng rồi không gặp, cô lập tức vui vẻ chào đón Phù Khiết.

“Dạo này muốn gặp được bạn đúng là khó thật nha, người gì đâu mà bạn quá trời.”

“Nói gì đó hả? Bạn rõ ràng biết mình bạn chuyện gì mà, mà mình cũng đâu phải cố ý tránh bạn đâu.” Phù Khiết trừng mắt nhìn cô rồi mới đưa túi đồ trên tay lên, nói: “Còn nữa, bạn nhìn nè, mình còn mang cả café cho bạn đó.”

Phù Khiết nghĩ việc được mấy tháng, gần đây cuối cùng cũng tìm được mục tiêu sống cho cuộc đời sau này của mình, hiện tại, cô đang học hỏi tất cả những kiến thức có liên quan đến café, dự định mở một tiệm café.

“Có phải bạn quên là giờ mình không uống được café không vậy vậy hả?” Cô cười mà như không, liếc xéo túi café trên tay cô bạn. Cô là phụ nữ có thai đó nha, có nhảm không vậy?

“Bạn không thể uống nhưng chồng cũ của bạn có thể. Không phải bạn nói ngày nào anh ta cũng uống hay sao?” Phù Khiết hùng hồn biện giải.

“Vậy café này là tặng cho anh ấy chứ không phải tặng ỉnh chứ gì?”

“Tiểu thư ơi, tặng cho anh ta với tặng cho bạn thì có khác gì nhau đâu? Bạn muốn kiếm chuyện với mình đúng không?” Phù Khiết lại trừng mắt nhìn cô.

“Đúng vậy, cuối cùng bạn cũng nhận ra rồi.” Cô cười, một lúc lâu sau mới nghiêm túc hỏi: “Sao hôm nay lại có thời gian rảnh mà đến tìm mình vậy, khóa học về café của bạn kết thúc rồi hả?”

“Chưa nữa.”

“Vậy làm sao bạn có thời gian rảnh mà đến gặp mình?” Cô ngờ vực hỏi, còn tưởng rằng cô ấy đang rảnh rồi, có thể ở với cô một chút, như thế thì cô có thể quên đi lòng tham không đáy của mình.

“Đến đưa thiệp cưới.” Phù Khiết nhoẻn miệng cười, nói.

“Thiệp cưới của ai?” Cô tròn mắt nhìn Phù Khiết mà hỏi, chả hiểu cô ấy đang nói gì.

Phù Khiết cười đầy mờ ám với cô, rồi mới nói: “Của mình.”

Quảng Nhân Nhân há hốc miệng nhìn chằm chằm vào Phù Khiết, quả thực không thể tin nổi những gì mà mình vừa nghe được. “Bạn nói cái gì, bạn?” Cô nhin không được mà nâng giọng lên đến quãng tám.

“Đúng thế.” Phù Khiết mỉm cười rồi lấy từ trong túi xách ra một phong bì màu hồng phấn đơn giản đưa cho cô. “Nè, cái này là mình tự làm đó, chỉ đưa cho vài người thôi hà, bên trong là lời mời tràn đầy thành ý của mình và những lời cảm ơn của mình gửi đến bạn về những năm qua, bạn cứ từ từ mà xem, mình đi trước đây.” Nói xong Phù Khiết vẫy tay với cô, xoay người tính đi như cô lại nhanh tay kéo cô ấy lại.

“Chờ đã, bạn mới đến có chút thôi mà, định đi đâu nữa?” Quảng Nhân Nhân nắm chặt lấy tay cô ấy, hỏi.

“Đưa thiệp mời cho những người khác nữa chứ sao.”

“Khương Thừa Cực đâu?” Anh ta chính là vị hôn phu của Phù Khiết. “Bảo anh ấy đi đưa đi, bạn ở lại nói chuyện phiếm với mình.” Thật khó khăn mới tìm được người để cô kể khổ, sao cô có thể để người ta đi dễ dàng như vậy chứ?

“Hôm nay đâu phải ngày nghỉ, anh ấy đi làm rồi, hơn nữa mình đi đưa thiệp cho bạn bè mình, anh ấy đi làm gì?” Phù Khiết cười trả lời, “Bữa khác mình đến nói chuyện với bạn sau, bye.”

Cô ấy đã nói như vậy, lại còn làm ra dáng vẻ bạn tối mắt tối mũi, cuối cùng Quảng Nhân Nhân cũng đành phải để cô ấy đi.

Cô mang theo nụ cười chúc phúc mà xem hết tám thiệp mời Phù Khiết đưa đến, cẩn thận gấp lại tám thiệp, bỏ vào trong túi xách để tránh quên không mang về.

Được rồi, bây giờ cô phải làm gì nhỉ? Cô nhìn quanh cửa tiệm, cố gắng tìm một việc gì đó để làm thì điện thoại của cửa tiệm lại reo vang.

“Reng reng...”

Thật đúng là “đến sớm không bằng đến đúng lúc”, không phải sao? Cô đưa tay cầm điện thoại lên.

“Chào quý khách, tiệm hoa Nhân Nhân xin nghe?”

“Là anh, em đang bận à?” Giọng nói hần khiến cho đáy mắt cô nhanh chóng hiện lên ý cười.

“Không có, anh gọi cho em có chuyện gì không? Lại tính mời em đi ăn bữa xế nữa hả?” Cô chỉ nói đùa thôi nhưng không kiềm được mà quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa tiệm, tìm kiếm bóng dáng hần.

“Em đoán sai rồi.” Hần nói.

“Vậy là đi ăn tối à?” Chuyện cười này hần đã từng diễn qua.

“Ha ha, em nói lại lời của anh à, nhưng mà em lại đoán sai nữa rồi.”

“Vậy à, hay là mời trước bữa trưa mai đây?” Cô buông tầm mắt xuống, đoán lần nữa.

Hần ở đầu dây bên kia cười lớn. “Sáng kiến này cũng không tệ lắm. Nhưng cũng không phải.”

“Cũng không phải nữa à? Vậy thì thôi, em bỏ cuộc.” Cô lười đoán tiếp.

“Giờ anh đang ở sân bay.” Hần công khai đáp án.

“Sân bay?” Cô sửng sốt. “Sân bay Tùng Sơn hay là sân bay Đào Viên? Anh đến sân bay làm gì thế, đi đón ai à?”

“Anh tính đi Singapore một chuyến, có lẽ hai, ba ngày nữa mới về lại được.”

“Sao vậy, có chuyện gì xảy ra à?” Chân mày cô cau nhẹ, quan tâm hỏi.

“Công ty bên kia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có điểm nghiêm trọng, anh phải đi qua đó xem sao.”

“Có gì nguy hiểm không vậy?” Cô lo lắng hỏi thăm.

“Không đâu, anh chỉ đi tìm hiểu tình trạng thôi, anh cũng không định can dự sâu vào chuyện ngoài ý muốn lần này nên không có gì nguy hiểm đâu. Chính là em đó, hai, ba ngày anh không ở đây này, lúc em ra về phải cẩn thận một chút, đừng chen chúc trên xe bus hay tàu điện ngầm, phải đi taxi, biết chưa hả? Còn nữa, phải ăn ba bữa hàng ngày, ăn khuya nữa đó, biết không? Ngoài ra, không được khiêng vác vật nặng, có chỗ nào khó chịu nhất định phải đến bệnh viện để bác sĩ xem sao, không được cố chịu, nhờ Phù Khiết đi cùng em ấy. Còn nữa...”

“Được rồi, em sẽ cẩn thận mà, anh cứ an tâm đi công tác đi, không cần phải lo cho em đâu.” Quảng Nhân Nhân vội vã ngắt lời hắn, nếu không thì hắn có thể dặn dò suốt cả tiếng đồng hồ cũng chưa chắc xong nữa.

“Có bất cứ chuyện gì cũng phải gọi điện báo cho anh, được không?” Hắn yên lặng một chút rồi bổ sung thêm.

“Vâng ạ.” Cô cười khê, dịu dàng đáp lời.

“Anh sẽ mau về thôi.” Hắn hứa.

“Vâng.” nguồn (.)

“Đừng nhớ anh nhiều quá nhé.”

Cô cười khê một tiếng.

“Anh phải lên máy bay rồi, anh cúp máy nhé?”

“Vâng.” Cô gật đầu lên tiếng, sau khi nghe đầu dây bên kia truyền đến tiếng tút tút thì mới tiếc nuối mà buông máy xuống.

Hai, ba ngày nữa mới về... Làm sao bây giờ? Cô bắt đầu thấy nhớ hắn rồi.

8. Chương 8

Chương 8

Nhận được điện thoại của Triển Hựu Dực báo hắn đang ở sân bay Singapore, chuẩn bị lên máy bay về Đài Loan, Quảng Nhân Nhân vui vẻ đến mức dường như không có thể tập trung làm bất cứ điều gì, liền quyết định đóng cửa sớm rồi gọi taxi đến sân bay để đón hắn. Cô không nói cho hắn biết cô sẽ đến đón hắn, nhưng thực tế là hắn hiểu cô quá rõ, nên ở trong điện thoại hắn đã nói không cho phép cô đến sân bay, nếu như tiệm hoa đóng cửa sớm thì mau chóng về nhà nghỉ ngơi, ngoan ngoãn đợi hắn trở về. Nhưng không thể trách cô được, ai bảo hắn nói đi công tác 2, 3 ngày lại kéo dài thành 4, 5 ngày, rồi cuối cùng biến thành một tuần, hại cô nhớ hắn muốn chết, nếu được nhìn thấy hắn sớm hơn một, hai tiếng đồng hồ thì cho dù có bị hắn mắng đi chăng nữa, cô cũng vui vẻ mà nghe.

Nghe trạm tiếp tân sân bay nói chuyến bay của hắn đã hạ cánh cách đó mười phút, cô vội vàng đi tới lối ra để tìm hắn.

Giờ là tám giờ mười phút, tuy không phải là ngày nghỉ nhưng vì đã qua giờ tan tầm nên trong đại sảnh sân bay chật ních người qua lại, người đến đón chuyến bay, nhất là ở lối ra của hành khách.

Sau khi Quảng Nhân Nhân luôn miệng nói “xin lỗi”, cuối cùng cô cũng có thể chen được lên một chỗ ở phía trước, có thể thấy rõ ràng từng người đang kéo hành lý đi khỏi lối ra. Cô yên lặng chờ đợi, người đợi đón chuyến bay bên cạnh cứ đến rồi đi, ai nấy cũng đều là vẻ mặt mong chờ, hạnh phúc, mừng vui. Về mặt của cô bây giờ cũng hiện lên vẻ mong đợi nhỉ? Mà đến lúc nào mới đến lượt cô mừng rỡ chạy về phía người cô đang chờ đợi đây? Năm phút nữa? Mười phút nữa? Hay là hai mươi phút nữa? Có khi nào giây tiếp theo sẽ đến lượt cô hay không?

Cô nhìn chăm chú vào lối ra tăng cường, rốt cục, bóng dáng của hắn cũng rơi vào trong mắt cô, cô đang muốn gọi hắn thì lại nhìn thấy một mỹ nữ đi bên cạnh hắn.

Mỹ nữ đang nói chuyện với hắn, mỹ nữ cười tươi như hoa, hắn cũng mỉm cười đáp lại, lại còn đưa tay đỡ lấy hành lý trên tay cô gái kia, cho dù cô gái kia cười, lắc đầu, hình như nói với hắn là không cần, hắn vẫn

nhật tình mà cầm hết hành lý trên tay đối phương. Hai người đứng cạnh nhau, đáng vẻ tựa như kim đồng ngọc nữ khiến cho người khác phải chú ý đến.

Quảng Nhân Nhân không muốn suy nghĩ lung tung, nhưng không hiểu tại sao, cảnh tượng trước mắt cùng khung cảnh hai năm trước gặp hân dưới lầu công ty cứ chồng chất lên nhau, để cho cô có cảm giác dường như tim cô sắp nát vụn mất rồi.

Cô ra sức lắc đầu, xua đuổi cảm giác kia đi, đến lúc định thần lại được thì hai người kia cũng đã đi được một quãng xa. Cô vội vàng chen lấn trong đám đông để đuổi theo, cuối cùng thì nhìn thấy cô gái kia đột nhiên kiễng mũi chân lên, ôm lấy cổ hân rồi hôn.

Cả đất trời trong giây phút ấy tựa như đã bị đóng băng, cô không tài nào động đậy được, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh đến run lên.

Vì hân không đẩy cô gái kia ra...

Phù Khiết cảm thấy mình sắp phát điên lên rồi, lo lắng đến sắp phát điên lên rồi. Buổi tối cô đột nhiên nhận được điện thoại cầu cứu của Quảng Nhân Nhân, cô ấy ở đầu dây bên kia vừa khóc lóc vừa gọi tên cô, giống như đang gọi cô đến cứu cô ấy, thật là thiếu chút nữa đã dọa chết cô rồi. May mà lúc ấy bên cạnh cô còn có vị hôn phu thân yêu Khương Thừa Cực, đầu tiên anh trấn an cô, làm cho cô bình tĩnh trở lại rồi sau khi hỏi chỗ Quảng Nhân Nhân đang ở xong liền lập tức lái xe đưa cô đi tìm người.

Cô không biết vì sao Nhân Nhân lại chạy đến sân bay nhưng chắc chắn tám chín phần mười là có liên quan đến tên Triển Hựu Dực kia, vì hôm trước cô có nghe Nhân Nhân nói tên kia đi công tác ở Singapore, có lẽ Nhân Nhân đến sân bay là để đón tên kia chăng? Nhưng rốt cục là có chuyện gì xảy ra khiến Nhân Nhân kích động đến vậy? Quả thực không khác là mấy so với ngày ấy, lúc cô bắt gặp cô ấy trong bệnh viện.

Triển Hựu Dực khốn nạn, Triển Hựu Dực chết tiệt, rốt cục là anh ta lại làm ra chuyện tốt gì để Nhân Nhân bị như vậy? Lần trước cô không ở bên cạnh Nhân Nhân, không thể vì Nhân Nhân mà chủ trì công đạo, nhưng lần này, nếu đúng thật lại là tên kia làm cho Nhân Nhân khổ sở, anh ta chết chắc rồi!

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi? Đứa bé trong bụng cô ấy ổn chứ ạ?” Phù Khiết vội vàng hỏi bác sĩ vừa mới chẩn bệnh xong. Vì lúc bọn họ đỡ được Nhân Nhân lên xe thì cô ấy liền bất tỉnh, bọn họ lo lắng lỡ có chuyện gì xảy ra với cô ấy và đứa trẻ trong bụng nên lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra.

“Thai nhi trong bụng không sao, nhưng sản phụ tim đập nhanh, huyết áp cũng hơi cao so với bình thường.” Bác sĩ thuật lại tình hình thực tế.

“Vậy phải làm gì bây giờ ạ?”

“Trước tiên phải quan sát xem sao đã, xem thử nhịp tim và huyết áp của cô ấy có thể trở lại mức bình thường được không, những chẩn đoán khác thì phải đợi cô ấy tỉnh lại mới tiến hành được.” Bác sĩ nói xong liền rời đi chẩn đoán ột bệnh nhân khác trong phòng cấp cứu.

Phù Khiết nhìn Quảng Nhân Nhân khuôn mặt nhợt nhạt, nằm mê man trên giường bệnh làm cô vừa đau lòng vừa tức giận. Nỗi tức giận trong lòng cô sôi trào, muốn tìm chỗ để thoát ra, nếu chậm trễ thì không khéo bản thân cô sẽ bị bỏ mặc. Cô mở túi xách của Nhân Nhân, ra sức tìm kiếm.

“Em đang làm gì vậy?” Khương Thừa Cực hỏi.

“Điện thoại di động, danh thiếp, bất cứ thứ gì có thể giúp em liên lạc được với tên khốn Triển Hựu Dực kia.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói. Kỳ lạ, tại sao điện thoại của Nhân Nhân lại không có trong túi xách, chẳng lẽ làm rơi ở sân bay rồi?

“Nếu em muốn tìm anh ta thì anh ta sắp đến rồi.”

“Gì cơ?” Phù Khiết lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh.

“Lúc này khi anh đem xe đi đậu thì điện thoại di động của em để trong xe reo, nên anh nghe giúp em.”

“Là anh ta?”

“Ừ.” Khương Thừa Cực gật đầu.

“Sao anh ta lại có số di động của em? Anh ta tìm em làm cái gì?” Phù Khiết nổi giận đùng đùng, nói.

“Muốn hỏi xem Quảng Nhân Nhân có ở chỗ em không.”

“Thế anh trả lời anh ta thế nào?”

“Nói sự thật.”

“Ý anh là bây giờ anh ta đang trên đường tới đây, cũng sắp tới rồi hả?” Phù Khiết nheo mắt cười lạnh, bẻ khớp tay răng rắc.

“Đừng kích động quá thế, tìm hiểu rõ có chuyện gì xảy ra rồi hãy tính.” Khương Thừa Cực khuyên nhủ, anh hiểu rõ cái tính nóng như lửa của cô quá mà.

“Yên tâm, em biết rồi.” Phù Khiết nghiêng răng nghiêng lợi, trong giọng nói nghe chẳng có chút nào là bình tĩnh cả. “Giúp em coi chừng Nhân Nhân với, em ra ngoài chờ tên kia.”

“Em không để cho anh ta gặp cô ấy trước sao?” Anh hỏi.

“Nếu như anh ta đúng thật là kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện, tại sao em phải làm như thế?” Nói xong Phù Khiết đưa toàn bộ đồ trên tay cho vị hôn phu, đi ra chặn cửa phòng cấp cứu.

Nghe nói Nhân Nhân ngất xỉu, lại nghe nói bọn Phù Khiết đến sân bay đón cô rồi mới chuyển đến bệnh viện, trong nháy mắt Triển Hựu Dực lập tức hiểu được có chuyện gì xảy ra. Nhất định là Nhân Nhân đã nhìn thấy cảnh vụ hôn kia rồi. Chết tiệt!

Hắn lao xuống taxi, sốt ruột chạy vào bệnh viện nhưng ngay cả cửa phòng cấp cứu còn chưa kịp bước qua đã bị Phù Khiết, bạn học kiêm bạn thân của Nhân Nhân bướng bỉnh chặn lại.

“Cô làm gì vậy?” Vì quá căng thẳng cộng với gấp gáp nên khẩu khí của hắn không mấy thân thiện.

“Làm gì à? Tôi mới muốn hỏi anh câu đó đấy, anh đã làm gì Nhân Nhân mà khiến cô ấy đau lòng, khóc lóc đến mức ngất xỉu?” Nếu đem sự khó chịu ra so thì Phù Khiết so với hắn chỉ có hơn chứ không có kém. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, dùng sức đẩy hắn ra.

“Bác sĩ nói thế nào? Cô ấy không sao chứ?” Hắn vội bắt lấy tay cô, gấp gáp hỏi thăm tình hình của Quảng Nhân Nhân.

“Anh quan tâm đến cô ấy sao?”

“Nói thừa!” Hắn nghiêng răng trách cứ.

“Vậy sao anh luôn làm cô ấy tổn thương, luôn làm cho trái tim cô ấy phải tan nát?” Cô tức giận chất vấn.

“Tôi muốn vào gặp cô ấy, cô tránh ra đi!” Triển Hựu Dực không thêm để ý đến câu hỏi của cô, nóng lòng muốn vào gặp Nhân Nhân nhưng Phù Khiết hoàn toàn không chịu nhường đường.

“Trừ phi anh giải thích mọi chuyện cho rõ ràng, còn không thì tôi không cho anh đi đâu hết.” Cô bướng bỉnh nói.

“Cô muốn tôi giải thích cái gì? Đó là chuyện của tôi với Nhân Nhân.”

“Ừ, thì là chuyện của anh và Nhân Nhân, vậy tại sao mỗi khi cô ấy nhập viện, người chăm sóc cô ấy đều là tôi?” Cô mỉa mai.

“Cái gì gọi là mỗi lần?” Hắn ngăn người ra rồi đột ngột trầm giọng hỏi: “Ngoài lần này ra còn có lần khác nữa sao?”

“Hỏi nghe hay quá. Thì ra anh không biết chuyện trước kia Nhân Nhân phải nằm viện nửa năm nhỉ?” Phù Khiết cười khẩy mà nói.

Hắn kinh ngạc, không tài nào nhúc nhích được. “Cô đang nói gì vậy? Chuyện xảy ra lúc nào?”

“Lúc anh và cô ấy li hôn.”

Hắn vô thức lắc đầu, không dám tin lại có chuyện như vậy. Nhân Nhân nằm viện những nửa năm sao? “Vì sao? Rốt cục cô ấy bị bệnh gì? Tại sao cô ấy phải nằm viện hơn nửa năm? Tại sao?” Hắn nhìn cô chăm chăm, hỏi.

“Anh thật cái gì cũng không biết à?” Phù Khiết cười gằn, trừng mắt nhìn hắn. “Tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, tình cảm của anh đối với Nhân Nhân rốt cuộc là thực lòng hay chỉ là giả tình giả ý? Nếu như anh thực không yêu thương gì cô ấy thì anh nên tránh xa cô ấy ra một chút.”

“Từ khi bắt đầu yêu cô đến nay, tình cảm của tôi dành cho cô ấy chưa từng thay đổi.”

“Nói thật là dễ nghe. Nếu đúng thật như anh nói, tình cảm của anh dành cho Nhân Nhân chưa từng thay đổi vậy thì tại sao anh lại li hôn với cô ấy? Khiến cho cô ấy đau lòng đến không thiết sống nữa, sau khi cô ấy bị viêm màng bụng phải cắt bỏ một phần ba dạ dày xong lại mắc phải chứng kén ăn và trầm uất, thiếu chút nữa là mất mạng, tại sao?”

Trong nháy mắt, sắc mặt Triển Hựu Dục tái nhợt. “Cô nói cái gì?” Hắn đột nhiên nắm chặt lấy tay cô, chặt đến mức làm cô bị đau.

Mặc dù tay bị nắm rất đau nhưng Phù Khiết vẫn không chịu buông. “Không phải anh vừa mới hỏi tôi còn lần nào khác nữa sao? Chính là lần đó đó.” Cô trợn mắt nhìn hắn trừng trừng, lên án tội lỗi của hắn, “Anh biết lúc tôi gặp Nhân Nhân ở bệnh viện, cô ấy bao nhiêu kí không? Ba mươi lăm kí đó. Kém gần một nửa so với số cân nặng của cô ấy lúc còn ở trường học, cả người dường như chỉ còn da bọc xương, chẳng khác gì một xác chết, một mình nằm lẻ loi trong bệnh viện, không nói một lời, cứ như đang yên tĩnh chờ cái chết vậy.”

Triển Hựu Dục lắc đầu, mặt trắng bệch không còn chút máu, buông tay cô ra, vì đã kích to lớn mà lao đảo lùi về sau.

Phù Khiết cũng không vì thế mà buông tha cho hắn. “Anh có thể tưởng tượng được cảnh tượng đó làm người ta khiếp sợ lẫn đau lòng biết bao nhiêu không hả?” Tựa như mỗi lần hắn lùi về sau một bước thì cô lại tiến lên trước một bước vậy.

“Anh có biết chúng tôi mất bao nhiêu tâm tư lẫn thời gian mới có thể lôi cô ấy ra khỏi chứng kén ăn và trầm uất không? Vất vả lắm chúng tôi mới có thể giúp cho cô ấy dần dần khỏe lại, khôi phục được cuộc sống bình thường, giúp cho cô ấy có thể tiếp tục mỉm cười, anh có biết không? Nhưng chính là tên khốn nạn nhà anh, nếu đã đi, đã bỏ rơi cô ấy, đã không cần cô ấy nữa thì đi luôn đi, tại sao còn muốn quay lại đùa giỡn cô ấy? Nếu đã quay về sao không chịu đối xử tốt với cô ấy mà lại khiến cô ấy bị tổn thương đến vậy? Tôi thật là... thật là...” Kim không nổi nổi tức giận trong lòng, Phù Khiết chợt siết chặt tay thành nắm đấm, hung hăng đâm mạnh vào bụng hắn.

Triển Hựu Dục bị đánh đến phải cúi gập người xuống, lao đảo lùi về sau vài bước, nhưng hắn không cảm thấy đau ở chỗ bị đánh mà đau ở tim. Tim của hắn đau quá, đau đến mức hắn sắp không hít thở được nữa rồi.

Một mình cô ấy, đơn độc lẻ loi nằm trong bệnh viện, cả người chỉ còn ba mươi lăm kí, không nói gì cả... Hắn không cách nào tưởng tượng ra cái hình ảnh ấy cho được, bởi vì chỉ cần nghĩ đến tim hắn sẽ bị đau. Rốt cuộc hắn đã làm gì cô vậy? Viêm màng bụng? Đó là loại bệnh gì vậy, có liên quan đến vết sẹo trên người cô sao? Cô cứ nghĩ là hắn không biết, cứ cho là mình che giấu rất khéo nhưng thật ra thừa dịp cô ngủ say, hắn đã từng trộm vén áo cô lên để xem cô đang giấu diếm cái bí mật gì.

Lúc đầu hắn còn tưởng là nếp nhăn do ngắn mỡ để lại cho nên cô mới tìm mọi cách để giấu diếm, thậm chí còn chuyển từ thể bị động qua chủ động, đùa cho hắn không còn chút sức lực dư thừa nào để mà cởi đi áo của cô. Không ngờ hiện lên trước mắt hắn lại là một vết sẹo hơn mười cm, bắt đầu từ phía dưới xương sườn của cô chạy thẳng đến rốn. Vết sẹo kia khiến hắn sợ hãi đến mức cả đêm không tài nào chợp mắt nổi, sau này cũng không dám mở miệng hỏi. Hắn cũng không biết mình đang sợ hãi điều gì, đang trốn tránh điều gì.

Ba mươi lăm kí lô? Đây thực sự là số cân nặng mà một người ột mét sáu mươi lăm có thể có sao?

Chứng trầm uất? Chứng kén ăn? Rốt cuộc hắn đã làm gì cô? Hắn đã làm gì?

Nước mắt đột nhiên rơi ra từ hốc mắt của Triển Hựu Dực, dọa cho Phù Khiết sợ đến mức kêu to một tiếng vì đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đàn ông không quen thân khóc trước mặt cô.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Phải làm gì bây giờ? Cô nói những lời đó đúng thật là vì muốn hấn bị cắn rứt lương tâm, muốn hấn phải tự trách cứ bản thân nhưng cô đâu có muốn làm ột người đàn ông phải khóc.

“Phù Khiết, Nhân Nhân tỉnh rồi.” Khương Thừa Cực đi ra từ phòng cấp cứu, nói.

Cô thực sự rất rất cảm ơn vị hôn phu đã xuất hiện kịp lúc để giải thoát cho cô khỏi tình trạng khó xử này. “Có thật không?” Cô vội vàng quay lại hỏi, rồi nhanh chóng cất bước chạy vào trong phòng cấp cứu, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Triển Hựu Dực nữa, sợ nhất chính là phải thấy hấn gạt nước mắt. Ôi, phải làm gì bây giờ? Mặc dù mắg hấn là đúng rồi nhưng sao cô lại cảm thấy cắn rứt lương tâm thế này?

Quảng Nhân Nhân nằm trên giường cấp cứu, vừa thấy Phù Khiết chạy vào liền vội lấy tay lau nước mắt, gượng cười, muốn ngồi dậy.

“Không được.” Phù Khiết vội vàng đi tới bên cạnh cô, ấn cô nằm lại xuống giường. “Bạn thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?” Cô ấy hỏi với vẻ lo lắng.

“Thật xin lỗi, làm bạn lo lắng rồi.” Quảng Nhân Nhân lắc đầu, cố gắng giữ cho nụ cười không tắt.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Phù Khiết chau mày, hỏi.

“Không có gì đâu.” Cô lắc đầu, lí nhí, nét buồn hiện rõ trên khuôn mặt.

“Bạn lại muốn bị trầm uất nữa phải không? Có chuyện gì buồn thì cứ nói thẳng ra, không nên giữ lại trong lòng.” Phù Khiết có hơi nổi giận.

“Mình không sao.”

“Không sao mà khóc đến nỗi suýt ngất ở sân bay à? Bạn nói những lời này quỷ cũng chẳng thềm tin đâu.”

Quảng Nhân Nhân im lặng không nói.

“Bạn không nói thì mình bắt Triển Hựu Dực nói.”

“Đừng mà!” Cô đột nhiên kêu lên, “Mình không muốn cho anh ấy biết mình đang ở đây, Phù Khiết, đừng mà.” Cô không ngừng lắc đầu van xin.

“Không kịp nữa đâu, anh ta đã đến đây rồi.” Phù Khiết ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước.

Quảng Nhân Nhân vội vã quay lại, lập tức liền chạm vào đôi mắt sâu thẳm của hấn. Hấn nhìn cô thật lâu, trong đáy mắt nhuốm đậm ý tự trách lẫn day dứt.

“Đừng vậy.” Cô bất giác nhắm hai mắt lại, thấp giọng nói, không muốn nghe hấn lên tiếng nói lời xin lỗi. Nếu như hấn thật sự mở miệng nói lời xin lỗi với cô thì chính là hấn thừa nhận làm chuyện có lỗi với cô, cô không muốn, không hề muốn!

“Nếu bạn không muốn gặp anh ta thì mình đuổi anh ta đi ngay lập tức.” Giọng nói của Phù khiết vang lên bên tai cô.

Cô cắn chặt môi, đau khổ đấu tranh, ngay cả bản thân cô cũng không hiểu được, rốt cục là muốn hấn ở lại hay là muốn hấn ra đi. Giờ phút này đây, cô chỉ có một loại cảm nhận duy nhất - tim đau quá.

“Nhìn bộ dạng của Nhân Nhân thì đúng là cô ấy không muốn gặp anh rồi, anh đi đi. Sau này tránh xa Nhân Nhân ra, càng xa xa càng tốt, tốt nhất là cả đời này đừng bao giờ xuất hiện trước mắt chúng tôi nữa, anh có hiểu không hả?”

Nghe thấy Phù Khiết nói như vậy, Quảng Nhân Nhân kìm không nổi mà mở mắt ra, chộp lấy tay cô ấy, khẽ lắc đầu. “Đừng mà.” Cô nhỏ giọng khẩn cầu.

“Bạn cứ nhắm chặt mắt không chịu nói gì làm mình nghĩ là bạn muốn mình đuổi anh ta đi.” Phù Khiết cúi đầu nhìn cô, nói.

Quảng Nhân Nhân yên lặng nhìn cô, đáy mắt chất đầy dần vật, thống khổ lẫn đau đớn. Cô thực sự không biết mình nên làm gì lúc này. Muốn hấn đi đi nhưng bản thân không để hấn đi được, nghĩ yêu là đau, nhưng tim đau quá, đau quá.

“Nói chuyện với anh ta cho rõ ràng đi.” Phù Khiết đột nhiên cúi xuống, nhẹ giọng nói vào tai cô, “Mới này mình nói cho anh ta nghe chuyện hai năm trước bạn ngã bệnh, phải nằm bệnh viện, anh ta đã kinh sợ đến mức giống như bị người ta đâm ột nhát vậy, lại còn rơi nước mắt nữa...”

Quảng Nhân Nhân kinh ngạc ngẩng lên nhìn Phù Khiết. Nước mắt? Hấn ư?

Phù Khiết chăm chú nhìn cô, nhẹ nhàng gạt đầu với cô rồi đứng lên, nhìn về phía Triển Hựu Dục.

“Hai người nên nói rõ mọi chuyện đi.” Cô nói: “Cơ thể phụ nữ đang mang thai không thể chịu đựng được cảm xúc quá mức mãnh liệt, lần này may là đứa bé không có chuyện gì nhưng không có nghĩa là lần sau lại may mắn như vậy. Cho nên, không vì điều gì khác, cứ coi như là vì đứa bé, hai người tốt nhất là nên nói rõ mọi chuyện với nhau, xem thử, rốt cuộc là muốn chia tay hay là muốn tiếp tục.” Nói xong, Phù Khiết vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Quảng Nhân Nhân, sau khi mỉm cười với cô như muốn nói “Mình mãi mãi là bạn tốt của bạn, mãi mãi là nơi để bạn có thể dựa vào”, liền kéo Khương Thừa Cực rời đi. nguồn (.)

Phù Khiết vừa đi thì bác sĩ tới, sau khi hỏi thăm cô một vài câu hỏi đơn giản, dặn dò những chuyện mà phụ nữ có thai nên chú ý, lại đo huyết áp và nhịp tim thêm một lần nữa, xác định cô đã ổn thì mới nói cô có thể về nhà.

Triển Hựu Dục không an tâm nên hỏi lại bác sĩ rất nhiều thứ, sau khi khẳng định được cô thực sự không có chuyện gì thì mới đỡ cô dậy, đi đóng tiền, cẩn thận dìu cô rời khỏi phòng cấp cứu, ra ngoài cửa đón taxi rồi đưa cô về nhà.

Trên đường về hai người cũng chỉ im lặng, không ai nói gì. Hấn cũng không mở lời xin lỗi cô, điều này khiến cho cô vừa thở dài một hơi như trút được gánh nặng, vừa lo lắng bất an, không biết tiếp theo mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào. Hai người bọn họ còn có thể có tương lai ư? Hay là mọi chuyện dừng lại ở đây, không dây dưa thêm nữa?

Về đến nhà, hành lý của hấn vẫn chưa kịp cất đi, còn để trong phòng khách. Nhìn thấy hành lý, Quảng Nhân Nhân lại nhớ đến hình ảnh hấn hôn cô gái kia ở sân bay, sắc mặt bất giác trở nên trắng bệch, bước chân không vững.

Triển Hựu Dục đỡ cô ngồi xuống ghế salon, trước tiên là hỏi cô đã ăn gì chưa, cô lắc đầu, chỉ thấy hấn hơi bĩu môi, lộ ra vẻ muốn mắng người rồi lại cố nín nhịn, quay người đi vào nhà bếp, vì cô mà chuẩn bị bữa ăn.

Cô có thể cảm nhận được hấn vẫn quan tâm đến cô, nhưng sao hấn có thể vừa quan tâm đến cô, vừa đi hôn cô gái khác? Là vì hấn chỉ quan tâm tới cô chứ không yêu ư? Mà quan tâm tới cô là vì đứa con trong bụng sao? Nước mắt làm cho tầm nhìn của cô trở nên mơ hồ, cô nhắm mắt lại nhưng không ngăn nổi nước mắt, từng giọt, từng giọt nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt, chảy dài trên khuôn mặt cô.

“Đừng khóc mà.” Giọng nói của hấn đột nhiên vang lên bên tai cô, cô mở mắt ra, hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân của hấn.

Anh yêu em ư? Anh đối tốt với em, quan tâm đến em chỉ là vì đứa trẻ thôi sao? Cô thật muốn hỏi hấn như thế nhưng lại không thể nói thành lời.

“Ăn gì trước đi đã, ăn xong rồi chúng ta sẽ bàn tiếp.” Hấn dịu dàng đỡ cô dậy khỏi ghế salon, dìu cô đi đến bàn ăn, đỡ cô ngồi xuống.

Nhìn tô mỳ thập cẩm hấn nấu, Quảng Nhân Nhân chỉ ăn mấy miếng, vì tâm trạng trầm uất nên ăn không nổi. Cô lơ đãng dùng đôi đũa khuấy nước dùng, nhưng không muốn ăn chút nào.

“Ăn thêm chút nữa đi em, hay là em lại muốn bị thủng dạ dày rồi bị viêm màng bụng nữa đây?” Hấn đột nhiên mở miệng, nói.

Cả người cô cứng đờ, ngẩng đầu nhìn hấn, đột nhiên nhớ đến lời Phù Khiết nói với cô lúc trong bệnh viện, cô ấy đã đem chuyện hai năm trước cô ngã bệnh phải nằm viện nói cho hấn biết rồi. “Em... Xin lỗi.” Cô cúi đầu nói xin lỗi.

“Vì sao phải xin lỗi anh?”

Cô không biết vì sao nữa, lời xin lỗi tự nhiên thốt lên thế thôi. Không chăm sóc tốt cho cơ thể mình, để nó đổ bệnh nhưng cô lại có cảm giác có lỗi với hắn.

“Ăn thêm chút nữa đi, không vì mình thì cũng phải vì con chứ, vì anh và con, ăn thêm chút nữa được không?” Hắn nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Vì con à?”

“Còn vì anh nữa. Nói chính xác là vì anh, con chỉ là cái cớ để anh che giấu sự ích kỷ của bản thân mình, là cái cớ để anh giữ được em bên anh mà thôi.” Hắn thú thật với cô.

“Gì cơ?” Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hắn.

“Em ăn mỳ đi đã, ăn xong hãy nói.” Giọng nói của hắn thật dịu dàng nhưng nét mặt lại rất kiên định, tuyệt không cho phép cô cự tuyệt.

Thấy dáng vẻ của hắn kiên quyết như vậy, Quảng Nhân Nhân buộc lòng phải cúi xuống, từng miếng, từng miếng đem tô mỳ chũa biết là mùi vị gì kia đưa vào miệng, rồi kìm không được mà suy nghĩ xem những lời hắn vừa mới nói rốt cuộc là có ý gì.

Con chẳng qua chỉ là cái cớ? Cái cớ để giữ cô lại bên hắn?

9. Chương 9

Chương 9

Cuối cùng cũng ăn xong bữa tối, quay trở lại ghế salon ngoài phòng khách, Quảng Nhân Nhân cúi đầu nghịch mấy ngón tay của mình, còn Triển Hựu Dực thì ngồi trên một chiếc ghế salon khác.

Bầu không khí trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm cho con người ta có cảm giác ngột ngạt, hít thở cũng khó khăn.

“Chúng ta nên bắt đầu từ đâu đây?” Hắn lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc, “Chuyện ở sân bay, chuyện li hôn năm đó, rồi chuyện em bị viêm màng bụng phải nằm viện nửa năm, cho em chọn.” Hắn thật nhân từ, còn cho cô chọn nữa cơ đấy. Nhưng vấn đề là, cô không biết phải nói từ chuyện nào, hơn nữa cho dù không có chuyện kia cô cũng vẫn cứ có cảm giác lo lắng, sợ hãi, thật giống như quan hệ của bọn họ có thể vì lần nói chuyện này mà đi đến kết thúc vậy.

“Không có ý kiến sao? Vậy thì nói chuyện em ngã bệnh phải nằm viện trước đi.” Hắn hít sâu một hơi, biểu hiện trên khuôn mặt đột nhiên trở nên rất nghiêm túc. “Tại sao lại bị viêm màng bụng? Lúc nãy anh có hỏi qua bác sĩ rồi, viêm màng bụng là do sau khi dạ dày bị thủng, thức ăn từ chỗ hở chạy vào ổ bụng gây viêm nhiễm. Ông ấy nói, dạ dày tổng cộng có bốn lớp, từ tiêu hóa không tốt, đau dạ dày, loét dạ dày đến chảy máu dạ dày phải diễn ra trong một thời gian dài và có rất nhiều triệu chứng, tại sao em lại đến nỗi thủng dạ dày rồi biến thành viêm màng bụng? Em nói cho anh biết được không?”

Quảng Nhân Nhân quyết định im lặng không nói gì, bởi vì tất cả chuyện này đều là do tự cô gây nên, bảo cô phải nói thế nào đây? Nhịn ăn quá mức rồi lại đột nhiên ăn uống quá độ, dạ dày khó chịu cũng không chịu đi bệnh viện, uống thuốc dạ dày lung tung, sau khi chịu không nổi nữa đành đi khám bác sĩ, lại không chịu nghe khuyến cáo của bác sĩ, khiến cho dạ dày chảy máu rồi mới biết sợ là cái gì, muốn nói cho hắn biết nhưng lại không dám, rồi tuyệt lại thêm sưng, cùng hắn li hôn, vì đau lòng mà quên luôn chuyện đau dạ dày, cuối cùng thì biến thành viêm màng bụng. Tất cả những chuyện này đều là cô tự làm tự chịu, chả có gì hay mà nói cả.

“Sao lại không nói gì?”

“Em cảm thấy mình rất ngu ngốc, thật chẳng biết nói gì nữa.” Cô thấp giọng, nói.

Bây giờ nhớ lại hắn mới nhận ra, lúc ấy cô vì tiêu hóa không tốt mà phải uống thuốc dạ dày, thường hay nôn mửa nhưng hắn lại cho rằng cô học theo những ngôi sao trên TV, dùng thuốc nôn để giảm cân, cô thực

sự khó chịu mà khi ấy hẳn nào có nhận ra, hẳn lại bụng dạ nhỏ nhen mà để tâm đến mỗi cảm nhận ích kỉ của bản thân, hẳn thật hận bản thân mình!

“Em xin lỗi.”

“Em không nên nói lời xin lỗi với anh, người phải nói những lời này là anh mới đúng!” Triển Hựu Dực tức giận nói: “Sắc mặt em khi ấy lúc nào cũng nhợt nhạt, luôn hờ hững là lại ôm bụng, luôn mang theo thuốc dạ dày bên mình, luôn nói với anh là em ăn không vào, vậy mà anh vẫn một mực ích kỉ, vẫn bắt em ăn nhiều hơn một chút, anh.....” Hắn đột nhiên đứng dậy, siết tay thành nắm đấm, đi tới phía tường, dồn sức đâm thật mạnh vào bức tường phía trước mặt. Tiếng nắm đấm đập vào tường vang lên thật lớn, dọa cho Quảng Nhân Nhân sợ đến nỗi nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi, trước khi hắn vung nắm đấm lên nện vào bức tường lần thứ hai, cô vội kêu to: “Đừng mà!”

Nắm đấm của hắn lần nữa đập vào tường, rồi cứ như vậy để yên trên tường, cả người không hề nhúc nhích, đưa lưng về phía cô. Quảng Nhân Nhân vội vã chạy đến chỗ hắn, nhanh chóng kéo tay hắn xuống khỏi bức tường, khi nhìn thấy nắm tay hắn sưng đỏ, đã hiện ra vài tia máu thì đau lòng mà rơi nước mắt. “Tại sao anh phải làm như vậy?” Cô ngẩng đầu lên hỏi hắn, tại sao hắn phải tự tổn thương bản thân?

“Vì..... Đây mới đích thực là anh.” Hắn nói với cô.

Cô khó hiểu nhìn hắn, không sao hiểu được lời hắn nói có ý gì.

“Anh có khuynh hướng bạo lực tiềm ẩn, kiểm chế không được thì sẽ muốn đánh người.” Hắn dịu dàng lau đi nước mắt vương trên mặt cô, thành thật nói với cô.

“Gì cơ?” Quảng Nhân Nhân ngạc nhiên đến há hốc mồm, không sao tin nổi. Hắn luôn bình tĩnh là thế, rất ít khi nổi giận, mà cho dù giận đi nữa cũng vẫn giữ được tự chủ, cùng lắm là làm mặt lạnh, không nói lời nào mà thôi, ở đâu ra khuynh hướng bạo lực vậy? “Anh đang nói đùa đúng không vậy?” Cô hỏi.

“Không phải, anh nói thật.” Hắn nói với cô, vẻ mặt đầy nghiêm túc. “Cấp 1 anh vẫn hay đánh nhau với người ta, cấp 2 thì còn ra tay đánh cho người khác trọng thương, phải nằm viện, sau này anh bị bắt phải học thư pháp, học gần mười năm mới có thể kiểm soát được tính nóng nảy của bản thân. Nhưng kể từ sau khi kết hôn với em, khuynh hướng bạo lực của anh lại bắt đầu trở dậy.”

“Tại sao sau khi kết hôn với em xong lại bắt đầu trở dậy? Có phải vì bộ dạng em nhìn rất muốn đánh không?”

Triển Hựu Dực nghe xong liền ngạc nhiên, nét mặt vốn đang u ám đột nhiên giãn ra, giống như mặt trời thoát khỏi mây mù che phủ vậy mà mỉm cười. “Em đang nói cái gì vậy? Làm gì có ai lại nói bộ dạng mình nhìn rất muốn đánh kia chứ?” Hắn không khỏi bật cười, nói.

“Nếu không phải là bộ dạng em nhìn rất muốn đánh thì anh muốn đánh ai? Là ai làm cho khuynh hướng bạo lực của anh trở dậy?” Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, nghiêm túc hỏi.

Hắn đưa tay vỗ nhẹ khuôn mặt cô, dù có vẻ nhợt nhạt nhưng vẫn thật xinh đẹp, động lòng người. Ngũ quan của cô tuyệt đẹp, mắt hạnh, mũi nhỏ xinh, lại thêm da thịt mềm mại, thơm mát, tất cả những điều này, từ lúc trong mắt kẻ khác cô vẫn là một cô gái béo ú thì hắn đã biết rồi. Nhưng kể từ khi cô bắt đầu gầy đi, ngũ quan xinh xắn của cô, da thịt vô cùng mịn màng của cô, vóc dáng đầy đặn mê người cùng đôi chân thon dài của cô đã thu hút ánh mắt ái mộ của biết bao gã đàn ông, khiến cho hắn giận đến nỗi muốn đâm hết mấy gã ấy. Cho tới bây giờ, hắn chưa từng nhận ra lòng ghen tuông của mình lại lớn đến vậy, mãi đến khi gặp cô, yêu cô, cưới cô rồi, hắn mới phát hiện ra. “Tất cả những gã đàn ông dám đưa mắt nhìn em.” Hắn nhìn cô, thành thật trả lời câu hỏi của cô.

Quảng Nhân Nhân tròn mắt nhìn hắn, cả người ngẩn ra. “Là sao?.....” Cô hỏi hắn, không cách nào tin được những gì mình vừa nghe thấy. Hắn đang nói với cô là hắn ghen sao? Ghen vì có người đàn ông khác nhìn cô sao?

“Mặc dù nhìn bên ngoài thì chẳng thấy gì nhưng thực ra lòng ghen tuông của anh rất lớn, mỗi lần nhìn thấy có người đàn ông khác cười với em, hay là em cười với họ anh lại có cảm giác kích động, muốn nhào đến đánh người. Rồi khi em càng lúc càng gầy đi, càng lúc càng được chào đón lẫn ngợi khen, số lần anh muốn dùng nắm đấm lại càng nhiều lên. Thành thật mà nói thì anh chẳng lo lắng chuyện ngày nào đó mình không

kiếm được nữa mà ra tay đánh người, nhưng là anh sợ, sợ một ngày nào đó, nắm đấm của anh không khống chế được mà đánh phải em, nếu thật như thế thì anh phải làm sao đây?”

“Vậy nên anh mới li hôn với em?”

Hắn nhìn sâu vào mắt cô, trong đáy mắt tựa hồ nổi đau khi năm ấy phải chọn lựa li hôn với cô để bảo vệ cô không bị tính bạo lực của hắn làm hại vẫn còn đó, vẫn không ngừng đau đớn. Nhưng hắn nào nghĩ đến, hắn rời đi mới là sự tổn thương lớn nhất dành cho cô.

Anh biết lúc tôi gặp Nhân Nhân ở bệnh viện, cô ấy bao nhiêu kí không? Ba mươi lăm kí đó.

Một mình nằm lẻ loi trong bệnh viện, không nói một lời, cứ như đang yên tĩnh chờ cái chết vậy.

Anh có thể tưởng tượng được cảnh tượng đó làm người ta khiếp sợ lẫn đau lòng biết bao nhiêu không hả?

Sau khi phải cắt bỏ một phần ba dạ dày xong lại mắc phải chứng kén ăn và trầm uất, thiếu chút nữa là mất mạng.....

Mỗi chữ, mỗi câu nói của Phù Khiết giống như một thanh đao, một cây kiếm, đâm chém hắn ngàn vạn nhất vậy. Hắn không biết có những chuyện như vậy xảy ra, vì sau khi li hôn với cô xong, hắn liền nhận công vụ từ công ty, chuyển công tác đến Singapore, hắn không dám ở lại Đài Loan dù chỉ là một ngày vì hắn sợ, sợ bản thân sẽ đổi ý, sẽ không buông cô ra nổi, rồi sẽ tạo thành một sai lầm thật lớn. Chẳng ngờ, hắn buông tay ra đi mới thực sự là sai lầm lớn nhất, không cách nào bù đắp nổi. Nếu không phải nỗi nhớ cô day dứt cùng tình yêu mãnh liệt khiến hắn không thể chịu đựng hơn được nữa, có lẽ hắn cũng sẽ không vịn vào lí do cô muốn trả lại ngôi nhà cho hắn mà trở về bên cạnh cô như bây giờ, nẩy thế có lẽ hắn vĩnh viễn cũng không biết được những chuyện này.

“Anh xin lỗi, xin lỗi em, xin lỗi em rất nhiều.” Nhìn cô đang hiện diện trước mặt hắn lúc này, hắn ngăn không nổi tình cảm mãnh mẽ trào dâng nữa mà kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô, đem mặt vùi vào trong mái tóc dài rủ xuống bờ vai của cô, không ngừng thì thầm lời xin lỗi của hắn. “Anh nên sớm hiểu ra, sớm biết rằng, anh nên ở bên cạnh em chứ không phải rời khỏi em, anh xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi em.....” Hắn ôm cô thật chặt, thật chặt, chặt đến mức Quảng Nhân Nhân dường như có điểm khó thở, nhưng cô không vùng ra mà dùng hai tay ôm lấy hắn bằng tất cả sức lực của cô.

Hắn có biết chăng, lồng ngực của hắn chính là bến bờ duy nhất cho cô hi vọng neo đậu giữa đại dương mênh mông? Đối với cô mà nói, hắn không sai, chỉ cần hắn đồng ý để cô dựa vào, để cô có cảm giác có là cô đã cảm thấy mãn nguyện rồi. “Không phải anh sai, là em tự làm tự chịu, là em không nghe lời anh nên mới gây ra hậu quả như vậy, thực sự không phải lỗi của anh.” Cô lắc đầu, xúc động nói với hắn.

Hắn lại ôm cô chặt hơn một lúc lâu nữa rồi mới ngẩng đầu, nhìn cô với đôi mắt hơi phiếm đỏ, khàn giọng hỏi: “Em không trách anh sao?”

Cô lắc đầu.

“Em nên trách anh mới đúng.”

Cô lại lần nữa lắc đầu. “Em chỉ cần biết rằng anh li hôn với em không phải là vì ghét bỏ em, vì chán ghét em, thế là đủ rồi.”

“Anh yêu em, yêu đến mức tim cũng phải đau đớn, sao anh có thể ghét bỏ em, chán ghét em cho được đây?” Hắn nhẹ nhàng vuốt mặt cô, khóe môi cô, ánh mắt dịu dàng chứa đầy yêu thương nồng đậm làm say lòng người.

“Khi đó anh đã nói em làm cho anh không chịu đựng nổi nữa, cũng không muốn phải chịu đựng em nữa.” Cô vĩnh viễn ghi nhớ khuôn mặt lạnh lùng, vô tình của hắn khi ấy. “Anh nói em đã không còn là người mà lúc đầu anh yêu.”

“Chẳng lẽ em không phát hiện ra, những câu nói này căn bản không đưa ra được một lí do cụ thể nào hay sao? Vì anh ngay cả một lí do để chán ghét em cũng không nghĩ ra được, chỉ có thể nói bừa mà thôi.” Hắn kéo cô ngồi xuống ghế salon. Lúc này, hai bọn họ không còn ngồi mỗi người một bên như thường lệ nữa mà là quần quít thân thiết.

“Có thật không?” Cô hỏi.

Hắn nâng cằm cô lên, nhìn thấy trong mắt cô là nghi ngờ lẫn do dự. “Em muốn nói gì, muốn hỏi gì cũng đều được hết, hôm nay chúng ta hãy đem hết thảy mọi chuyện ra nói cho rõ ràng đi. Phù Khiết nói rất đúng, hôm nay may mắn không có nghĩa là lần sau cũng may mắn như vậy, anh không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của em.” Dừng một chút, hắn hỏi: “Lúc ở sân bay em đã thấy cảnh kia rồi, đúng không?”

Nhắc tới hình ảnh khắc sâu trong trí não, không cách nào quên được kia làm cho Quảng Nhân Nhân kim không được mà khẽ run. Cô bình thần gặt đầu, trong mắt hiện rõ sự đau đớn.

“Cô ta là người quản lý về mảng quan hệ công chúng trong công ty, trước nay đối với anh, cô ta vẫn luôn là một nữ cường nhân, một trợ thủ đắc lực, vì trước giờ cô ta luôn công tư phân minh, cũng chưa từng có hành vi cử chỉ nào quá mức, hơn nữa tháng sau cô ta sẽ kết hôn nên anh mới không để phòng cô ta _____”

“Tháng sau cô ấy sẽ kết hôn ư?” Cô ngạc nhiên, cắt ngang lời hắn.

“Đúng vậy.”

“Vậy sao cô ấy vẫn hôn anh?”

“Cô ta nói đó là quà cưới mà cô ta tự tặng cho bản thân.” Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, đáy mắt không có chút vẻ gì là trốn tránh hay chột dạ cả, chỉ thấy một mảnh mênh mông tĩnh lặng.

Quảng Nhân Nhân nghe mà ngạc nhiên đến há hốc mồm. Khoa trương quá mức rồi đó, trên thế giới này sao lại có loại phụ nữ như thế cho được kia chứ, tháng sau kết hôn rồi mà còn đi hôn người đàn ông khác ngoại trừ vị hôn phu của mình! “Nhưng anh không đẩy cô ấy ra.” Đây mới là điểm làm cho cô đau lòng.

“Anh đương nhiên là có! Chẳng lẽ em không thấy sao?”

Cô sửng sốt một chút rồi lắc đầu.

“Gì cơ?” Lần này biến thành hắn sửng sốt.

Quảng Nhân Nhân nhíu mày, cố gắng nhớ lại, thực sự là cô không nhìn thấy nhưng giờ nghĩ lại, cô cũng không dám chắc mình nhìn cái hình ảnh đau lòng đó trong bao lâu nữa, có lẽ là ba giây, có lẽ là năm giây, cũng có lẽ chỉ có một giây, cô chỉ biết rằng hình ảnh đó khiến cho cô có cảm giác như bị đóng băng, một giây đối với cô dường như là cả một đời. Tim rất đau, đau đến mức cô không thể chịu được, đành nhanh chóng xoay người rời đi, khóc với cả cõi lòng tan nát.

“Sao em có thể không thấy cho được? Chỉ một giây, không, thậm chí còn ngắn hơn vậy nữa, anh đã lập tức đẩy cô ta ra. Em thực sự không nhìn thấy ư?” Hắn nói với cô bằng chất giọng kích động, cố gắng bảo vệ cho sự trong sạch của mình.

“Hình như..... Em lập tức quay đầu chạy đi.” Cô áy náy nói.

Hắn lập tức ngây ngốc, quả thực không biết nói gì nữa.

“Gặp phải chuyện như vậy, em có thể xông lên tát cho người phụ nữ kia một cái, hoặc tát cho anh một cái, việc gì em phải chạy đi?” Hít sâu một hơi, hắn dạy cho cô việc đáng ra phải làm.

“Em có quyền gì cơ chứ?” Cô đau đớn nhìn hắn, hỏi lại.

“Ý em là gì?” Hắn không hiểu.

“Em dùng cái thân phận gì để mà đánh cô ấy hay đánh anh?” Cô hỏi, cuối cùng cũng đem câu hỏi không dám đụng vào nói ra.

“Dùng thân phận gì á? Đương nhiên là dùng thân phận bà xã rồi. Nếu em cảm thấy thân phận này vẫn chưa đủ sức nặng thì còn thân phận là mẹ của con anh nữa!” Hắn thẳng thắn nói, như thể chuyện vốn phải như thế.

“Anh quên chúng ta đã li hôn rồi sao?” Cô nhin không được mà nhắc cho hắn nhớ, bọn họ sớm đã không còn là vợ chồng nữa rồi.

“Em không biết sao?” Về mặt hân có chút trách móc.

“Biết gì cơ?”

“Chúng ta chưa li hôn bao giờ, cho đến bây giờ, em vẫn đường đường chính chính là bà Triền.” Hân nhìn thẳng vào cô.

Cô kinh ngạc đến há hốc mồm. “Gì cơ?”

“Thì ra em thực sự không biết.” Hân thở dài nói, cúi đầu hôn lên khuôn mặt đang ngây ngốc của cô.

“Rất cuộc là có chuyện gì vậy, hai chúng ta rõ ràng đã li hôn rồi mà, tại sao anh lại nói chúng ta chưa li hôn bao giờ?” Cô khó hiểu nhìn hân. “Chúng ta đã kí vào đơn li hôn rồi, thậm chí còn nhờ luật sư giúp chúng ta chuyện phí trợ cấp cùng chuyện sang tên nhà cửa, không phải sao?”

“Em có đi đăng kí li hôn không?”

“Hả?”

“Trên chứng minh thư của em vẫn viết tên anh là chồng đúng không?”

“Đó là vì....” Đó là vì cô không đành lòng, nên không đi đổi giấy chứng minh thư mới.

“Thực ra, anh cũng không nhờ luật sư xử lí chuyện đăng kí li hôn của chúng ta, chỉ nói với ông ấy rằng, nếu như em phát hiện ra hai chúng ta thực không có li hôn mà tìm đến ông ấy vậy thì xin ông ấy cứ làm theo ý muốn của em. Nhưng trong suốt hai năm qua, việc duy nhất em muốn làm là đem ngôi nhà trả lại cho anh, chẳng hề nhắc đến việc kiểm tra chuyện trước pháp luật, chúng ta vẫn đang là một đôi vợ chồng.” “Anh từng nghĩ, có lẽ là vì em căn bản không chú ý đến chuyện này, nhưng điều này cũng gián tiếp chứng minh một chuyện, đó là sau khi em rời xa anh, ít nhất cũng không gặp người nào đó mà em muốn lấy, cho nên em không phát hiện ra chuyện li hôn giữa chúng ta là giả, em không biết khi anh nhận ra điều này, anh đã vui mừng biết bao nhiêu đâu.”

“Vậy nên cho tới bây giờ, anh mới không cầu hôn em hay nói chuyện tái hợp, là vì chúng ta vẫn là một đôi vợ chồng chân chân chính chính đúng không?” Quảng Nhân Nhân rất cục cựa cũng ngộ ra, điều này cuối cùng cũng đã hóa giải hết những khúc mắc trong lòng cô. Ông Trời ơi, thì ra bọn họ căn bản không có li hôn, cô vẫn mãi là bà xã của hân, mãi mãi là bà Triền, là người mẹ duy nhất của con hân.

“Em muốn anh cầu hôn em lần nữa sao?” Hân đột nhiên hỏi cô.

Cô sửng sốt, vội vàng lắc đầu, nói: “Em không phải có ý này_____”

Nhưng cô còn chưa nói hết thì hân đã đứng dậy, quỳ trước mặt cô. “Quảng Nhân Nhân tiểu thư, em có đồng ý lấy anh không?” Hân nắm lấy tay cô, chân thành, thâm tình nhìn cô mà nói: “Đồng ý để anh chăm sóc cho em cả đời này, thương yêu em cả đời, bất kể sau này có chuyện gì xảy ra, vẫn mãi là chỗ dựa cho em, vĩnh viễn bầu bạn bên cạnh em, có được không?”

Nhìn hân, mắt Quảng Nhân Nhân bắt giắc đỏ hoe, muốn mở miệng nói em đồng ý, nhưng lại nhận ra cổ họng không tài nào phát ra tiếng, vậy nên cô chỉ có thể gật đầu như để nói rằng, cô đồng ý, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

“Đây là nước mắt hạnh phúc sao?” Hân nhẹ nhàng chạm lên nước mắt cô.

Cô yên lặng gật đầu.

“Anh thích khi em vui, khi em hạnh phúc, em sẽ cười chứ không phải khóc thế này.” Hân dịu dàng nói, lại trở lại ngồi bên cạnh cô, ôm cô vào lồng ngực mình. “Sau này cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, anh cũng sẽ không buông em ra đâu, Nhân Nhân à.” Hân chân thành ước hẹn.

“Em yêu anh.” Cuối cùng cô cũng thốt nổi thành lời.

“Anh cũng yêu em, rất yêu, rất yêu.” Hân dịu dàng hôn cô.

Hôm sau, Phù Khiết xin phép nghỉ lên lớp, mới sáng sớm đã bảo Khương Thừa Cự đưa cô đến thăm Quảng Nhân Nhân, một phần là lo lắng cho tình trạng của cô ấy, phần còn lại là tò mò về chuyện xảy ra sau đó

giữa đôi chồng cũ vợ cũ này. Chỉ là sau khi nghe Nhân Nhân thuật lại câu chuyện, mặc dù kết thúc là hạnh phúc viên mãn nhưng cô nghĩ thế nào cũng cảm thấy quá tốt cho tên Triễn Hựu Dực kia rồi, thậm chí vì bản thân thích ăn dấm chua (ghen tuông) lại không có can đảm vượt qua vấn đề của bản thân mà làm hại một mình Nhân Nhân phải chịu khổ nhiều như vậy..... Rõ là càng nghĩ càng tức giận.

“Không thể tha thứ cho anh ta một cách đơn giản như vậy được.” Phù Khiết lớn tiếng nói với vẻ kiên quyết.

“Phù Khiết.....” Trên mặt Quảng Nhân Nhân hiện lên vẻ van nài, cô thực sự không muốn vừa mới khổ tận cam lai, sóng yên biển lặng xong lại xảy ra chuyện, sóng gió lại nổi lên.

“Gì nữa, mình còn chưa nói gì với anh ta mà, bạn đau lòng làm cái gì.....” Phù Khiết liếc xéo cô, trêu ghẹo.

“Đừng vậy mà, lúc đó anh ấy li hôn với mình cũng là vì không muốn thương tổn đến mình.”

“Ai nói với bạn là chuyện đó, mình nói là chuyện xảy ra ở sân bay hôm qua ấy.” Phù Khiết trợn trắng mắt.

Quảng Nhân Nhân ngạc nhiên tròn mắt nhìn. “Nhưng chuyện ở sân bay thì anh ấy có thể xem như là người bị hại mà.”

“Bạn nghe anh ta nói?” Phù Khiết nói với vẻ mỉa mai.

Quảng Nhân Nhân thành thật gật đầu với cô ấy rồi nghiêm túc nói, “Phù Khiết, anh ấy sẽ không lừa mình đâu, hơn nữa chuyện thân phận của đối phương lẫn chuyện cô ấy tháng sau sẽ kết hôn không phải kiểm tra là sẽ biết liền sao, không ai lại nói dối như vậy hết.” Cô tin tưởng hẳn, tin rằng hẳn sẽ không lừa dối cô, sau khi đem tất cả mọi chuyện ra nói rõ hết trong hôm qua xong, tất cả những hiểu lầm đều được hóa giải, bao gồm cảnh cô bắt gặp hai năm trước, hẳn cũng giải thích rõ cho cô hiểu, người kia là cô em họ mới về nước của hẳn, hôm nào có thời gian sẽ giới thiệu cho cô biết.

“Mình không phải nói chuyện này.”

“Không phải chuyện này thì còn chuyện gì nữa?” Quảng Nhân Nhân quả thực bị cô ấy làm cho hồ đồ luôn.

“Bạn nghĩ một cô gái sắp kết hôn sẽ đi hôn một người đàn ông đã có vợ rồi sao?” Phù Khiết nói ra điều khiến cô ấy nghi ngờ.

“Hả?” Quảng Nhân Nhân hoàn toàn không hiểu được rốt cục cô ấy đang nghĩ cái gì, muốn nói chuyện gì nữa.

“Bạn không cảm thấy người đàn bà kia làm vậy rất giống cá cược một ván, được ăn cả, ngã về không sao?”

“Được ăn cả, ngã về không?”

“Xem thử ông xã bạn có chút gì là động lòng không, có nhân cơ hội đó mà giữ cô ta lại không, nói cô ta đừng kết hôn hay không.” Phù Khiết gật đầu nói ra cách nhìn nhận của mình, càng nghĩ lại càng cảm thấy như vậy quả không sai chút nào.

“Tại sao lại nói cô ấy không nên kết hôn?” Quảng Nhân Nhân nhún mày, hoàn toàn không hiểu nổi cách suy diễn của bạn tốt.

“Bạn thực sự không hiểu gì hết hả?”

“Mình thực sự không hiểu.” Cô thành thật thừa nhận.

“Ông xã nhà bạn có đeo nhẫn không?” Phù Khiết hít sâu một hơi rồi hỏi.

“Gì cơ?” Quảng Nhân Nhân căn bản là không ngờ đến cô ấy sẽ hỏi câu như vậy.

“Ông xã nhà bạn có đeo nhẫn kết hôn trên tay không?”

“Không có, anh ấy không thích đeo đồ gì trên tay hết.”

“Thấy chưa, có dám cá với mình không, mình đoán là trong công ty của anh ta chắc chắn có ai biết anh ta đã kết hôn đâu, mà những cô gái chưa lập gia đình đều coi anh ta như thể rùa vàng mà muốn câu về, người đàn bà ở sân bay kia cũng là một trong số đó, nên mới muốn cược như thế.” Phù Khiết khoanh hai tay trước ngực, hừ giọng.

Quảng Nhân Nhân giật mình, ngậy ra mà nhìn cô ấy, một lúc lâu sau mới chậm chạp hiểu được ý của cô ấy. Ý của Phù Khiết là, ông xã nhà cô che giấu thân phận đã có vợ của bản thân, ra ngoài giao tiếp với phụ nữ sao? Cô đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, nhin không được mà phì cười một tiếng.

“Bạn còn cười được sao?” Phù Khiết tròn tròn mắt, cảm thấy không thể tin nổi. “Vậy là đến giờ bạn vẫn không hiểu mình đang nói gì với bạn hả?”

“Phù Khiết, mình chưa từng nói với bạn mình và anh ấy quen nhau như thế nào đúng không?” Quảng Nhân Nhân lắc đầu rồi mới mỉm cười, nói.

“Chưa, nhưng mà chuyện đó thì liên quan gì đến chuyện này?”

“Liên quan chứ, bởi vì anh ấy thực sự rất ghét phụ nữ vậy quanh anh ấy, quả thực có thể dùng mấy chữ tránh như tránh rắn rết để mà hình dung.” Cô cười, sau đó đem quá khứ khi hai người quen nhau nói sơ qua, nói cho cô ấy biết Triển Hựu Dực có bao nhiêu chán ghét đối với những cô gái tặng hoa cho hắn, theo đuổi hắn.

“Nói vậy thì người đàn bà kia rõ là bị điên nha, đã chuẩn bị kết hôn rồi mà còn đi câu dẫn trai đã có vợ.” Phù Khiết nghe xong liền cau chặt chân mày mà nói.

“Thần kinh của cô ấy có vấn đề hay không thì mình không biết, nhưng mình tin rằng sau này chắc chắn không bao giờ xảy ra chuyện tương tự như thế một lần nào nữa.”

“Ông xã nhà bạn nói vậy à?”

“Ừ.”

“Anh ta chắc chắn vậy sao? Chuyện hôm qua ở sân bay đâu phải anh ta muốn như vậy? Nhưng không phải cuối cùng cũng xảy ra sao?” Phù Khiết cười khẩy.

Nói không lại bạn tốt, Quảng Nhân Nhân chỉ có thể khẽ khàng thở dài.

“Bạn đến công ty anh ta bao giờ chưa?” Phù Khiết đột nhiên hỏi, dường như có điều gì đó suy nghĩ, vẻ mặt như đang trù tính điều gì đó.

“Chưa.”

“Biết công ty anh ta ở đâu không vậy?”

“Bạn hỏi cái này làm gì?” Quảng Nhân Nhân gật đầu, ngờ vực hỏi.

“Chúng ta đi tìm anh ta.” Phù Khiết nhếch miệng cười, nói.

“Giờ á?” Cô ngạc nhiên.

“Ừ, bây giờ.”

“Tại sao?” Cô không sao hiểu được.

“Hôm qua mình gây chuyện, chẳng lẽ không nên mời anh ta một bữa no say để tạ lỗi sao? Mình muốn đến công ty anh ta xem thử luôn.” Phù Khiết nhượng mày nói với cô.

“Sao mình lại cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy nhỉ?” Quảng Nhân Nhân nhìn cô ấy.

“Không sai. Bạn nên ăn mặc đẹp một chút.” Phù Khiết cười lớn thành tiếng, thẳng thắn thừa nhận.

“Mặc đẹp làm gì?”

“Đương nhiên là để ra oai, đánh phủ đầu rồi, ngốc quá.”

“Ra oai, đánh phủ đầu?” Là có ý gì?

“Cứ chờ đi.”

“Phù Khiết, chờ một chút.”

10. Chương 10

Chương 10

Đi đến trước cửa công ty nơi Triển Hựu Dực làm việc, Quảng Nhân Nhân do dự kéo Phù Khiết lại, vẫn cảm thấy làm thế này thật không hay chút nào. Công ty là chỗ làm việc, đâu phải chỗ để hẹn bà xã, các cô không báo trước một tiếng mà lại tự tiện chạy đến công ty hân như vậy hình như không được tốt cho lắm.

“Làm gì?” Phù Khiết mất kiên nhẫn hỏi.

“Mình gọi điện nói trước với anh ấy một tiếng đã, không khéo anh ấy đang họp cũng nên_____”

“Vậy cũng không sao hết, dù sao chúng ta cũng có nhiều thời gian mà, từ từ chờ đợi cũng được.” Phù Khiết cắt ngang lời cô, kéo tay cô đi vào cửa công ty, đi thẳng một mạch đến trước quầy tiếp tân.

“Chào cô, chúng tôi muốn tìm Triển Hựu Dực tiên sinh, phiền cô báo giúp ột tiếng.” Phù Khiết nói với cô gái ở quầy tiếp tân một cách tự nhiên.

“Vâng. Xin hỏi tiểu thư họ gì?”

“Tôi họ Phù. À, cô chỉ cần nói với CEO của các cô là có vợ anh ấy đến tìm là anh ấy biết rồi.” Phù Khiết mỉm cười, nói.

Chỉ thấy hai cô nhân viên lễ tân không hẹn mà cùng nhau ngẩng đầu lên, hai đôi mắt tròn xoe nhìn cô ấy.

“Sao thế? Tôi nhìn không giống phu nhân của CEO các cô sao?” Phù Khiết cười đến thành một bộ dạng vô lại. “Đó là đương nhiên rồi, bởi vì vị này mới là phu nhân của CEO các cô.” (.

Quảng Nhân Nhân bối rối đứng bên cạnh bạn tốt, mỉm cười gượng gạo với hai cô lễ tân đột nhiên đưa mắt nhìn mình kia, lại nhẹ nhàng mà gạt đầu một cái với đối phương. “Xin chào.” Cô nói.

“ChàoCô.” Cô lễ tân dường như bị sự thân mật của cô dọa cho hết hồn, lại dường như là nghi ngờ thân phận của cô mà nhìn cô chằm chằm, do dự không biết có nên thay các cô thông báo hay không.

“Sao thế?” Phù Khiết tò mò hỏi: “Không phải các cô đang nghi ngờ thân phận của chúng tôi đấy chứ, hay là từ trước đến giờ các cô hoàn toàn không biết CEO của các cô đã kết hôn hả?”

Hai cô lễ tân nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau. “Không phải. Chúng tôi chỉ không ngờ cái cơ đó lại là sự thật.” Một cô lễ tân nhìn có vẻ nhiều chuyện lên tiếng, người kia liền cầm lấy điện thoại, tận tụy với công việc thông báo.

“Cái cơ? Cơ gì cơ?” Phù Khiết ra vẻ hứng thú mà ghé vào bàn tiếp tân hỏi thăm.

“CEO thường kiểm soát để từ chối những người theo đuổi anh ấy. Anh ấy luôn nói với người khác rằng anh ấy đã kết hôn, nhưng có thể bởi vì chưa có ai từng nhìn thấy hay nghe thấy anh ấy nhắc đến chuyện của phu nhân nên mọi người chỉ cho rằng đó là anh ấy kiểm soát từ chối thôi, không ai nghĩ rằng.....”

“Không ai nghĩ rằng CEO của các cô thực sự đã kết hôn rồi, ngay cả con cũng sắp có luôn rồi phải không?” Phù Khiết cười meo meo, ném ra một quả bom gây chấn động hơn nữa.

Cô lễ tân đưa mắt nhìn cái bụng hơi nhô lên của Nhân Nhân rồi vô thức gạt đầu.

“Có muốn biết vì sao CEO của các cô lại không nhắc đến chuyện của phu nhân hay không? Vì chỉ cần nói thì sẽ có người hỏi, có người hỏi thì sẽ có người tò mò, cứ hỏi này hỏi nọ, đủ thứ chuyện mà anh ta lại là một thùng dấm bự_____”

“Phù Khiết!” Quảng Nhân Nhân vội vàng ngăn lại nhưng bị bạn tốt làm lơ.

“Không thể chịu được cảnh bà xã dịu dàng xinh đẹp bị người ta nhòm ngó, ái mộ nên đành cẩn thận đem bà xã giấu thật kĩ đó mà.”

“Phù Khiết, bạn đừng có nói lung tung nữa mà.” Quảng Nhân Nhân lần nữa lên tiếng ngăn cô ấy lại, cô có cảm giác hai gò má của mình đang đỏ rực lên, thật muốn đào một cái lỗ mà chui xuống cho rồi.

“Mình đâu có nói lung tung, tất cả những gì mình nói đều là sự thật.” Phù Khiết lập tức cự lại. “Nếu không thì đợi Triển Hựu Dực tới, mình tìm anh ta đối chứng, vậy là có thể chứng minh những lời mình nói đều là sự thật rồi.”

“Phù Khiết!” Quảng Nhân Nhân xấu hổ kêu lên, thật đúng là hết cách với cô ấy mà.

“Nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến liền. Đến thiệt là nhanh nha.”

Quảng Nhân Nhân nghe vậy lập tức quay đầu, chỉ thấy Triển Hựu Dực đang vội vã chạy từ thang máy đến chỗ các cô. “Sao thế? Có chuyện gì xảy ra à?” Hắn chạy đến trước mặt cô, hơi thở có chút gấp gáp, lo lắng nhìn cô một lượt từ đầu xuống chân rồi từ chân lên đầu.

“Vừa khéo đi qua gần chỗ này nên vào xem một chút, không được sao?” Phù Khiết đứng một bên lạnh lùng mở miệng.

Triển Hựu Dực khẽ run lên vì lạnh, quay đầu liếc cô ấy một cái rồi đem toàn lực chú ý dời về trên người của bà xã. “Sao lại không ở nhà nghỉ ngơi hả? Không phải là em đã đồng ý với anh hôm nay sẽ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt hay sao?” Hắn dịu dàng hỏi, bất giác đem tay cô ủ vào trong lòng bàn tay, xoa nhẹ. Thời tiết đã dần trở nên ấm áp nhưng tay cô vẫn cứ lạnh như băng, rốt cuộc hắn phải làm thế nào mới có thể cải thiện thể chất của cô đây? Chẳng lẽ chỉ có thể đợi khi con được sinh ra rồi nhân lúc cô ở cữ mà bồi bổ cho cô sao?

“Triển đại CEO, mặc dù tôi sớm đã biết trong mắt anh chỉ có mỗi mình bà xã xinh đẹp của anh nhưng anh ít nhất cũng phải biết phép lịch sự căn bản là gì chứ, chào nhau một tiếng cũng khó vậy sao?” Phù Khiết chịu không được mà lên tiếng cự nự. Nào có người nào như hắn kia chứ, nhìn liếc qua người ta một cái rồi thôi, ngay cả một câu chào cũng lười nói, cứ vậy mà nói chuyện không ngừng với bà xã của mình, bộ coi Phù Khiết cô đây là người vô hình hả?

“Chào cô.” Triển Hựu Dực biết điều quay lại chào cô ấy rồi bồi thêm một câu nói mang đầy ý trách cứ. “Cô không nên đưa cô ấy đến đây thế này, hôm qua cô ấy mới vừa vào viện đó.”

“Cho xin đi, cô ấy là bị ai hại mà phải vào viện, không phải là anh chác?” Phù Khiết bất giác trợn trắng mắt.

Triển Hựu Dực không cách nào phản lại được vì lời cô ấy nói là sự thật.

“Có phải tụi em đến làm ảnh hưởng đến công việc của anh hay không?” Quảng Nhân Nhân áy náy hỏi.

“Không đâu. Có muốn đến phòng làm việc của anh xem thử không?” Triển Hựu Dực dịu dàng hỏi.

“Muốn.” Phù Khiết trả lời đến thật là nhanh. Cô đã làm nhân viên quen bao năm nay, thật muốn biết cảm giác ngồi trong phòng làm việc ở trên cao kia làm mưa làm gió là thế nào. Đáng tiếc, vị hôn phu của cô có khả năng ấy nhưng lại không có dã tâm, đã vậy lại còn vì cô mà từ chức, hại cô hoàn toàn mất đi cơ hội đến thăm thú phòng làm việc cao cấp. Hiện tại cơ hội đột nhiên rơi từ trên trời xuống, sao cô có thể không nắm lấy cho được cơ chứ?

“Phù Khiết.” Quảng Nhân Nhân có chút dở khóc dở cười mà liếc mắt nhìn cô ấy rồi mới quay lại nhìn ông xã, lo lắng cau mày. “Thật sự không sao chứ? Sẽ không làm phiền đến công việc của anh chứ?”

“Anh ta đã nói không rồi, bạn làm gì mà phải lo lắng cho anh ta nhiều thế? Đi xem một chút đi, xem thử xem phòng làm việc của CEO trông như thế nào.” Phù Khiết vội vã ôm lấy cánh tay của cô, đi về phía thang máy.

“Đi chậm thôi, đừng lôi kéo như thế.” Triển Hựu Dực kéo cánh tay bà xã ra khỏi lòng ngực Phù Khiết, dùng hành động thiết thực để bảo vệ quyền sở hữu của mình.

“Này, anh làm gì mà ghen dữ vậy hả? Tôi là phụ nữ chứ có phải đàn ông đâu, tôi nắm tay bà xã anh một chút thì chết chắc.” Phù Khiết la lên, chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào có ý muốn chiếm hữu mạnh như vậy.

“Muốn lôi kéo thì đi mà lôi vị hôn phu của cô ấy.”

“Anh ấy đâu có ở đây.”

“Cô đi tìm anh ta tôi cũng không phiền lòng đâu.”

“A, cái này rõ là muốn đuổi người nha? Anh yên tâm đi, tôi tuyệt đối không phụ tấm lòng của anh đâu, vai bóng đèn này tôi nhất định đóng đến cùng!” Phù Khiết hừ lạnh, nói, lại lần nữa khiêu khích hấn mà nắm lấy tay của Quảng Nhân Nhân, quần chặt lấy cô ấy mặc cho hấn đứng một bên nhìn.

“Cô có phải có khuynh hướng đồng tính luyến ái không vậy?” Triển Hựu Dục có chút không vui, mặt mày nhăn nhó.

“Đúng thì sao?” Phù Khiết hất cằm, khiêu khích hỏi lại.

“Phù Khiết, bạn đừng chọc anh ấy nữa mà, ông xã, Phù Khiết nói giỡn đó.” Quảng Nhân Nhân vừa bực mình vừa buồn cười, lên tiếng ngăn cho hai người bọn họ không cãi nhau nữa.

Triển Hựu Dục thở dài, quyết định tạm thời không thêm để ý đến Phù Khiết cứ thích đá xoáy hấn kia nữa. Thang máy tới, hấn cẩn thận đưa bà xã vào thang máy, thang máy nhanh chóng đưa bọn họ đi lên trên, lên lầu hai, lầu ba, lầu bốn rồi lầu năm nhưng tốc độ của tin đồn còn nhanh gấp trăm lần tốc độ của thang máy, trước khi bọn họ đến được tầng lầu mong muốn thì tin tức đã nhanh chóng truyền đến từng phòng ban trong công ty rồi.

Điện thoại reng reng rung lên.

“Nghe nói CEO thật đúng là đã kết hôn rồi đó.”

Mọi người dán chặt tai vào ống nghe.

“Nghe nói phu nhân của CEO đến công ty, là một đại mỹ nhân đó nhen, giọng nói dịu dàng, nói chuyện lại nhỏ nhẹ.”

Tin đồn nhanh chóng lan rộng ra.

“Nghe nói phu nhân đang mang thai, CEO quả thực là yêu chiều mà nâng niu cô ấy trong lòng bàn tay, dịu dàng hết mực với cô ấy.”

Tin đồn càng truyền lại càng khoa trương hơn.

“Nghe nói CEO cực kì yêu bà xã, xem bà xã như là bảo bối vậy, người đàn ông khác mà liếc nhìn bà xã của anh ấy một cái thì anh ấy cũng sẽ ghen đó, quả thực là đáng yêu đến chết đi được mà. Còn nữa nha, nghe nói CEO phải mất rất nhiều thời gian mới theo đuổi được bà xã của anh ấy đó, từ Đài Loan theo tới Singapore, rồi lại từ Singapore vòng về Đài Loan, vất vả lắm mới có kết quả. Hơn nữa, nghe nói bà xã của anh ấy tinh thông cầm kỳ thi họa, không chỉ là một mỹ nữ mà còn là một tài nữ nữa đó, ngay cả võ nghệ cũng không làm khó được cô ấy, chẳng trách CEO lại chẳng thể động lòng với những cô gái theo đuổi về bề ngoài của anh ấy.”

Kết quả chính là_____

“Nghĩ vẫn rồi cuộc cũng đã được giải đáp, CEO thực sự đã kết hôn rồi, hơn nữa còn rất yêu bà xã của mình.”

“Không sai, còn là người đã có con nữa.”

“Đúng vậy, hết hi vọng rồi.”

“Haiz!”

Mỹ lệ ra oai, đánh phủ đầu_____thành công mỹ mãn!

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Triển Hựu Dục đi ra khỏi nhà tắm liền thấy bà xã đang ngồi một mình trên ghế salon trong phòng khách, chân mày cau nhẹ, cả người ngây ra, ngay cả khi hấn đến gần cũng không phát hiện ra. Triển Hựu Dục lo lắng mà ngồi xuống ghế, ôm cô vào trong lòng ngực, dịu dàng hỏi. “Em đang nghĩ gì mà có vẻ không vui thế?”

“Phù Khiết có thai rồi.” Quảng Nhân Nhân nhẹ giọng.

“Đó là chuyện tốt mà, sao em lại tỏ vẻ không vui như thế?” Hấn nhíu mày.

“Không phải em không vui, chỉ là có chút lo lắng thôi, nghe nói cô ấy ới rất dữ, chỉ cần bước chân xuống giường là ới liền.” Cô cau mày, nói ra điều lo lắng trong lòng.

“Nghiêm trọng vậy sao? Thế thì thật khổ cho Khương Thừa Cực rồi.” Triển Hựu Dực thương cảm cho hấn từ tận đáy lòng mình, nhìn người phụ nữ mình yêu chịu đựng sự hành hạ từ những cơn ới dữ vì mang thai con của mình thật đúng là đau lòng không kể xiết, bản thân hấn đây chính là một ví dụ điển hình, may mà bà xã của hấn đã sớm trải qua giai đoạn kia rồi. Cầu trời phù hộ cho Khương Thừa Cực vậy. Nhưng mà cũng phải ngẫm lại_____ “Không phải hai hôm trước bọn họ mới đi Hy Lạp hưởng tuần trăng mật sao? Gặp phải chuyện như vậy bọn họ tính sớm quay về à?” Hấn thuận miệng tán chuyện.

“Thực ra là ngược lại. Nghe nói bọn họ muốn tạm thời ở lại đó, không biết ngày nào sẽ quay trở về.” Vẻ mặt của Quảng Nhân Nhân trở nên cô độc. Nghĩ đến chuyện Phù Khiết đang ở một nơi xa xôi khác trên địa cầu, không biết khi nào mới có thể quay về, cô liền cảm thấy cô đơn.

“Em rầu rĩ, không vui là vì ngưỡng mộ cô ấy à?” Triển Hựu Dực đột nhiên hiểu ra. “Chúng ta đi Nhật Bản hưởng tuần trăng mật có năm ngày trong khi bọn Phù Khiết có thể đi Hy Lạp, đã thế còn có thể ở lại nơi đó một thời gian đúng không?”

“Không phải đâu.”

“Xin lỗi em, bà xã à, tất cả đều tại ông xã em là anh đây không có khả năng, thật có lỗi quá.” Hấn ôm cô, cười cười nhận lỗi, chọc cho cô nhịn không được mà cười thành tiếng.

“Đừng đùa nữa mà!” Cô trách hấn.

“Đợi con ra đời rồi hai chúng ta lại đi hưởng tuần trăng mật thêm lần nữa, lần này chúng ta cũng đi Hy Lạp đi.” Hấn cúi xuống hôn cô.

“Đã bảo anh đừng có đùa nữa, sao anh còn đùa nữa vậy.” Cô hờn dỗi liếc mắt nhìn hấn.

Hấn lại nghĩ cô không thích nơi đó, liền hỏi: “Nếu em không thích đi Hy Lạp thì chúng ta đi nơi khác. Em muốn đi đâu nào? Pháp? Ý hay là Anh?”

“Vậy con thì phải làm sao?” Cô hỏi về vấn đề quan trọng.

“Đưa cho bảo mẫu chăm sóc là được mà.”

“Em không an tâm.”

“Vậy mang đi cùng là được rồi.”

“Mang đi cùng làm sao nghỉ ngơi được?” Cô chỉ ra điểm sơ suất của hấn.

“Chuyện đó càng đơn giản, mang theo bảo mẫu chăm sóc con không phải là ổn sao?”

“Woa, anh nhiều tiền ghê nha, cho em đi.” Cô đưa tay về phía trước, ý muốn hấn đưa tiền.

“Tiền của anh không phải đều nằm cả trong tay em sao?” Hấn cười, nói.

Cô sững sốt một lúc rồi bật cười khúc khích. Đúng vậy, tất cả sổ tiết kiệm, con dấu, thẻ ngân hàng (1) của hấn, tất cả đều do cô giữ, bất động sản, cổ phiếu, tiền bạc, công trái, tất cả đều do cô đứng tên, kể cả căn nhà mà bọn họ đang ở hiện giờ cũng do cô đứng tên, không có gì khác cả. Nghĩ kĩ mà nói thì, những thứ hấn cho cô không chỉ là nhiều thôi đâu mà căn bản là không giữ lại chút gì cả, không chỉ là tài sản của hấn mà còn có cả sự tin tưởng của hấn, tình yêu của hấn, tất cả những gì là của hấn hấn đều trao cho cô. “Ông xã.” Cô nhẹ giọng gọi.

“Gì vậy?” Hấn đưa tay xoa nhẹ cái bụng đã nhô lên của cô, cảm nhận được đứa bé hiếu động cựa quậy. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

“Anh có ước muốn gì không?” Cô rất muốn vì hấn là làm một điều gì đó chứ không phải cứ để hấn làm mọi thứ cho cô như vậy.

“Cầu cho em có thể sinh nở thuận lợi, giúp anh sinh ra một đứa bé khỏe mạnh.” Hấn thành thật nói. Đây là mong chờ lớn nhất của hấn hiện nay vì hơn hai tháng nữa chính là ngày sinh dự trù. Thành thật mà nói, hấn thật sự có chút nóng lòng.

“Đừng nói về em và con, nghĩ về anh thôi.” Cô hôn nhẹ lên môi hấn, dịu dàng nói.

“Bản thân anh à?”

“Đúng vậy, những chuyện chỉ liên quan đến anh thôi, không liên quan gì đến em hết.”

“Vấn đề là, kể từ sau khi gặp em, tất cả mọi hi vọng cùng ước nguyện của anh đều liên quan đến em.” Hấn chạm nhẹ lên mặt cô, nhìn thật sâu vào trong mắt cô: “Anh hi vọng mỗi ngày em lại có thể yêu anh nhiều hơn một chút, anh hi vọng em có thể mãi mãi tươi cười, anh hi vọng những gì anh mang đến cho em đều chỉ là niềm vui, không có đau thương, anh hi vọng nếu một ngày kia làm sai điều gì để khiến em phải khóc, em có thể đánh anh, mắng anh, hận anh hoặc nuôi thù suốt cả cuộc đời, nhưng dù gì đi chăng nữa cũng đừng đẩy anh ra khỏi em, đừng nói là em muốn rời bỏ anh.”

“Đời này em đã gắn kết với anh rồi, ngoại trừ Thần Chết ra thì không ai có thể chia lìa chúng ta.” Quảng Nhân Nhân đưa tay ôm lấy cổ hấn, nghẹn ngào nói lời đồng ý. Niềm xúc động dâng lên khiến cho tim cô như sắp nổ tung, rốt cuộc là cô có tài đức gì mà được hấn yêu thương? Cô thực sự, thực sự rất yêu hấn, rất yêu, yêu rất nhiều.

Hai người cứ yên lặng ôm nhau như vậy một lúc lâu.

“Bà xã.” Triển Hựu Dục đột nhiên nhẹ giọng gọi.

Quảng Nhân Nhân khẽ tựa mình, tỏ ý cô đang nghe.

“Anh nghĩ đến một ước muốn.”

“Là gì vậy?” Cô ngẩng đầu lên, tò mò nhìn hấn.

“Sinh cho anh một cô con gái đi, anh muốn có một cô con gái giống em.” Hấn ngắm nhìn cô. Nếu con đầu lòng là con trai thì cũng được, không chỉ khiến cho bố mẹ đã di dân đến Úc vui mừng mà còn có thể xóa đi áp lực nối dõi tông đường cho bà xã. Nhưng dù hấn nghĩ thế nào đi nữa hấn cũng cảm thấy rằng bé gái vẫn đáng yêu hơn bé trai, cho nên hấn muốn có một đứa con gái.

“Được thôi.” Cô gật đầu nhận lời mà không chút do dự. “Nhưng mà nếu sinh ra giống anh thì phải làm sao bây giờ?” Cô nhin không được muốn tranh luận với hấn.

“Vậy đem nó nhét vào lại là được rồi.” Biết bà xã muốn tranh luận với mình, hấn liền ra vẻ nghiêm túc mà trả lời, vui vẻ chơi đùa với cô.

“Sinh cũng sinh ra rồi, sao mà nhét vào lại được?” Cô cười hỏi.

“Vậy nói con nó chính hình trước là được rồi, chính xong về anh sẽ nhận con nó.”

Quảng Nhân Nhân bị hấn trêu cho cười đến ngã nghiêng, đưa tay huých hấn. Trẻ con làm sao mà chính hình cho được? Hấn thật rõ là quá lắm mà!

Triển Hựu Dục nâng nhẹ khuôn mặt đang cười đến không dứt của cô lên, say đắm hôn lên khuôn mặt của cô, hôn lên mắt cô, môi cô. “Bà xã, anh yêu em.”

Quảng Nhân Nhân nhìn hấn, không hiểu vì sao cô rõ ràng cảm thấy rất hạnh phúc nhưng lại luôn có cảm giác muốn khóc. Cô hít sâu một hơi, nén nước mắt sắp rơi xuống, ra vẻ thật hạnh phúc mà mỉm cười với hấn. “Em cũng yêu anh.” Cô thâm tình đáp lại, ngẩng đầu, chủ động hôn hấn.

Xuân, hạ, thu, đông, một năm bốn mùa chớp mắt lại vừa trôi qua.

Cuộc sống hôn nhân vẫn hạnh phúc đến không thể tưởng tượng được.

Sau khi sinh xong đứa con đầu lòng, dưới sự nghiêm khắc thực thi chuyện ở cũ của mẹ chồng và ông xã, bệnh chân tay lạnh như băng của cô dần được cải thiện, tuy rằng khi mùa đông đến vẫn không cách nào không sợ lạnh giống như trước kia nhưng ít ra tay chân cũng đã lấy lại được độ ấm, sẽ không lạnh đến thấu

tìm như khối băng nữa. Cân nặng cũng như thế, rớt cuộc chữ số đầu từ số bốn khiến ông xã không ngừng nhăn mày cau mặt đã nhảy lên con số năm. Đương nhiên là hấn vẫn không hài lòng, nhưng thà có chút ít còn hơn là không, không phải sao? Con của bọn họ đã được mười tháng, thật đúng là xinh đẹp, đáng yêu vô cùng, hai mắt thật to giống cô, da trắng nõn giống cô, còn tất cả những thứ khác thì y hệt cha nó, vừa mới sinh ra đã được các bác sĩ, y tá trong bệnh viện gọi là tiểu soái ca, sau khi đầy tháng thì chả hiểu sao lại có người của công ty đồ dùng trẻ em tìm đến, hi vọng bọn họ có thể gặt đầu đồng ý để con họ làm ngôi sao nhí. Đương nhiên, có ông xã ở đó câu trả lời vĩnh viễn chỉ có một _____ Không thể được. Nhưng từ khi đứa trẻ được đầy tháng đến nay, những người đó vẫn chưa hết hi vọng, thỉnh thoảng vẫn đến thăm hỏi.

Một năm trôi qua, kinh tế toàn cầu vẫn bị bóng ma khủng hoảng bao trùm lên nhưng hai vợ chồng bọn họ có thể coi là khá may mắn, công việc không bị ảnh hưởng gì. Công việc của ông xã càng không phải nói đến, tiếp tục yên ổn ngồi trên chiếc ghế CEO. Mà tiệm hoa Nhân Nhân của cô cũng may mà còn tồn tại được, tuy nói là không kiếm ra tiền nhưng không phải bù lỗ có nghĩa là buôn bán có lời rồi, không phải sao? Ít nhất là cô có thể hưởng chút niềm vui của việc bận rộn.

Bây giờ cô không chỉ có chồng, có con mà còn có sự nghiệp, quan trọng nhất là tình yêu và chiều chuộng của ông xã dành cho cô thủy chung như một, khiến cho cô hạnh phúc đến mức không nói lên được. Hạnh phúc nhất chính là, hai tháng trước cô mới phát hiện ra mình có thai, lại còn là thai đôi nữa, chỉ có điều không biết lần này là bé trai hay là một bé gái như sự mong chờ của ông xã đây? Hai vợ chồng bọn họ đều tràn đầy chờ mong.

“Bà chủ, không phải chị nói buổi chiều có việc bận phải đi ra ngoài hay sao ạ?” Em gái vừa học vừa đi làm thêm trong tiệm hỏi cô.

Mặc dù không có bao nhiêu tiền lời nhưng đã là người làm mẹ, Quảng Nhân Nhân vẫn nhận một sinh viên vào cửa tiệm để phụ việc. “Ừ.” Cô gật đầu trả lời. Hôm nay là ngày đi khám thai, cô muốn đi đến bệnh viện một chuyến. Vốn định là tự mình đi, không ngờ ông xã buổi sáng chả dă động gì đến việc này, đột nhiên nửa tiếng trước gọi điện nói muốn đi cùng với cô, bảo cô chờ hấn, cô còn tưởng là hấn đã quên rồi.

“Bà chủ, chị đang đợi ông chủ ạ?” Nhắc đến ông chủ đẹp trai liền khiến cho hai mắt của em gái làm thêm lập tức sáng rực lên.

“Ở trước mặt chị mà dám trắng trợn mơ tưởng đến ông xã chị như vậy không sợ chị tức giận cho ngày mai khỏi đi làm nữa luôn sao hả?” Quảng Nhân Nhân nhướn nhẹ chân mày, cười mà như không hỏi cô bé sinh viên làm thêm.

“Bà chủ sẽ không tức giận đâu, vì bà chủ biết rõ trong mắt ông chủ chỉ có một mình bà chủ thôi mà.” Vừa nói cô bé làm thêm vừa không nhịn được mà lộ ra vẻ ngưỡng mộ, “Thích thật, em cũng muốn tìm được một ông xã vừa đẹp trai vừa chung thủy như thế.”

Quảng Nhân Nhân nghe vậy nhịn không được mà lắc đầu, cười khê. Chỉ một lúc sau ông xã đã ước vào cửa tiệm. “Có thể đi được chưa thế, bà xã?” Hấn dịu dàng hỏi.

Cô mỉm cười gật đầu, chỉ thấy hai mắt của cô bé làm thêm đã biến thành hình trái tim, mà trong mắt ông xã thật đúng là chỉ có mình cô, ngay cả liếc cũng chả liếc mắt nhìn cô bé làm thêm xinh xắn kia lấy nửa cái. “Chị đi đây.” Cô cười cười, nói với cô bé làm thêm rồi để cho ông xã nắm lấy tay mình, sóng bước đi ra khỏi cửa tiệm hoa.

Ngoài trời, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống mặt đất, gió nhẹ thổi qua những ngọn cây, vuốt ve khuôn mặt khiến người ta cảm thấy thoải mái. Trời xanh trong veo làm lòng người rộng mở.

“Em cứ tưởng anh đã quên chuyện hôm nay em định đi khám thai rồi chứ.” Cô nhìn ông xã đang đi bên cạnh, cười khê.

“Sao anh quên cho được.” Triển Hựu Dục cười dịu dàng với vợ yêu, hấn có bận rộn hơn nữa cũng không thể nào quên được ngày khám thai định kì của vợ yêu.

“Bác sĩ nói hôm nay có thể biết được giới tính của các con rồi.”

“Sốt ruột à?” Hấn hỏi cô.

“Không có sốt ruột nhưng em rất lo lắng, nếu là con trai thì anh sẽ thất vọng.”

Hắn nghiêng người hôn nhẹ cô để trấn an, hoàn toàn không bận tâm đến chuyện lúc này họ đang ở trên đường lớn nhưng lại làm cô đỏ mặt. “Nếu anh nói với em anh hoàn toàn không có chút thất vọng nào thì đó là nói dối, nhưng anh tuyệt đối không để ý chuyện em cho anh thêm hai đứa con trai đáng yêu, ai gặp cũng thích như Tiểu Vệ đầu.” Hắn mỉm cười, chân thành nói.

“Nếu như lần này cũng là con trai nữa thì lần tiếp em sẽ sinh con gái cho anh.” Cô hứa hẹn.

“Không cần đâu, ba đứa là đủ rồi, anh không muốn em phải vất vả như vậy.” Hắn lắc đầu cự tuyệt. Phụ nữ mang thai rồi vượt cạn là một chuyện rất khó khăn, tất cả hắn đều hiểu được, hơn nữa lần này cô mang là thai đôi, có ba đứa trẻ thật sự là đủ rồi.

“Không được, em hứa với anh nhất định sẽ sinh cho anh một đứa con gái, mà em cũng muốn có con gái nữa.” Quảng Nhân Nhân thành thật nói.

Ngay cả bà xã cũng muốn vậy khiến Triển Hựu Dực quả không còn lại nào để nói. Nhưng mà nói gì thì cũng còn quá sớm, ngay cả những đứa trẻ trong bụng là nam hay nữ bây giờ bọn họ cũng còn chưa biết, không phải sao? “Nói chuyện này sớm như vậy hình như có hơi buồn cười.” Hắn nói.

Quảng Nhân Nhân ngậy ra, không kim được mà nở nụ cười. “Cũng đúng nhỉ.” Cô gật đầu.

Hai vợ chồng tay nắm tay, mỉm cười bước về phía trước. Gió nhẹ tản quanh bọn họ, ánh mặt trời mỉm cười trên đầu bọn họ, tất cả đều làm nhân chứng cho hạnh phúc của bọn họ. Tay nắm lấy tay, hai con tim chung một nhịp đập. Nắm chặt lấy tay nhau, cùng nhau đến già. Cho đến tận cùng.

=====

(1) thẻ ngân hàng: zh.wikipedia.org/zh/%E9%87%91%E8%9E%8D%E5%8D%A1 Cốc cũng ko hiểu lắm TT_____TT, thông cảm cái, người nghèo không có mấy cái thẻ này để mà biết :”>

<> Vĩ thanh

<> “Bác sĩ, chị vừa mới nói cái gì, xin chị nói lại lần nữa được không ạ?”

<> “Phu nhân mang chính là thai long phượng.” (thai đôi một trai một gái)

<> “Thai long phượng?”

“Đúng vậy, chúc mừng hai vị.”

<> Rất cuộc cũng chờ được con gái rồi, Triển Hựu Dực nhin không được mà cười ngây ngốc.

<> Hạnh phúc đến không lời nào tả xiết được có lẽ chính là như thế này nhỉ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-cu-nuoi-toi>